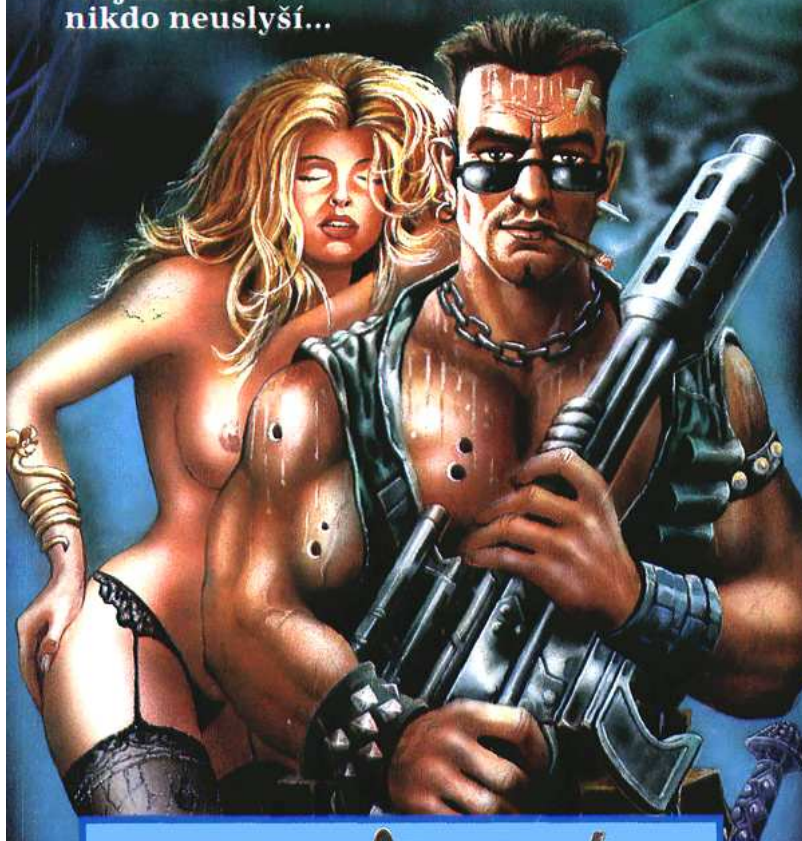


THE NEW YORK TIMES BESTSELLING NOVEL
ROBERT ASPRIN

Volánští zatracenci PHULOVY ROTY jsou zpět!

Ve vesmíru
tvůj smích
nikdo neuslyší...



PHULŮV RÁJ

Robert Asprin

PHULỦV RÁJ

PHULE'S PARADISE

Copyright © 1992 by Robert Asprin

All rights reserved, which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever.

ANDCLASSÍC, 1996 Translation© Jana Benešová, 1996

Cover Art © by J. P. Krásný

ISBN: 80-85782-68-5

Z dodané sazby vytiskly Tiskárny Vimperk, a. s.

PROLOG

Pohled z okna generála Blitzkriega nebyl právě nejinspirativnější, zahrnoval změt' parkovišť a prázdnou zeď mezi nimi, která by potřebovala buď přemalovat, nebo strhnout. Svým způsobem však znázorňovala zákony Vesmírné legie, nebo spíš jejich nedostatek. Neustále byli bez prostředků, dokonce i prostor pro jejich hlavní stan byl pronajat, a nájemné za plochu bylo vskutku nízké. To, že Blitzkriegova kancelář měla vůbec okno, bylo známkou jeho vysokého postavení v této organizaci.

„Promiňte, pane?“

Generál se odvrátil od okna, aby spatřil pobočníka stojícího ve dveřích jeho kanceláře.

„Ano?“

„Žádal jste, abych vás informoval, jakmile plukovník Battleaxová odjede na svou dovolenou,“ řekl pobočník bez formalit. Salutování, jak vidno, bylo v legii dobrovolné, a tudíž vzácné.

„Jste si jist, že odjela? Viděl jste ji sám odejít?“

„Tedy, pane, viděl jsem, jak se její člun vznesl a pak se vrátil bez ní. Loď, na kterou měla rezervaci, opustila oběžnou dráhu, takže myslím, že s ní odlétla.“

„Dobře, dobře,“ řekl generál a tváří mu přeběhl zvláštní úsměv. „A na dovolené bude minimálně několik měsíců.“

Během doby potřebné pro cestu vesmírem, zejména nadsvětelnou rychlostí, se dovolená prodlužovala, proto pobočník neshledával nic neobvyklého na délce volna Battleaxové, zejména proto, že se jí nashromáždil čas za několik let. Byl však zmaten generálovým vzezřením a zájmem o věc. Bylo překvapující, že Blitzkrieg, jako jeden ze tří velitelů Vesmírné legie, by se tolik zajímal o dlouho odkládanou dovolenou pouhého plukovníka.

„Jistě ji budete postrádat,“ komentoval to pobočník, který se snažil ulovit nějaké informace.

„Budu ji postrádat víc, než některé jiné,“ řekl Blitzkrieg temně a jeho úsměv se ztenčil.

„Pane?“

„Plukovník je dobrý důstojník a administrátor,“ dodal generál, „stejně dobrý, jako by byl z Pravidelné armády. Kromě toho, je to člověk — a navíc žena — a to má tendence přitahovat oddanost některých jednotlivců i jednotek pod jejím velením. Je jen přirozené, že používá své postavení na velitelství v jejich prospěch, stejně jako je ochrání, když neuspějí.“

„To předpokládám, pane,“ řekl pobočník, kterému bylo náhle zatěžko komentovat činy vyššího důstojníka.

„Hm, ale to se asi změní,“ prohlásil generál, usedající do křesla za svým stolem.

„Zatímco ona bude na prázdninách, většinu jejích povinností převezmou jiní důstojníci tady na velitelství, ale zařídil jsem, aby se zejména jedna rota hlásila za její nepřítomnosti přímo mně.“

„Která rota je to, pane?“

Blitzkriegovy oči se upřely na skvrnu na vzdálené zdi, jako by byl hladová ropucha sledující mouchu.

„Mluvím o kapitánovi Jesterovi a té jeho bandě Omega.“

Pobočník náhle viděl celou situaci jasně. V hlavním stanu bylo dobře známo, že generál Blitzkrieg si nedávno zasedl na vojenského odsouzence — kapitána Jesteru za to, že převzal rotu Omega — jednotku vytvořenou speciálně z vojenských vyvrhelů, nevyhovujících dokonce ani volným normám a předpisům legie. Přesné podrobnosti nebyly známy, ale odpadlý kapitán se z tohoto incidentu vynořil nejen nepoškozen, ale navíc s pochvalou pro sebe a svou jednotku. Spekulace o tom, jak se mu to podařilo, byly různé, ačkoliv mnoho lidí se domnívalo, že to mělo co dělat se skutečností, že předtím, než se nechal naverbovat k armádě a přijal jméno Jester, kapitán byl Willardem Phulem, jedním z nejmladších megamilionářů vesmíru a dědicem vesmírného impéria Phulů — Proof Munitions. Tato pozdější informace vešla ve známost, když Jester ignoroval tradiční anonymitu legie a vydal svou pravou identitu a původ médiím, čímž připoutal pozornost diváků nejen na svou osobu, ale i na svou rotu a na legii jako takovou. Médii se to líbilo, ale generálovi zjevně ne.

„Dejte vědět komunikačnímu,“ řekl Blitzkrieg, aniž by změnil svůj úsměv nebo tón hlasu.

„Chci kapitána Jesteru na drát. Mám pro něj a pro tu jeho sebranku nový úkol.“

„Ano, pane,“ vyhrkl pobočník a rychle vycouval z kanceláře.

Zatímco se blížil ke komunikační místnosti, aby splnil generálův příkaz, trápilo ho několik věcí. Za prvé: sám uvažoval o tom, že požádá o přeložení do Jesterovy rot, a jen čekal na správný okamžik, aby předložil nezbytné papíry. Teď se mu však zdálo, že rozhodně není vhodná doba pro takový pohyb, zejména kvůli generálově rozpoložení nebo kvůli skutečnosti, že generál má zřejmě pro tuhle jednotku a jejího velitele v zásobě něco nepříjemného.

Za druhé: zajímalo by ho, jestli si je kapitán Jester vědom generálovy nevole ke své osobě, a pokud ano, jestli bude schopen ji zvládnout nebo se vyhnout všem nepříjemnostem, které se na něj právě snášejí.

Konečně, pobočníkovi se zdálo, že si generál něco neuvědomil, a sice, že pokud Omega připadla v nepřítomnosti plukovnice Battleaxové přímo pod generála, potom právě Blitzkrieg bude zodpovědný za cokoliv, co provedou na této své nejnovější misi.

Zkrátka a dobře, pobočník došel k závěru, že nejlepší místo pro něj bude bokem, na místě pozorovatele, a nikoliv někde blízko přímé akci anebo reakcím.

KAPITOLA PRVNÍ

Deník 171

Navzdory jakémukoliv dojmu, který mohl vzniknout na základě první části těchto poznámek, komorníci, dokonce ani ti vyzrálí léty zkušeností, tak jako já, nejsou ani všudypřítomní, ani vševědoucí.

Abych podpořil toto tvrzení, prohlašuji, že jsem nebyl přítomen, když přišel hovor z hlavního stanu Vesmírné legie, který signalizoval začátek nové kapitoly v kariéře mého zaměstnavatele v této organizaci. Ve skutečnosti jsem nebyl ani v „Klubu“, jak jeho nynější návštěvníci nazývali přestavěnou věznici. Spíše jsem měl den volna, byl jsem v kolonii, nebo — jak říkají vojáci — ve městě. Avšak ani ve svých nejdivočejších představách bych si nemohl namlouvat, že moje nepřítomnost měla nějaký vliv na načasování toho hovoru a na nevědomost hlavního stanu o mé roli ve vztahu k mému zaměstnavateli ani na úplnou ignoranci mého pracovního rozpisu. Byla to prostě nešťastná náhoda.

Ovšem, nepřítomnost neomlouvá někoho jako já, že nepečoval o dobro svého pána. Jsem jediný civilista, který smí nosit jeden z náramkových komunikátorů, jež se staly obchodní značkou rotu pod velením mého zaměstnavatele a mají dostatečný dosah, aby udržely spojení s nekonečně starostlivou legionářkou (známou každému z nás jako „Máma“), která dohlížela na veškerou komunikaci. Díky tomu jsem věděl o tomto hovoru, jakmile byl spojen.

Bylo by zbytečné říkat, že jsem přerušil své volno a okamžitě se co nejrychleji vrátil do Klubu, jen abych našel rotu v naprostém zmatku.

Legionáři pod velením kapitána Jesteru, známého spíše (díky svému extempore v médiích) jako Willard Phule, se stali schopnými, a v některých případech výbornými střelci. To bylo nemalou měrou způsobeno skutečností, že budova kasárenského Klubu se soustředila okolo vlhkého baru — bazénu — střelnice, což bylo nejoblíbenější místo vojáků v době jejich volna. Protože jen vzácně vykonávali službu častěji než jednou týdně, trávili pozoruhodně dlouhou dobu usrkáváním nápojů, potápěním se v bazénu a střelbou za účelem tréninku, zábavy anebo přátelských sázek.

Dnes však mezi přítomnými nebylo hlavním námětem hovoru, kdo střílel líp nebo rychleji nebo kdo vyhrál sázky, ale spíše nečekaný hovor z hlavního stanu.

Vojenské jednotky, dokonce snad spíš než úředníci, mají sklon k pomluvám, a Omega nebyla výjimkou. Skutečnost, že si nikdo nebyl jistý, o co vlastně v rozhovoru šlo, jenom dala vzniknout spekulacím.

Někteří se domnívali, že jejich velitel byl — opět — odsouzen. Jistě, nestalo se nic nového, co by spustilo takovou akci, ale BYLY zde aspekty jejich BĚŽNÉHO modu operandi, které MNOHDY porušovaly zákony, ať už civilní nebo vojenské.

Jiní se dohadovali, že jejich velitel bude přeložen k jiné jednotce — myšlenka, která vyvolala zděšení mezi těmi legionáři, kteří chtěli tuto možnost brát vážně. Zatímco nyní rota tvořila soudržnou jednotku a její členové se starali o sebe navzájem, nikdo z nich nepochyboval, že to byl jejich kapitán, kdo je dal první dohromady, a obávali se jeho ztráty.

„Vážně si myslíš, že kapitána pošlou k jiné jednotce?“ zavrčel jeden z legionářů, zatímco líně tahal poslední čipsy ze své — teď už prázdné plastické misky.

Jeho společník se ušklíbl a šplouchal nohama ve vodě.

„Určitě. Přidělili mu nás za trest, ne? No, teď se věci obrátily, budou ho chtít šoupnout jinam.“

„Ani nápad,“ ozval se někdo od bazénu. „Viděli jste generálův ksicht, když se vrátil? Co se týče hlavounů, má to kapitán pořád blbý.“

„Já nevím,“ zamračil se původní tazatel. „Hej, Brandy! Co TY si myslíš, že se děje?“

Brandy, amazonská nejvyšší seržantka roty, která se rozvalovala za jedním ze stolů u bazénu, vyplňovala své sedadlo i své plavky víc než hojně. V pravé ruce držela svou sklenici s pitím a v levé osobní zbraň, což

byla v posledních dnech její oblíbená pozice. Občas vystřelila přímo z místa, kde seděla, neopouštějíc kvůli tréninku svou židli ani svou sklenici.

„Proč se ptáš mě?“ pokrčila ramenem, z něhož jí tím pohybem sklouzlo ramínko plavek.

„S frčkama nebo bez, jsem úplně stejná nula jako ty. Nikdo mi nic neřekne, dokud to nepřijde rozkazem. Proč se nezeptáš našich neohrožených vůdců?“

Legionář, který se ptal, vrhl pohled na poručíky Rembrandtovou a Armstronga, ale oba zmínění byli zabráněni do vlastního rozhovoru na vzdálenějším konci bazénu, takže prostě pokrčil rameny a vrátil se k původní diskusi.

Robustní tvor u vedlejšího stolu se sklonil k ženě, která mu sahala sotva do pasu.

„Tiplice, myslíš, že kapitán bude souhlasit s přeložením?“ Tiplice, nejmenší členka roty, obrátila svou pozornost na svého společníka z Voltronu. Teprve nedávno se Zubec-Anini přidal k jejich sešlosti u bazénu, protože ostré slunce zraňovalo jeho oči, uzpůsobené k vidění ve tmě, a zápach linoucí se z jeho chlupatého hrudníku, zad, paží a hlavy, když se namočil, byl, slušně řečeno, méně než příjemný dokonce i jemu. Teprve když se vytřel dosucha a nasadil si „elegantní“ nouzové sluneční brýle, mohl se k rotě připojit ve společenější dobu.

„Cože, Zubče? Ó ne, asi ne. Pokud mu tedy dají na výběr. Sorry, mám trochu obavy o seržu. Zdá se mi to, nebo už má dost?“

„Brandy?“ Zubec-Anini otočil svou obrovskou hlavou a pohlédl na vrchní seržantku.

„Myslím, že se bojí o kapitána. Víš, ona ho miluje.“

„Vážně?“ řekla jeho mrňavá společnice a zbystřila. „To jsem nevěděla.“

Ačkoliv si už dávno zvykla na Voltroňanův nelidský zjev, jeho lámaná angličtina dávala snadno zapomenout, že je jedním z nejinteligentnějších legionářů v rotě, o jeho vnímavosti nemluvě. Když si Tiplice tuto skutečnost uvědomila, tak jako teď, získala před jeho názory velký respekt.

„To je dobrý,“ řekl Zubec-Anini, skládaje svoje rysy do jednoho ze svých řídkých úsměvů.

„Kapitán to vlastně taky neví.“

Než mohla Tiplice zkoumat tuto vědomost dále, z jedné strany bazénu se ozval náhlý hluk.

„Hej, tady je člověk, který nám něco řekne!“

„Beeker!“

„Čau, Beeku! Máš chvíli?“

Velitelův komorník Beeker právě vkročil do dveří a chtěl se vydat obvyklou zkratkou kolem bazénu — střelnice ke kapitánově kanceláři. Bohužel, nebyl to zrovna nejmoudřejší nápad. Ačkoliv byl komorník notoricky známý nemluva, pokud šlo o záležitosti mezi ním a jeho zaměstnavatelem, dav se stále snažil získat nějaké informace a shlukl se kolem něj jako kobylinky kolem posledního lánů pšenice na planetě.

„Tak co je, Beekře?“

„Jde velitelství zase po kapitánovi?“

„Bude přeložen?“

Beeker už byl přitlačen skoro ke zdi, když se Brandy, nečekaně rychle na svou velikost, zhmotnila mezi ním a narůstající masou.

„Přestaňte! Všichni!“ To poslední bylo namířeno spolu s ostrým pohledem na dva poručíky, kteří se chystali připojit k tlačenicím, ale teď se poslušně vrátili na svá místa.

„Nechte toho muže na pokoji! Neví o nic víc než my..., a i kdyby věděl, nemohl by nám to říct. Znáte pravidla. Oficiální příkazy jdou přes velení, a ne přes Beekera. Tak, teď se vraťte a nechte ho jít po svých!“

Dav nadával a bručel si pod nos, ale vzdali to a skupinky se znovu vrátily ke svým původním spekulacím.

„Díky, Brandy,“ zamumlal tiše komorník. „Začínalo to vypadat docela škaredě.“

Nejvyšší seržantka stěží jeho díky zaznamenala a pokračovala ve sledování vracejících se legionářů. Když na něj promluvila, sotva hnula rty a její pohled mířil jinam.

„Zaslechl jsi něco, Beeku? Cokoliv, co bys nám mohl říct?“

Komorník zaváhal, potom změkl.

„Jen to, že volali z velitelství,“ řekl. „Přišel jsem se dozvědět víc.“

„Dobře, můžeš našemu neohroženému vůdci připomenout, že je tu pár lidí, které by docela zajímalo, co se děje.“

„Udělám, co budu moci..., a Brandy? Ještě jednou díky.“

+ + + + +

Ovšem, Brandy měla pravdu. Beeker jako soukromý Phulův zaměstnanec nepodléhal příkazům legie, a proto mu předávání informací vadilo dvojnásob. Jednak kvůli vojenským předpisům a jednak kvůli

profesní etice komorníka. Jeho postavení mu však dávalo jednu výhodu oproti legionářům, a to, že mohl vstoupit do velitelova soukromého obydlí bez speciálního ohlášení. Tuto výhodu teď využil. Po zaklepaní počkal jen chvíli a otevřel dveře.

„Oh... Nazdar, Beekře. Pojd' dál. Rád bych si poslechl tvůj názor na určitou věc.“

Willard Phule byl naprosto uvolněně rozvalen v křesle. Komorník však v jeho pozici četl něco úplně jiného. Obvykle byl Phule během dne zosobněním nesmírné energie, neustále spěchající a neklidný, snažil se přemýšlet nebo dělat tucet věcí naráz. Pokud tiše seděl, tak jako teď, znamenalo to krizi obrovských rozměrů, vedle níž ustoupily všechny ostatní problémy do pozadí. Zkrátka, kdykoliv Phule vypadal, že fyzicky odpočívá, znamenalo to, že psychicky se může ztrhat.

„Máte problém, pane?“ zeptal se Beeker a zavřel za sebou dveře.

„Můžeš to tak nazvat. Právě jsem hovořil s velitelstvím, které nám zadalo nový úkol, a...“

„Ta nová mise je pro celou rotu, nebo jen pro nás dva?“ přerušil ho komorník.

„Co? Pro celou rotu. Proč?“

„Měl byste to svému oddílu oznámit co nejdřív, pane. Když jsem procházel plovárnou, vypadali docela ustaraně.“

„Nevím,“ řekl Phule a zamyšleně si mnul knír. „Chtěl jsem počkat s oznámením, až budu mít přesnější názor. Vždycky je lepší mít ve věci jasno, než se lidi začnou ptát.“

„Odpusťte, že to říkám, pane, ale skutečně si myslím, že byste měl něco říct a uklidnit je. Vědí o tom hovoru s velitelstvím a mnoho z nich se domnívá, že jste byl převelen k jiné jednotce.“

„Aha. Dobrá, tak to zadržu hned teď.“

Zatímco mluvil, zvedl Phule svůj náramkový komunikátor k ústům a stiskl knoflík.

„Máti?“

„Ano, kapitáne,“ přišla okamžitá odpověď bez obvyklých legionářských posměšků.

„Jsou všichni v dosahu hlavního vysílání?“

„To je poněkud nedostatečný výraz. Abych pravdu řekla, všichni jsou na tobě tak nalepení, že bys snad mohl jen zvýšit hlas a ušetřit tak baterie.“

Letmý úsměv přeběhl Phulovu tvář.

„Myslím, že zachovám obvyklý postup, ovšem... jen pro pořádek. Dej mi vysílací kanál.“

„Máš ho mít, Velký Tat'ko. Jsme samé ucho.“

Aniž by o tom přemýšlel, když Phule začal hovořit, jeho hlas klesl a nabyl formálnosti.

„Kdybych vás mohl požádat o chvilku pozornosti... Bylo mi řečeno, že někteří z vás jsou zneklidněni nedávným hovorem z hlavního stanu. Všechno, co vám teď můžu říct, je, že jsme dostali nový úkol. Opakuji, my jsme dostali nový úkol... To znamená celá jednotka. Podrobnosti se dozvíte na formální schůzce dnes ve dvacet nula nula hodin. Důstojníci, prosím, zůstaňte nablízku. Vaše přítomnost bude brzy potřeba na strategické poradě. To je vše.“

Vypnul svou komunikační jednotku, opřel se dozadu a s přimhouřenýma očima se zadíval na svého komorníka.

„Tak, to by bylo.“

„Díky, pane.“

„O.K., teď, když to máme za sebou, mám něco, co bych chtěl, abys viděl.“

Phule pokynul Beekerovi ke křeslu, sám se zvedl a chvíli manipuloval s holojednotkou, která okupovala lepší část zdi jeho kanceláře. Koupil a instaloval ji, aby usnadnil příjem hovorů z velitelství. Ovšem, přestože to byl vyšlý typ, měl také nahrávací kapacitu a playback.

„Tohle je nahrávka hovoru, který jsem měl,“ řekl Phule. „Chtěl bych vědět, co si o tom myslíš.“

Zatímco mluvil, v místnosti se zhmotnil obraz generála Blitzkriega, sedícího za svým stolem. Opíral se o lokty a ruce měl sepjaté před sebou.

„Dobré ráno, kapitáne Jestere,“ obraz se usmál. „Je mi líto, že vás budím tak brzy.“

„Tady,“ ozval se Phulův hlas, „už je ve skutečnosti odpoledne, pane.“

Přestože mezihvězdná komunikace už byla běžná, stále zůstával problém koordinace dnů a hodin mezi vzdálenými místy.

„Nevadí,“ pokrčil rameny generál. „Mám pro vás dobré zprávy, kapitáne. Vy a vaše jednotka jste převeleni na novou misi. Rozkazy jsou v tisku, budou vám doručeny spolu s podrobnými materiály, ale myslím, že bych vám měl říct osobně, o co jde.“

„To je od vás milé, pane. Co je to za novou misi?“

„Je to skutečně povedená práce,“ usmál se generál. „Základní bezpečnostní ostraha. A nejlepší na tom je, že budete hlídat Tučnou Šanci — nejnovější a největší kasino na Lorelei. Snadný úkol v ráji, řeknu vám. Co vy na to?“

„Nejdříve se musím zeptat 'Proč my?'... pane.“

Generálův úsměv se poněkud zúžil.

„Zejména proto, že vlastník požadoval speciálně vás a vaše mužstvo, kapitáne. Myslím, že představení, které jste uspořádal pro média, konečně přineslo ovoce.“

„Měl jsem na mysli, pane, proč se vůbec obrátili na Vesmírnou legii? Jsme mnohem dražší než kterákoliv normální bezpečnostní služba. Mimochodem, kdo je majitelem?“

„Někde to tu mám,“ řekl generál a před sebou na stole otevřel složku s dokumenty.

„Ano. Tady to je. Objednatel je Gunther Rafael.“

„Tomu nemohu uvěřit.“

„Proč, kapitáne?“

„Dvě věci mi tu nesedí, generále,“ řekl Phule spěšně. „Za prvé: přestože jsem nikdy nepotkal pana Rafaela, znám velmi dobře jeho pověst a vím, že byl vždycky zaujatý proti hazardu v jakékoliv formě. Proto mohu jen těžce uvěřit, že by vlastnil kasino.“

„Aha,“ zamračil se generál. „A za další?“

„Další věc je ta, že Gunther Rafael téměř před rokem zemřel.“

„Zemřel?“ Blitzkrieg se teď mračil a zkoumal znovu papíry před sebou.

„Á! Tady je problém. Moje chyba, kapitáne. Je to Gunther Rafael junior, kdo si vás najal. Evidentně syn nesdílí otcovu nechuť k hazardu. Zodpovídá to vaši otázku?“

„Ne tu první: 'Proč my?'“

„Snad si myslí, že když si najme vás, vynese mu to publicitu. Na to se budete muset zeptat pana Rafaela,“ řekl generál. „Ale dovolte, abych vás varoval, kapitáne. Není politikou legie snažit se odradit klienty od toho, aby nás najímali. Rozumíte?“

„Ano, pane.“

„Velmi dobře. Jak už jsem řekl, vaše rozkazy budou následovat. Váš současný úkol převezme jiná rota. Vy a vaše jednotka odjedete na Lorelei tak brzy, jakmile k vám náhradníci dorazí. Jasně?“

„Ano, pane.“

„V pořádku. Užijte si svůj nový úkol, kapitáne Jestere. Blitzkrieg konec.“

Phule vypnul holo a usedl do křesla.

„Tak, Beekře,“ řekl. „Co v tom skřípe?“

Komorník zamyšleně sevřel rty.

„Hm,“ řekl, „kromě otázek, které vyvstanou tím, že jste dostal nový úkol přímo od generála Blitzkriega navzdory plukovníci Battleaxové, která je vašim přímým nadřízeným, zajímalo by mě především jedno. Proč se ten člověk usmívá?“

Velitel pokynul rukou.

„Zkus to rozvinout.“

„Myslím si,“ pokračoval komorník, „že vás generál nemá právě v lásce, a nejspíš můžu říct, že by raději rozkousal sklenici, než aby vám dal den navíc, tím méně aby vám udělal laskavost, proto se domnívám, že bude lepší předpokládat, že si udělal čas, aby vás o vašem novém úkolu informoval osobně, a je z toho šťastný. Ten úkol je se vši pravděpodobností mnohem méně příjemný, než se snažil, aby to vypadalo.“

„Chce mě vyřídit,“ pokýval hlavou Phule. „Snad trochu zdlouhavé, ale já bych byl bez peněz.“

„Chtěl jste, abych to rozvedl, pane,“ řekl Beeker, poněkud dotčen slovem „zdlouhavé“.

„Problém je v tom,“ pokračoval velitel, jako by komorník vůbec nic neřekl, „Jak zjistit, co je to za past, než do ní vlezeme.“

„Když dovolíte, pane, myslím, že sám generál vám na tuto otázku dal odpověď.“

„Jak to?“

„Můžete znovu zkontrolovat nahrávku, ale pokud si vzpomínám, speciálně vás instruoval, abyste požádal o další informace ohledně úkolu přímo vlastníka kasina.“

„Že ano?“ Phule se usmál, potom znovu zvedl svůj náramkový komunikátor.

„Máti?“

„Ano, ó Vznešený?“

„Spoj mi hovor. Chci mluvit s Guntherem Rafaelem juniorem... z kasina Tučná Šance na Lorelei.“

Trvalo téměř hodinu, než byl hovor spojen, ačkoliv většinu toho času zabrala snaha najít osobu, o kterou šlo. Když Gunther Rafael konečně vzal svůj hovor, zjev, který se objevil před Phulem, nebyl příliš povzbuzující.

To, co ukázala holoprojekce, byl uhrovitý mladík, který nevypadal dost staře na to, aby ho do kasína vůbec pustili, natož aby nějaké vlastnil.

„Pan Phule?“ řekl obraz, který zíral na místo těsně vedle Phula. „Nazdar. Tady Gunther Rafael. Jsem opravdu rád, že jste zavolaal..., už jsem čekal hrozně dlouho, až se ozvete.“

„Čekal jste?“ Phule se toho trochu lekl.

„Hm, jo. Poslal jsem svou žádost o vaše služby už skoro před měsícem a Vesmírná legie ji přijala téměř okamžitě.“

Koutkem oka Phule viděl Beekera, který byl opřený v křesle a zíral na strop, a bylo mu jasné, že zpoždění mezi přijetím smlouvy a jejím oznámením nebylo jeho vinou.

„Aha,“ řekl legionář. „Hm, dozvěděl jsem se o tomto úkolu teprve nedávno a doufal jsem, že mi můžete poskytnout poněkud více detailů, které bych mohl sdělit svým vojákům, než dorazíme.“

Mladík se zamračil.

„Není těžké to pochopit. Myslel jsem, že jsem svůj požadavek vyjádřil dost jasně. Chci, abyste těm parchantům zabránil přepadnout moje kasino, a je mi jedno, jestli je kvůli tomu do jednoho postřílíte.“

Beeker se náhle narovnal v křesle a nevěřícně zíral na projekci. Ovšem, kamery byly nastaveny tak, že byl vysílán pouze Phulův obraz, který zvedl ruku v obranném gestu.

„Pane Rafaeli...,“ začal.

„Prosím, říkejte mi 'Gunther',“ přerušil ho mladík s rychlým úsměvem.

„Dobře,“ pokývl Phule, „a naopak, vy mi říkejte 'Jester'.“

„Jester? Copak nejste —“

„To je mé jméno v legii,“ vysvětlil Phule s pokrčením ramen.

„V každém případě..., Gunthere..., informační kanály uvnitř legií jsou pomalé a často pokrývají detaily původního požadavku, což je důvod, proč volám přímo vám. Abych se ujistil, že jsme na stejné vlnové délce, mohl byste mi stručně vysvětlit ten úkol... tak, jako bych o něm slyšel poprvé?“

„Dobrá. Když táta zemřel, použil jsem jeho investice, takže se konečně mohu pokusit uskutečnit svůj sen: vlastnit a vést největší a nejlepši hotel a kasino na Lorelei —“

„Už jste někdy předtím vlastnil kasino nebo v něm pracoval?“ přerušil ho Phule.

„Ne..., ale vím, že to jde! Mohu nabídnout lepší sázky než kterékoli jiné kasino na Lorelei a ještě vydělám. Všechno jsem vypracoval na papíře už na škole. Co víc, mohu zaujmout nejvíc turistů, protože nabízím nejlepší šance a protože hry jsou poctivé.“ Guntherovy oči zářily nadšením.

Naopak Phule zůstal klidný.

„Ale nikdy předtím jste skutečně nepracoval v kasinu.“

„Ne, to ne,“ souhlasil mladík s úšklebkem. „Proto jsem si najal zkušeného manažera kasin, Hueye Martina, aby ho za mě vedl, zatímco já se to budu učit.“

„Aha,“ řekl legionář a v duchu si poznamenal jméno.

„Pokračujte.“

„Tak, před nedávným jsem zjistil, že je zde možnost, že by se zločinci pokusili přepadnout to tady; jen co otevřu, a nevěděl jsem, co mám dělat. Policie tady na Lorelei je možná skvělá, když jde o to udržet kapsáře stranou turistů, ale nejsou schopni chopit se něčeho takového. Pak jsem uviděl reportáž o tom, jak se vám podařilo zabránit cizácké invazi s pouhou hrstkou vojáků, a řekl jsem si, že když jste dokázal tohle, měl byste být schopen zabránit obyčejným krivákům přepadnout moje kasino.“

„Takže tohle je ten úkol,“ řekl Phule pomalu, pevně ignoruje Beekera, který teď byl zhroucený v křesle, paže založené, a jednou rukou si zakrýval oči.

„Hlídat vaše kasino před nepřátelským přepadením zločineckého gangu.“

„Jistě,“ zářil Gunther. „Představuji si vaše uniformované vojáky v plné parádě, zákazníci se budou cítit bezpečněji a ti parchanti se dvakrát rozmyslí, než se pokusí o nějaký podraz.“

„V pořádku..., je několik věcí, které budu potřebovat, Gunthere, a požádal bych vás, abyste mi je poslal sem na Haskinovu planetu co nejdříve. Budu chtít kopie plánů pater a detailní plány hotelu — zejména prostor kasina — které by zahrnovaly také elektrický a bezpečnostní systém. Chci také vidět kopie všech vašich osobních seznamů, všech zaměstnanců, počínaje Hueyem Martinem, a... říkal jste, že jste ještě neotevřel?“

„No, část kasina je otevřená, ale dělám spoustu přestaveb. Chystám velkolepé zahájení.“

„Nemůžeme odjet z naší současné mise, dokud nás nepřijdou vystřídat,“ řekl Phule, hlavně pro sebe, „potom doba na přepravu, a... Gunthere, můžete pozdržet své velkolepé otevření alespoň ještě týden po našem příjezdu?“

„Já... myslím, že ano. Proč chcete mé osobní spisy?“

„Řekněme, že bych prostě jen chtěl vědět, koho máme v zádech, zatímco budeme stát na stráži... ano, a abych nezapomněl, zařídil jste ubytování pro mé vojáky?“

„Jistě. Zamluvil jsem jim jeden z těch malých hotelů pod Stripem.“

„Zrušte to. Chci pro ně pokoje v Tučné Šanci. Stovku pokojů a klubovnu.“

„Ale pokoje v Tučné Šanci přijdou na...“

„Předpokládá se, že budeme hlídat kasino a hotel,“ řekl Phule ostře. „To nemůžeme dělat, když budeme někde jinde, pokud dojde k problémům, že ne?“

„Já... myslím, že ne. Dobře. Myslím, že s více než tisícem pokojů můžu stovku postrádat. Je to vše?“

Phule kývl. „Prozatím. Zřejmě se vám brzy ozvu s dalšími požadavky, ale tohle bude pro začátek stačit.“

„O.K. Řeknu vám, pane Jestere, že se mi bude spát mnohem lépe teď, když vím, že jdete na věc.“

Mladíkův obraz se ztratil, když bylo spojení ukončeno.

Několik okamžiků Phule i Beeker tiše zírali do prostoru, který ještě před chvílí zabíral. Nakonec si velitel odkašlal.

„Jak se, pro všechno na světě, tenhle ignorant a naivka mohl stát multimilionářem?“

„Zřejmě si na to nevydělal, pane,“ řekl Beeker měkce. „Myslím, že to zdědil.“

Phule znechuceně nakrčil nos. Přestože si do začátku vypůjčil peníze od svého otce, muničního magnáta, dávno už všechno splatil i s úroky, a považoval tedy své bohatství za vlastnoručně vydělané. Jako takový neměl příliš pochopení pro ty, kdo své bohatství zdělili, a žádné pro ty, kdo se svými penězi nakládali lehkovážně.

„Hm, dobře,“ řekl. „To by bral každý..., řekl bych. No, aspoň víme, co máme při téhle misi před sebou.“

„Neznalé děcko, které se snaží vést kasino podle teorií vyčtených z knih a najatého experta,“ zarecitoval Beeker ponuře. „Není to tak úplně

pohodlná ostraha v ráji, jak se nám to snažil generál Blitzkrieg namalovat, že, pane? Ó ano... a nezapomeňme na možnost pokusu o zločinecké přepadení.“

„Víš, tohle je část, která mě trápí nejvíc.“ Velitel se zamračil. „Sleduj mě, Beeku..., jsi víc nad současnými událostmi než já. V těchto dnech, kdy se zločin, ať už organizovaný, nebo ne, snaží dostat do čela, dělají to se střelnými zbraněmi?“

Než odpověděl, komorník si důrazně odkašlal.

„Pokud vím, tak ne, pane. Rozumím tomu tak, že obvyklá taktika je dostat je do finančních potíží a pak je levně koupit — nebo minimálně kontrolovat akcie.“

Phule přikývl. „To je to, o čem jsem přemýšlel. Mnohem víc než o nepřátelském přepadení. Dobře, to jsem zařídil předem.“

Komorník se na něj ostře podíval. „Kdybych mohl upozornit, pane, metody, které řada zločinců využívá, aby přitlačila na obchodníky, jsou na okraji zákona. Řekl bych, že by nebylo moudré podceňovat své protivníky.“

„Vážím si tvé rady, Beekře,“ řekl Phule, „ale pro tvou informaci, parta, se kterou jsem zvyklý hrát, má málo ohledů k zákonům. V minulosti jsem neuspěl podceňováním protivníka... ani podceňováním sebe sama.“

„Ano, pane. Promiňte, pane.“

„Nechme toho,“ řekl velitel. „Je čas začít pracovat. Doufám, že jsi odpočínutý, Beeku, protože je tu plno nelegionářských záležitostí, které chci, abys pro mě zařídil. Budeme najímat nějaké lidi a já bych chtěl, abys provedl úvodní prohlídku a předal mi svá doporučení do zítřejšího poledne.“

„Velmi dobře, pane.“ Komorník nebyl překvapen náhlou změnou nálady a tématu, ani požadavkem. Tihle dva muži už spolu pracovali dlouhou dobu.

„A naše požadavky jsou...?“

„Za prvé, potřebuji solidního muže na ochranu kasina — někoho zkušeného a s nezpochybnitelným posudkem. Špičkový plat pro toho správného člověka. Chci také aspoň půl tuctu instruktorů, kteří umějí učit stolní hry. Projdi školy krupíerů — když budeš muset, podplat' nějakou — ale všechny je potřebuji tady. Najmi taky člun, než přijede naše náhrada. Nabídni jim polovinu jejich ročního výdělku, ale budeme je potřebovat jen

do té doby, než dorazíme do posledního velkého přístavu před Lorelei... Který to bude?“

„Kosmodrom Lowe, pane.“

„Správně. Potom...“ Phule si dovilil lehce se usmát. „Tohle možná bude trochu mimo tvou běžnou práci, Beeku, ale potřebuji...“

„Pane?“

„Konkurs. Zjisti, která je první zastávka na naší cestě, potom použij počítač a vytáhni z něj data dosažitelných herců a hereček v tom místě — jen příležitostné herce. Nepotřebujeme žádné známé tváře.“

„Velmi dobře, pane. Smím se zeptat, co budete dělat mezitím... pro případ, že bych se s vámi o něčem z toho potřeboval poradit?“

„Já?“ Velitel se usmál. „Já budu dělat domácí úkol..., podívám se, co se mohu dozvědět o organizovaném zločinu. Myslím, že zaskočím do kolonie na návštěvu k našemu starému příteli náčelníku Goetzovi.“

„To nebude nutné, pane.“

„Prosím, Beeku?“

„Věřím, že náčelníka Goetze najdete u bazénu tady v Klubu. Svezl mě sem z kolonie a zřídka si nechá ujít příležitost setkat se s vašimi vojáky.“

„Šéf policie si hraje na tvého taxikáře?“ Phule vypadal, že to na něj skutečně zapůsobilo.

„Ve skutečnosti se mi sám nabídl, pane. Byl jsem v té době u něj doma.“

„Doma?“

„Ano, pane. Ve svých volných dnech doučuji jeho syna algebru.“

Velitel se rozesmál a zakroutil hlavou.

„Beekře,“ řekl, „co bych si bez tebe počal?“

Komorník se usmál. „Jsem si jistý, že nevím, pane.“

KAPITOLA DRUHÁ

Deník 173

Tak, jak už jsem poznamenal a zapsal předtím, můj zaměstnavatel, ačkoliv je víc než schopný po všech stránkách, rozhodně není neomylný. Nejen že ho občas zaskočí okolnosti, jsou chvíle, kdy jeho úsudek má sklon být krátkozraký nebo prostě chybný.

To byl také případ toho, jak odhadl reakce legionářů pod jeho velením na nový úkol.

Tak, jak bylo běžně zvykem, nebyl jsem přítomen na informační poradě, protože nejsem členem legie. Ovšem, jak bylo mým zvykem, o tom, co dělal a říkal můj zaměstnavatel, jsem se informoval poslechem podvojného interkomunikačního systému v Klubu...

Když se rota sešla v klubové jídelně a zároveň zasedací místnosti, ovzduší bylo plné vzrušení a očekávání. Předmětem většiny diskusí byly samozřejmě domněnky o skutečné povaze nové mise, ale to nebyl hlavní důvod jejich emocí. Téměř bez výjimky byli legionáři dychtiví vyzkoušet své nové dovednosti, získané stovkami hodin tréninku. Protože nikdo nic nenamítal, nějakou dobu se cítili připraveni na něco náročnějšího, než jen jednou týdně hlídat těžbu rašeliny, a vypadalo to, že legie s nimi konečně souhlasí.

Jistě, ne každý byl nadšený.

„Bude to skvělé, dostat se z téhle skály a vidět konečně nějaký skutečný boj, že jo, C. H.?“

Čokoládový Harry, impozantní hruškovitý seržant-zásobovač, otočil s královskou vznešeností hlavu, aby pohlédl na legionáře, který ho oslovil, skrze své popelníkové brýle. Jako jeden z mála černochů v rotě by byl

Harry působivý zjev dokonce i bez své bujné štětinaté bradky, která vyvažovala jeho dohola ostříhané vlasy, nebo bez kabátce své uniformy s utrženými rukávy, který tak odhaloval jeho silné paže, ale takto studený pohled, který zaměřil na tazatele, stačil zdusit jeho nadšení ještě dřív, než Harry promluvil.

„Možná,“ řekl konečně pomalu. „Osobně se netěším na to, až budu muset přestěhovat celý svůj inventář někam jinam... zejména proto, že vážně pochybuji, že naše nové vybavení bude tak štedré, jako to, co máme tady.“

Legionář, kterému to bylo adresováno, se náhle vyděšeně rozhlédl po místnosti, jako by se, zatímco hovořili, chystala zmizet. Až do teď ho vůbec nenapadlo, že nová mise bude znamenat opustit milovaný Klub roty.

„A potom,“ pokračoval Harry, „se 'skutečným bojem', jak tomu říkáš, je jeden velký problém. Pokud všichni nerozstřílíte své terče na cucky, ve skutečném boji terče střelbu vrátí. Kolik z těchto lidí už někdy na někoho střílelo? Řeknu ti, to není sranda.“

Legionář, který zahájil hovor, si olízl rty a těžce polkl. Pravda byla taková, že on nikdy na nikoho nevystřelil a teď, když seriózně zvážil tuto možnost, zjistil, že jeho původní nadšení pro skutečný boj rychle opadlo.

„Tedy, já už jsem střílela po lidech,“ řekla Brandy, vstupujíc do rozhovoru, „jako civilista i jako legionář, a co se mě týče, je mnohem lepší, když můžeš střelit zpět..., hlavně když máš lepší palnou sílu a partáky, kterým věříš, kteří ti kryjí záda.“

Seržant-zásobovač se navzdory své dřívější zachmuřenosti krátce štekavě zasmál.

„Máš pravdu, seržo. Fakt jo.“ Přátelsky poklepal na rameno legionáře, kterému se teď ulevilo.

„Nedělej si žádné starosti, kamarádíčku. Se dvěma takovými velkými cíly, jako jsem já a Brandy, vedle sebe máš šanci, že tě budou úplně ignorovat. Prostě se jen drž blízko jednoho z nás a ani tě neuvidí.“

Legionář přikývl a věnoval mu chabý úsměv, než odešel najít jiný, méně nervující rozhovor.

„Přestaň strašit vojáky, C. H.,“ řekla jemně nejvyšší seržantka.

„Aspoň se trochu uklidněme, než se zjistí, do čeho jsme to spadli. Náš kapitán pro nás vybral skvělou práci, když budeme hlídat tak daleko. Nechme ho užít si taky chvíli pochybností — aspoň než uslyšíme něco jistého.“

Byl to hold Phulovým osobním schopnostem, že Brandy, největší cynik roty, pokud ne celé Vesmírné legie, byla teď hlavním advokátem optimismu, jakkoliv opatrným.

„Ó, nemusíš se bát, že bych ho nepodpořil, seržo,“ ujistil ji Harry. „Kapitán podle mě až dosud dělal všechno správně, a já nepatřím k těm, kdo by zapomínali na pomocnou ruku, kterou jim někdo podal. To už spíš zapomenu na toho, kdo mě nakopl, když jsem byl dole. Jenom prostě nesnáším, když mi děcko bez jizev začne vykládat, jak je boj skvělý.“

Brandy pokrčila rameny. „Brzy to zjistí. Kromě toho, pokud by jich zmoudřelo příliš mnoho příliš brzy, potom když začne střelba, my skončíme mimo frontu.“

„Bůh buď milosrdný!“ vykřikl C.H., kouleje očima v předstírané hrůze, pak se znovu rozesmál. „Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel. Dobře, Brandy, vyhrálas. Budu před vojáky držet hubu, dokud to nepochopí všichni sami.“

„Dobře,“ přikývla nejvyšší seržantka. „Víš, já si to představuji tak, že...“

„Pozor!“

Velitel roty právě vstoupil do místnosti doprovázen svými dvěma nižšími důstojníky. Zatímco vojenská zdvořilost byla ve Vesmírné legii dobrovolná, rota ho zdravila s takovým respektem a úctou, že se vztyčili jako jeden muž a salutovali, dokud jim gesto neoplatil.

„Pohov... a udělejte si pohodlí,“ řekl, ukazuje jim na místa. „Dnes večer toho musíme hodně probrat.“

Legionáři se usadili na svá původní místa s minimem šumu a hovoru, ačkoliv na dva nižší důstojníky vrhali víc než jen pár zvědavých pohledů. Jako děti, které se ptají, o čem je holofilm, ještě když jedou titulky, hledali v jejich výrazech alespoň nějaký náznak toho, jaký má být jejich nový úkol. Ti však měli ve tvářích výrazy naprosté neutrality.

Zkušenější legionáři se nad tím zamyšleně mračili. Čas je naučil, že nic neříkající výrazy důstojníků obvykle předznamenávají špatné zprávy. Kdyby byly dobré, usmívali by se, a dokonce by si možná vyměnili i pár samolibých zamrknání. Vypadalo to...

„Všichni už víte, že jsme byli převeleni,“ začal velitel bez úvodu. „Protože je dosud třeba vypracovat nesčetné podrobnosti, řekl jsem si, že bych vás měl alespoň stručně informovat a snížit tak spekulace na minimum.“

Než se ale dostanu k úkolu, chtěl bych vyřešit otázku, co bude s tímto zařízením, když se přemístíme. Jak všichni víte, Klub je můj soukromý majetek. Koupil jsem pozemek a budovu, když jsem dorazil, předělal jsem ji a momentálně jsem ji pronajal legii. Původně jsem si plánoval, že až se přestěhujeme, tohle vlastnictví prodám, a opravdu mám několik trvalých nabídek od zájemců, kteří z toho tady chtějí udělat country klub. Změnil jsem však názor. Protože momentálně nepotřebuji další peníze, rozhodl jsem se ponechat si toto vlastnictví i po našem odjezdu. Chtěl bych, aby sloužilo jako domovská základna roty a snad i jako útočiště pro ty její členy, kteří budou mít volno. Když zjistíme, že je to vhodná dohoda, můžeme zvážit možnost použití fondů roty a rovnou ho ode mě koupit... přesunem vlastnictví formálně a trvale na rotu jako takovou. Myslím, že se může stát, že se vám moje cena bude zdát víc než rozumná.“

Velitel si dovolil nepatrný náznak úsměvu, když viděl, jak se legionáři nad tou zprávou radostně zubí a pošťuchují.

„Tak, teď k úkolu samotnému,“ pokračoval a lehce zvýšil hlas, na což rota reagovala okamžitým tichem.

„Nejlépe to asi mohu popsat jako dvě zprávy — jednu dobrou a jednu špatnou. Ta špatná je, že jsme opět vyfasovali ostrahu, což, jak vím, zklame ty z vás, kteří doufali v nějakou bojovou misi.“

Phule se na chvíli odmlčel a tak, jak očekával, zezadu se ozval tradiční hlas:

„Jaká je ta dobrá zpráva?“

„Ta dobrá zpráva,“ odpověděl, snaže se udržet svůj hlas a tvář vážnou, „je ta, že to, co budeme hlídat, je kasino Tučná Šance na Lorelei, a to myslím, že budete všichni souhlasit, je něco trochu jiného než ostraha v bažině. Abych přesně citoval hlavní stan, je to 'snadný úkol v ráji'.“

Po několik úderů srdce bylo ticho a pak místnost explodovala.

Legionáři jásali a provolávali slávu, plácající se vzájemně nadšeně po zadech.

Phule si však všiml, že se všichni k veselí nepřipojili. Někteří členové roty, hlavně ti starší, zkušenější legionáři vypadali nepohnutě a v některých případech dokonce zamyšleně.

„Promiňte, kapitáne,“ ozval se Čokoládový Harry a zvedl se na nohy, „ale proti čemu přesně máme kasino hlídat? Myslím tím, že se mi zdá, že na dveřníky jsme poněkud příliš ozbrojení.“

„Divil jsem se stejné věci, C. H.,“ řekl velitel s úsměvem, ačkoliv v duchu proklínal záludnost té otázky, která mu zabránila vést situaci vlastním tempem.

„Proto jsem zavolał majiteli. Vypadá to, že jeho hlavní obava a důvod, proč požaduje naše služby, je možnost, že by se jisté kriminální živly mohly pokusit přepadnout jeho kasino. Naším úkolem je zabránit jim v tom.“

Při této zprávě oslavné úsměvy zmizely a legionáři začali znovu reptat.

„Jisté kriminální živly,“ zopakoval Harry dramaticky.

„Řekněte mi, kapitáne, tak bohatí lidé nazývají organizovaný zločin?“

„To je organizovaný zločin, ať už o tom mluví, kdo chce, C. H.,“ potvrdil Phule zachmuřeně.

Mumlání a hovor znatelně zesílily. Pro některé byl organizovaný zločin legendární moc, kterou znali jen z opatrných zpráv médií, zatímco jiní v rotě měli s touto podzemní větví společnosti víc přímých zkušeností. Jakkoliv se však jejich zkušenosti různily, všem bylo jasné, že jejich nový „pohodový“ úkol právě nebezpečně vystrčil růžky.

„Tak, není těžké si spočítat, že uniformované bezpečnostní složky tuto opozici příliš nezastraší,“ řekl Phule a pokračoval, než se mu schůze úplně vymkne z rukou. „Žádný uniformovaný polda nedokáže udržet organizovaný zločin mimo město.“

Nedobrovolně se odmlčel, aby se zhluboka nadechl, než přejde k další části.

„Proto jsem se rozhodl, že v této misi budou někteří z nás pracovat v přestrojení, nezávisle a bez uniformy. Vmísíte se mezi obyčejné zaměstnance hotelu a kasina a pro nás ostatní budete sbírat informace. V podstatě svolám dobrovolníky pro tento úkol hned po poradě.“

Jeho oči vyhledaly vysokého Voltroňana, který byl v davu snadno patrný.

„Zubče-Anini, tebe se to netýká... stejně jako Sinthianů, Louie a Spartaka. Nelidé jsou na Lorelei dosud rarita, proto byste byli příliš nápadní v jakékoliv funkci mimo naši otevřenou přítomnost. Všichni ostatní, kteří chtějí požádat o tento speciální úkol, se poté, co tady skončíme, hlase v mé kanceláři.“

„Kolik lidí chcete, kapitáne?“

Phule se na původce dotazu ani nemusel podívat.

„Počítám, že pro efektivní informační síť budeme potřebovat takových čtyřicet až padesát lidí, roztroušených různě v prostorách hotelu, kteří se budou střídat.“

Legionáři se začali ohlížet a rozhlížet mezi sebou. Čtyřicet nebo padesát z nich — to znamenalo, že každý čtvrtý nebude v tomhle úkolu sloužit se zbytkem týmu.

„To je dost velký kus našich sil, pane,“ ozvala se Brandy hlasitě ze svého místa v přední řadě.

„Nebojíte se, že si někdo všimne, když nám bude tolik lidí chybět?“

„Mohli by..., kdybychom se odkryli v neúplném počtu,“ potvrdil velitel.

„Proto najmeme nějaké lidi, kteří nahradí naše přestrojené kamarády. Poručice Rembrandtová ode mne dostala za úkol naverbovat — nebo bych měl říct spíše vybrat konkursem — nezbytné množství herců a hereček, kteří zvýší náš počet na patřičnou úroveň.“

Od Phula to byla logická volba. Rembrandtová se svým uměleckým založením bude nejlepší pro výběr náhradníků, zatímco Armstrong se svou přísnou výchovou Pravidelné armády byl vhodný pro organizaci a dohled nad přesunem roty k novému úkolu.

Legionáři však tyto novinky vyslechli ve sklíčeném tichu. Zatímco se tvářili dotčeně, že mají být postaveni proti neznámé hrozbě zločinu, představa, že jejich síly budou rozděleny, je zbavila slov.

„Vy chcete dát... naše uniformy lidem... ne z roty? Ne z legie?“

Byl to Zubec-Anini, kdo přerušil ticho..., a Phule věděl, že má problémy. Veliký Voltroňan byl jeden z jeho nejloajálnějších stoupenců, který se zřídka, pokud vůbec, ptal na vysvětlení rozkazů. Pokud byl Zubec zklamán ideou outsiderů, kteří by vykonávali povinnosti jako legionáři, pak musí začít rychle mluvit, než se zbytek roty otevřeně vzbouří.

„Máš pravdu, Zubče,“ řekl. „Nejsem z toho vlastně kdoví jak nadšený, ale je to způsob, jak to provést.“

Rychle přenesl svou pozornost na celou skupinu, než budou moci vznést další otázku.

„Nyní, než se kolem mě všichni začnete tlačit s otázkami ohledně této operace, dovolte mi přejít přímo k pozadí situace. Předhodili nám ošemetný úkol. Nežádal jsem o něj. Nežádali jsme o něj, ale dostali jsme ho. A při pochybném mínění, které o nás velitelství má, bychom vůbec neměli být překvapeni.“

To mezi rotou vyvolalo několik úsměvů a šťouchanců. Ti, kteří byli považováni zbytkem legie za smolaře a zmetky, začali pod Phulovým vedením cítit perverzní hrdost na své postavení odpadlíků.

„Jsem si rozhodně jistý, že generál Blitzkrieg s tím počítá jako s nesplnitelným úkolem, a proto ho dal nám, zcela přesvědčen, že si na tom vylámeme zuby.“

Na toto oznámení mu odpovědělo zabručení několika lidí, ale Phule rychle pokračoval.

„No co, možná má pravdu. Nemůžeme být schopni zabránit organizovanému přepadu, ale aspoň se o to pokusíme. Vzpomeňte si, co jsem vám říkal, když jsem přebíral velení. O tom, že v každém případě uděláme to nejlepší. Dobře, v této situaci, abychom udělali, co se dá — a měli úspěch — necháme pracovat část našeho týmu v přestrojení. Budou se muset vzdát svých hezkých uniforem a výhod, které z nich plynou, a plnit svůj úkol úplně sami. Abychom je kryli, dali jim šanci, budeme mezi námi muset akceptovat přítomnost náhradníků. Co víc, budeme s nimi muset zacházet jako s rovnými..., skutečně je nechat s námi splynout. Protože když to neuděláme...“ Přelétl místnost svým nejprísnějším pohledem.

„Kdyby kdokoliv dostal nápad, že ne každý v naší uniformované show je pravý, začali by se rozhlížet, kde jsou skuteční legionáři. Kdyby to udělali, kdyby pochopili, jaký s nimi děláme švindl, pak vaši partáci, a v některých případech i partneři, budou sedící kačeny na velmi drsném honu.“

„Naši partneři?“ Dokonce ani lámaná řeč nemohla zakrýt zděšení v hlase Zubce-Aniniho.

Phule proklel své přerěknutí. Když zjistil, jak zklamaná je rota nápadem s dvojníky, rozhodl se nechat tuto část špatných zpráv na později, ale teď už to bylo venku.

„Ano,“ řekl přímo. „Protože řada dobrovolníků bude nahrazena dvojníky, kteří by se měli spárovat se skutečnými legionáři, počítám, že dost normálních partnerů v rotě bude rozděleno.“

V místnosti zavládlo naprosté ticho. Phule věděl, že ze všech informací, které dnes večer přednesl, tato byla snad nejvíc zneklidňující ze všech. Jedna z prvních věcí, které jako nový velitel v rotě udělal, byla ta, že spároval legionáře s partnery, nebo taky „wingmany“. Zatímco ze začátku se setkal s určitým odporem, teď už byla rota zvyklá a partnerství přerostla v něco víc než jen přátelství. Říct legionářům, že partneři budou rozděleni,

a ještě k tomu po všech těch ostatních špatných zprávách, bylo skoro jako říct jim, že jim uřízne ruce.

„Podívejte,“ řekl, aniž by se snažil nedat najevo svou lítost.

„Vím, že toho žádám hodně... a ani nemůžu čekat, že se vám to bude líbit. Abych pravdu řekl, ani mně se to moc nelíbí. Jenže, je to jediná možnost..., pokud chceme mít aspoň naději na úspěch v téhle misi. Chci se o to aspoň pokusit, než vyvěsíme bílou vlajku.“

Pomalůčkou očima přejel shromážděnou rotu, potom si povzdechl a postavil se do pozoru.

„To jsou jen hrubé obrysy, ...dobré a špatné. Jak už jsem řekl, zůstává spousta detailů k vypracování. Promyslete si to, ...promluvte si o tom. Kdyby se kdokoliv z vás chtěl přihlásit jako dobrovolník, budu ve své kanceláři. To je prozatím všechno.“

A s tím spěšně, ale důstojně odešel ze schůze.

KAPITOLA TŘETÍ

Deník 174

Vypadalo to, že kromě toho, že můj zaměstnavatel možná podcenil reakce svých legionářů na jeho plán, podcenil také nesmírnou loajalitu, kterou k němu cítili..., loajalitu, abych dodal, která stále vzrůstala...

Mimochodem, kdyby se zdálo, že tyto zápisky pokaždé začínají snad nekonečnou přehlídkou setkání, hromadných nebo jednotlivých, mohu jen říci, že je to způsobeno stylem mého zaměstnavatele. Kdykoli je to jen možné, chce hovořit se svými zaměstnanci nebo s lidmi pod svým velením, jednak aby byli informováni, jednak aby poznal jejich reakce na své plány. Kdyby něco, snažil jsem se ušetřit vás nudy schůzek a diskusí, které s legionáři vedl týdně, někdy i denně, tím, že jsem je z tohoto deníku vypustil. Tyto zjevně hlavní události však musí být zahrnuty pro úplnost mých výčtů.

Měl bych také poznamenat, jak bude v této kapitole zřejmé, že přestože moje pozice je stále individuální dohoda s mým zaměstnavatelem spíš než s Vesmírnou legií, v tomto úkolu jsem hrál větší roli než obvykle.

Když Phule vpadl do kanceláře, Beeker zkoumavě zvedl obočí.

„Obtížná schůzka, pane?“

„Obtížná?“ zavrčel Phule. „Jak by znělo 'otevřená vzpoura'?“

„Upřímně řečeno, pane, zní to neuvěřitelně,“ řekl komorník, který se rozhodl ignorovat, že to byla jen řečnická otázka.

„Přestože vaši vojáci jsou občas z vašich rozkazů nešťastní, skutečně vážně pochybují, že by zpochybnili pozici svého vůdce. Jejich respekt k vám hraničí s úctou.“

Phule se zhluboka nadechl, pak vydechl a přitom slabě hvízdal.

„To je pravda,“ řekl. „Ale byli nešťastní.“

„Odpusťte mi, že se ptám, pane,“ pokračoval Beeker nemilosrdně, „ale neočekával jste to? Když vezmeme v úvahu snahu, kterou jste vynaložil na vytvoření kamarádství a smysl pro celek uvnitř roty, zdá se mi jen přirozené, že budou reagovat šokem a panikou na úkol, který po nich žádá, aby se rozdělili.“

Aniž by chtěl, Phulova tvář se zkroutila do křivého úsměvu, když otočil hlavu ke svému komorníkovi.

„Snažíš se mi říct, že jsem odvedl příliš dobrou práci, Beeku?“

„Ne tak docela, pane,“ odpověděl komorník dobromyslně. „Jen si myslím, že byste měl dál dělat svou práci. V tuto chvíli rota potřebuje vůdce, který dokáže dělat pevná rozhodnutí, jakkoli nepříjemná..., ne precitlivělého začátečníka, který se stará o popularitu..., pane.“

„Touché,“ ušklíbl se Phule. „Dobře, Beeku. Budu držet hubu a krok. Ačkoliv, nevadilo by ti, kdybych občas kňučel? Když to rozvrh dovolí?“

„To je vaše neodvolatelné právo, pane. Dám vám vědět, kdy a jestli se mi to bude zdát přehnané.“

„Jsem si jistý, že dáš.“ Velitel se rozesmál. „A Beekře? Díky.“

„Dělám jen svou práci, pane,“ řekl komorník. „Když už jste se ale zotavil ze svého utrpení, je tady jedna věc, o které bych si s vámi chtěl promluvit..., jestli máte chvíli.“

Phule se reflexně podíval na hodinky.

„No, nevypadá to, že by mi dobrovolníci chtěli vyrazit dveře... aspoň ne teď. Co máš na srdci, Beeku?“

„Myslím, že mám nějakou dovolenou navíc, že ano, pane?“

„Co se toho týče, máš spoustu dovolené. Proč se ptáš?“

„Přemýšlel jsem, jestli bych si nemohl nějakou vybrat, než přijedeme na Lorelei..., jestli je to vhodné.“

Phule se zamračil.

„Nemůžu říct, že by to bylo vhodné,“ řekl, „hlavně teď, když se chystáme na hlavní přesun. Ale... o co jde, Beeku? Pokud ti nevadí, že se ptám.“

„Myslím, že počítáte, že poručice Rembrandtová odjede brzy. Aby na konkursu vybrala skupinu herců a hereček, kteří nahradí ty legionáře, kteří budou pracovat tajně.“

Phule přikývl. „To je pravda.“ Nikdy se nezeptal, jak je možné, že jeho komorník zřejmě vždycky zná jeho plány a rozhodnutí, aniž by mu o nich

řekl..., hlavně proto, že si nebyl jistý, jestli chce, aby se tenhle zázrak prozradil.

„Dobře, pane. Myslel jsem si, že bych ji mohl doprovodit. Přesto, že jsem si jistý, že je více, než schopná splnit svůj úkol sama, zdá se mi, že tam budou tisíce nevojenských podrobností a zařizování, která budou s její prací souviset a se kterými nemá téměř žádné zkušenosti. Zatímco tady bych dohlížel na balení a stěhování našeho vybavení, opravdu si myslím, že jí v příštích týdnech budou moje služby platnější než vám.“

„Aha,“ řekl Phule a našpulil ústa. „Opravdu nevidím žádný problém v tom, abys to udělal. Nech mě to promyslet a pak ti dám odpověď.“

„Velmi dobře, pane. Jestli ale mohu dodat, předpokládám, že poručice Rembrandtová bude při tomto úkolu v civilu?“

Velitel přikývl. „Nepřemýšlel jsem o tom, ale máš pravdu, Beekře. Bude muset být. Jinak by média mohla něco zavětřit a překazit nám to, ještě než začneme.“

„Tedy, pane, já jsem, například, poručici neviděl v ničem jiném, než v její legionářské garderobě. Přestože nemám důvod pochybovat o rozsahu jejího civilního šatníku nebo její schopnosti doplnit ho, jak bude potřeba, nemám důvod se na to ani spoléhat.“

„Bod pro tebe, Beekře. Jak už jsem řekl, nech mě o tom popřemýšlet. Jenom si pamatuj...“

Přerušilo je zaklepání na dveře.

„Ha! To je moje první oběť. Nech je jít dál, ano, Beeku? Cestou ven.“

„Ano, pane..., ale nejdřív, pane...“

„No?“

„Jestli mi ještě na chvíli můžete věnovat pozornost?“

Phule znovu mrkl na hodinky. „Oukej. Takže?“

„Chápu to tak, že dnes večer očekáváte takových padesát dobrovolníků.“

„Když se jich tolik objeví, tak ano.“

„Můžu poznamenat, že kdyby vám rozhovor s každým trval jen deset minut, pane, celé to zabere víc než osm hodin?“

Phule unaveně povzdechl. „Já vím, ale je důležité, abych to vyřídil tak rychle, jak to jen půjde..., jak jsi ty sám před chvílí podotkl.“

„Ovšem, pane. Chtěl jsem navrhnout, že byste se možná měl snažit pojmout každý osobní pohovor tak stručně, jak jen to bude možné..., a nepodlehnout pokušení vyřešit podrobnosti, které mohou být zařízeny ve

volném čase v příštích dnech, hned dnes večer. Přestože jsem si vědom, že je to můj oblíbený důvod, opravdu občas potřebujete spát... pane.“

Znovu se ozvalo zaklepaní, tentokrát naléhavěji.

„Budu na to myslet, Beeku..., ale žádné sliby. Někdy prostě musím jít s proudem.“

„Já vím, pane,“ povzdechl si komorník. „Ale měl jsem pocit, že to musím aspoň zkusit.“

+ + + + +

„Večer, kapitáne..“

Zásobovač roty, Čokoládový Harry, se sklonil pod rámem dveří a svému veliteli prstem nedbale naznačil pozdrav.

„Vezmu to zkrátka, bo to vypadá, že máte venku docela dost davu. Jen mě prostě připište jako jednoho z vašich špehů.“

„Dobrá, C. H.,“ přikývl Phule a udělal si poznámku do svého bloku.

„Přiznávám, že jsem tím trochu překvapen. Nemyslel jsem si, že ty bys chtěl být odloučen od svých zásob.“

„Připouštím, že z toho nejsem zrovna odvázaný,“ řekl Harry, „ale počítám, že většina z nich bude pro tenhle úkol někde zabalena a uskladněna, a mí hoši to zvládnou docela snadno. Krom toho, nemyslím si, že by v téhle partě byl kdokoliv jiný, kdo by mohl být pokládán za civila tak lehce jako já..., hlavně když dojde na pohyb méně legální části slušné společnosti.“ Široce se nad tím usmál. Přestože v legii bylo obvyklé udržovat předchozí život v tajnosti, Harry se velmi otevřeně přiznával ke skutečnosti, že v době, kdy nastoupil, byl právě na útěku před společníky, kteří pokud ne zločinci, byli minimálně psanci.

Velitel mu úsměv neoplatil.

„To mi připomíná jeden zajímavý bod, C. H. Bude pro tebe bezpečné pracovat bez uniformy?“

„Sám jsem o tom přemýšlel, kapitáne,“ přiznal seržant. „Neměl bych mít na Lorelei žádný zvláštní problém..., a kdyby to prasklo, nebylo by to nebezpečnější bez uniformy než s ní.“

Phule chvíli váhal, potom krátce přikývl.

„Tak dobře. Zastav se u mě v příštích dnech a vymyslíme pro tebe převlek.“

„Á, o to se vůbec nestarejte,“ řekl Harry a pohnul se ke dveřím, aby odešel. „Kromě snad nějakého cestovného počítám, že budu lovit na

vlastní pěst. Takže kdyby si později chtěli z velitelství stěžovat, nebudou vás moct obvinít ze spolupráce.“

+ + + + +

„Seržant Escrima..., hlásím se jako dobrovolník.“

Když Phule opětoval řízný pozdrav, lehce se usmál. Měl ostrého kuchaře opravdu rád, i když „ostrý“ byl asi slabý výraz. Escrima byl snad nejvražednější bojovník v rotě, zejména s tyčí nebo s jakoukoli sečnou a bodnou zbraní.

„Pohov, seržante,“ řekl. „Přiznávám se, že tě rád vidím jako dobrovolníka. Docela jsem doufal, že se přihlásíš.“

„Mmmm... Rota zůstane v hotelu, nebude komu vařit.“ Escrima pokrčil rameny a pohov si dal jenom lehce.

„Přesně to si myslím,“ přikývl velitel a udělal si další poznámku. „Předpokládám, že bys měl zájem o práci v kuchyni restaurace?“

Kuchař rychle přikývl. „V kuchyni můžou jít věci špatně — příliš mnoho věcí. Potřebujete tam někoho, aby dohlížel —“ zagestikuloval rukou, jak hledal správné slovo — „na moc náhod. Takových, které jsou špatné pro jídlo... nebo pro obchod.“

Phule se opřel v křesle.

„Tak, zřejmě nebudeš hlavní kuchař ani šéfkuchař pro hotel..., to by ses nejspíš musel hlásit někomu jinému.“

Escrima chvíli váhal a pak znovu pohodil hlavou.

„Dobře,“ řekl a usmál se. „Občas je lepší nebýt v čele. Třeba se..., jak vy říkáte..., naučím pro změnu něco nového.“

Velitel potřásl hlavou. „Přemýšlel jsem o různých možných potížích,“ řekl. „Řekni, kdyby ti někdo například nařídil, abys udělal něco, co nechceš..., nebo dokonce kritizoval tvůj způsob vaření?“

Escrimovy tmavé oči na chvíli zaplály. Kuchařův temperament byl pověstný a on byl velmi citlivý na nedostatek úcty ke svým kulinářským dovednostem. Jeho přítomnost v problematické rotě legie byla vlastně způsobena několika velmi zaujatými rozhovory..., které vedly k hospitalizaci jeho kritiků.

„Slibuji, kapitáne. Nebudou žádné potíže..., já nikdy nevyvolávám potíže.“

+ + + + +

„Vadilo by vám, kapitáne, kdybychom to vzaly naráz? Myslím, že ušetříme čas.“

Phule nedokázal zakrýt překvapení.

„Brandy..., Tiplice. Jistě. Pojd'te dál obě, když chcete.“

Obě ženy vešly do kanceláře, a než se usadily do židlí před velitelův stůl, věnovaly mu ten nejletmější pozdrav. Ačkoliv dříve si mezi sebou udržovaly odstup, když byla rota přeorganizována a přeorientována, přerostl v úzké přátelství.

„Důvod, proč jsme tady obě,“ řekla Brandy, přebírajíc vedení, „je ten, že počítáme, že budete mít námitky proti tomu, aby se přihlásila kterákoliv z nás. Takže to chceme vyřešit najednou..., ať už vyhrajeme, nebo ne.“

Velitel přikývl. „Velmi dobře. Pokračuj.“

„Jak to vidíme my,“ pokračovala vysoká seržantka, „počítáte, že nebudeme moci pracovat v přestrojení kvůli rozsahu toho propojení, na kterém jsme pracovaly s Matkou — že by nás mohli poznat jako součást roty.“

„To je jedna z věcí, které jsem zvažoval,“ souhlasil Phule. „Také skutečnost, že Tiplice nás reprezentovala v šermířské soutěži proti Rudým Orlům, kterou snímala i média.“

„Většinou jsem stejně měla masku,“ řekla Tiplice a mávla rukou v zamítavém gestu.

„To je pravda, ale při fotografování jsi ji neměla..., a jak si vzpomínám, ani nic moc něčeho jiného na sobě.“

„To je to, o čem si s vámi chceme promluvit,“ přerušila ho Brandy spěšně. „Chceme upozornit, že ženy mohou velmi výrazně změnit svůj vzhled změnou účesu nebo barvy vlasů, make-upem nebo šaty.“

„Nebo prostě tím, že se oblékneme,“ dodala Tiplice s oplzlým mrknutím. „Řekněte mi pravdu, pane. Když se podíváte na některou z těch nudistických fotek, kolik času strávíte pohledem na tvář ženy? Poznal byste ji, kdybyste ji potkal na ulici?“

„Já... Přiznávám, že jsem o tom nikdy příliš nepřemýšlel,“ řekl Phule. Ačkoliv se snažil nedat to najevo, rozhovor mu začal být nepříjemný... stejně jako ta fotka, když se poprvé objevila.

„I když pro tuto chvíli připustím, že můžete svůj vzhled změnit dostatečně na to, aby vás nepoznali, co budete dělat? Máte na mysli nějaké konkrétní přestrojení?“

Tiplice pokrčila rameny. „To není problém. Čas od času jsem dělávala servírku, jak u jídla, tak u nápojů. Snad bych dala přednost roznášení nápojů, kdyby to šlo. Nápojoví číšníci spíše procházejí kasinem, než aby byli jen v jídelně, a takový druh akcí, jaký očekáváte, se asi bude odehrávat spíš u hracích stolů než u jídla. Kromě toho, dostáváte větší spropitné.“

„Já jsem spíš přemýšlela o práci pokojské,“ dodala Brandy. „Ty fotky byly legrační, ale skutečně si neumím sama sebe představit v jednom z těch provokujících ohozů. Mít rozumný důvod ochomýtat se kolem pokojů pro hosty podle mě není špatný nápad.“

Ty dvě se na velitele dívaly s očekáváním.

„Skutečně,“ řekl pomalu a zíral do svého bloku, „problém, že by vás poznali, nebyla moje hlavní starost. Tiplice bude O.K., ale...“ Váhal, pak pokrčil rameny a podíval se přímo na seržantku. „Nejsem úplně spokojen s tím, že bys ty pracovala v převleku, Brandy. Počítal jsem s tím, že mi pomůžeš řídit zbytek rot, která bude vykonávat běžnou službu. Skutečnost je taková, že Čokoládový Harry a Escrima už se přihlásili a seznam kádrů začíná vypadat trochu děravě, a ještě bys vypadla ty. S tebou šlo...“

Nechal svůj hlas doznít, pak potřásl hlavou.

„Chápu, kde by mohl být problém, kapitáne. Ale...“ Brandy zaváhala, potom se lehce nahnula dopředu.

„Mohu mluvit otevřeně, pane?“

Phule krátce přikývl.

„Tedy, víte, jak jste si na mě zasedl, když jste nás převzal. Byla jsem cynická a nesnažila jsem se. Tohle je poprvé, ...k čertu, nevím, kolik už je to let, co jsem se na něco přihlásila dobrovolně. Ted', když už jsem se hnula, chtěla bych se laskavě dočkat rozumného výsledku. Nejsem si jistá, jestli se snažím dokázat něco vám nebo sobě, ale chtěla bych to zkusit.“

Velitel našpulil rty a znovu zamyšleně zíral do svého bloku, pak zjistil, že už skutečně není co rozhodnout. Když šlo o to vybrat si a buď usnadnit věci sobě nebo pomoci Brandy obnovit její sebeúctu, byla pro něj přijatelná jen jedna možnost.

„Dobře,“ řekl a zvedl svůj pohled přímo na ně. „Prozatím vás obě budeme počítat mezi dobrovolníky. Budu chtít vidět ukázkou těch účesů a nalíčení. Řekněme, zítra odpoledne?“

„Bez problémů, pane..., a díky, pane.“

Obě ženy se zvedly, zasalutovaly, a sotva jim vrátil pozdrav, obrátily se ke dveřím.

„Jen ještě jedna věc..., Tiplice?“

Po jeho slovech se malá legionářka zastavila na cestě ke dveřím.

„Pane?“

„Mluvila o tom se Zubcem-Aninim? Nechci se do toho plést, ale je k tobě velmi vázán.“

Při zmínce o jejím partnerovi obvyklá sebedůvěra Tiplice zakolísala.

„Já... já vím, pane... A ne, nemluvili jsme o tom. Chtěla jsem nejdřív vědět, jestli se mnou počítáte..., teď mu to půjdu říct. Věřím, že to pochopí. Možná je ke mně vázán, ale vás prakticky uctívá. Vy jste byl ten, kdo vyzval dobrovolníky, a já se vsadím, že on by klidně strčil ruku do ohně až po loket, kdybyste ho o to požádal. Možná, že se mu nebude líbit, že jsem se přihlásila, ale to bude hlavně proto, že to nemůže udělat sám. Dejte mu čas a dostane se z toho..., ale i kdyby ne, neovlivní to jeho vystoupení.“

Než aby ho to uklidnilo, Phula tohle potvrzení znovu zabolelo.

„Dobře, Tiplice. Nechám to na tobě. Jen mi dej vědět, kdyby...“

„Kapitáne.... promiň, Tiplice.“

Brandy právě vstrčila hlavu do dveří, přerušujíc tak hovor.

„Co je, seržo?“

„Přemýšlela jsem o tom, co jste říkal — o zúženém kádru pro běžnou službu. Mimochodem, napadlo mě, že byste mohl použít Moustache jako zastupujícího seržanta.“

„Moustache?“ velitel se zamračil, pátraje ve své paměti.

„Byl přeložen těsně před vámi,“ dodala Brandy. „Nepřekvapuje mě, že si ho nemůžete zařadit. Většinou je v davu. Ačkoliv si myslím, že předtím nějakou dobu sloužil v Pravidelné armádě a zřejmě jako něco víc než jen řadový voják.“

„Budu na to myslet, Brandy. Díky!“

„Chcete, abych ho sehnala? Čeká taky venku jako dobrovolník.“

„To je v pořádku. Vyřídím to, až přijde na řadu.“

+ + + + +

„Tak jsem si myslel, že byste mě mohl upotřebit jako obsluhu u toalet nebo jako dvevníka, pane. Pravděpodobně budu trochu méně nápadný než většina mládenců — se svým věkem a tak.“

Phule si prohlížel postavu před sebou a víc, než aby poslouchal jeho slova, si všímal detailů.

Muž byl nadprůměrně vysoký a měl mohutný hrudník, ačkoliv jeho přísné držení těla pravděpodobně oba tyto rysy zdůrazňovalo. Jeho hlava byla lysá jako kulečnicková koule, až na jasně rudý nakroucený knír, který dominoval jeho obličejí a dal mu jeho legionářské jméno. (pozn. překl - Moustache = knír) Phulovi se zdálo, že tato ozdoba tváře musela být nepochybně obarvená, protože jinak by musela být, s ohledem na mužův věk, bílá. Takto byla jedinou stopou Moustacheova pokročilého stáří vrásčitá kůže na krku..., a ani ta nebyla patrná, pokud člověk nepátral právě po tomhle.

„Hmmm?“ Velitel zamrkal, když náhle zjistil, že legionář se dostal až na konec své výpovědi a teď čeká na odpověď.

„Promiň, Moustachi. Byl jsem chvíli mimo. Právě jsem přemýšlel... jsi si jistý, že chceš pracovat v přestrojení? Víš...um... vypadáš mnohem přirozeněji v uniformě.“

Byl to nemotorný gambit, ale Phule už začínal být unavený a strašně se snažil najít taktní způsob, jak obejít pravidlo legie o nepátrání po minulosti legionářů před jeho nebo jejím nástupem. Naštěstí mu to Moustache usnadnil.

„Prokoukl jste mě, že ano, pane?“ řekl a náhle se usmál. „Hm, čekal jsem, že to bude jen otázka času, než to praskne. V tak úzké partě, jako je tahle, tajemství dlouho nevydrží.“

„Chceš tím říct, že už jsi sloužil ve vojsku, než jsi nastoupil k Vesmírné legii?“ pobízela ho velitel.

„Můžete to tak říct, pane. Skoro čtyřicet let v Pravidelné armádě, než mě dali do důchodu.“

Phule se překvapeně znovu zahleděl do mužových papírů. Podle záznamů byl udaný počet let správný, ale kdyby byl Moustache u Pravidelné armády skoro čtyřicet let, pak by mu muselo být alespoň...

„Než cokoliv řeknete, pane, skutečně jsem si ubral pár let věku, když jsem vyplňoval vstupní papíry. I když je legie známá tím, že přijímá každého žadatele, nechtěl jsem riskovat, že mě vrátí.“

„Skutečně jsi byl tak dychtivý nastoupit?“

„Upřímně, pane, byla to má poslední naděje. Víte, pane, když mě z Pravidelné armády poslali do důchodu, netrvalo mi dlouho, než jsem zjistil, že v civilním životě pro mě není moc místa. Byl jsem příliš starý na

to, abych nastoupil k policii, a být noční hlídač mi vždycky připadalo jako závod, kdo zapadne prachem a pavučinami rychleji: hlídač nebo to, co měl hlídat.“

„Předpokládám, že brát to s nadhledem a užívat si svůj důchod nebylo na seznamu tvých možností?“

„Ne, ztraceně,“ zafuněl legionář. „Armáda mě pořád udržovala v jednom kole — dokud jeden z jejích počítačů nezačal počítat, kolikrát už jsem měl narozeniny. Po letech vyčerpání, s pracovními úkoly, myšlenka na to, že bych prostě nedělal nic, co by se mi nelíbilo, prostě přestala existovat. Myslím, pane, že nečinný je nečinný, ať už jste v houpacím křesle nebo šest stop pod zemí.“

„To zní, jako bys před důchodem měl nějakou šarži,“ poznamenal Phule opatrně.

„Řekněme prostě, že jsem byl poddůstojník, a nechme to tak, pane. Snažím se nedělat ze svých zkušeností velkou vědu. Jeden vidí příliš mnoho nových chlapů v partě, jak vyhrávají mise a napomínají ostatní, jak mají co dělat. Poddůstojníci, které máte vy, vypadají, že dělají dobrou práci, hlavně od té doby, co jste je dostal zpátky na cestu. Je pravda, že je to pro mě trochu zábava, být zpátky v řadách — nechat ostatním přemýšlení a jenom poslouchat rozkazy.“

„Aha,“ řekl Phule a natáhl se pro svůj blok. „Dobře, Moustachi, obávám se, že tvoje dovolená skončila, od teď. Zamítám tvou nabídku jako dobrovolníka a místo toho tě pro tento úkol pověřuji hodností zastupujícího seržanta. Až to skončí, uvidíme, jestli to bude trvalé.“

„Ano, pane. Velmi dobře, pane.“

Legionář přísně, přehlídkově zasalutoval, ale Phule mu to okamžitě neoplatil.

„Ještě jedna věc, Moustachi. Promiň, že se ptám, ale mimochodem, jaký přesně je přízvuk, který máš?“

„Holofilmový, pane,“ řekl legionář a blýskl dalším rychlým úsměvem. „Nikdy jsem nedokázal zvládnout ten jihoamerický protahovaný, který je tak populární u poddůstojníků, tak jsem se rozhodl pro druhou nejlepší variantu. Studoval jsem každý válečný film, který jsem našel, ve kterém byl pořádný britský seržant. Možná to není věrohodné, ale po čtyřiceti letech si člověk zvykne..., pane!“

+ + + + +

A tak to šlo, hodinu po hodině, jeden dobrovolník za druhým. Přesně podle Beekerovy předpovědi, i když se zvlášť snažil vést pohovory stručně, když byl konečně poslední legionář za ním, bylo už pozdě i na Phulovy poměry. Když byl konečně sám, snažil se znovu posoudit své poznámky, ale s povzdechem je nechal bokem, když jeho oči odmítly zaostřit.

Ve skutečnosti se nepotřeboval dívat na papír, aby si potvrdil to, co už dobře věděl. Přestože měl dobrovolníků víc než dost, na seznamu chybělo jedno jméno, se kterým počítal už od chvíle, co tenhle úkol dostali.

Podíval se na hodinky a krátce zvažoval, jestli má téhle době říkat noc a nechat problém na ráno. V tuhle hodinu už bude dotyčný legionář nejspíš spát, a...

S vědomým úsilím velitel došel k duševnímu kompromisu. Vykoná jen příležitostnou obchůzku kolem legionářova pokoje a pak, když bude zhasnuto, půjde se taky prospat.

+ + + + +

„Pojď dál, kapitáne. Čekal jsem tě.“

Sushi odložil knihu, kterou předtím četl, a pokynul veliteli skrze otevřené dveře ke křeslu.

„Promiň, že jdu tak pozdě,“ začal Phule a zaujal nabízené místo, „ale bylo tam mnoho dobrovolníků na ten nový úkol — dokonce víc, než jsem čekal.“

„Víc, než potřebuješ?“

„No... ano i ne,“ odpověděl velitel vyhýbavě a rozhlížel se po místnosti. „Kde je tvůj parťák?“

„Do-Wop? Vyrázil do města na malou oslavu. Podle toho, jak pozdě je, čekám, že se do rána nevrátí.“

„Dobře, dobře,“ řekl Phule nepřítomně. Ted', když našel Sushiho, nebyl si úplně jistý, co mu říct. „Já, ehm... chtěl jsem s tebou mluvit.“

Legionář zvedl ruku. „Usnadním ti to, kapitáne. Chceš vědět, proč jsem se nepřihlásil. Správně?“

„No... ano. Pokud to není vyzvídání, tedy. Myslel bych si, že ten úkol pro tebe bude přirozený. Když vezmeme v úvahu...“

Nechal svůj hlas vytratit, nechávaje tak nevyřčené to, co už oba dva věděli.

Phule Sushiho znal — nebo s ním alespoň byl obeznámen — už předtím, než nastoupili do Vesmírné legie. Pohybovali se ve stejných nebo podobných kruzích, oba pocházeli z výjimečně bohatých rodin. Phule také věděl, jako několik dalších v rotě, že Sushi byl defraudant a že většina peněz, které ukradl, financovaly jeho vášně pro hazardní hry.

„Myslím, že odpověď je samozřejmá,“ pokrčil Sushi rameny. „Jsem vášnivý hráč. Miluju vysoké risky tak, jako alkoholik miluje láhev. To bylo mizerný i v době, kdy jedině, co jsem mohl ztratit, byly moje vlastní peníze a pověst — anebo peníze a pověst rodinného podniku, tak, jak to i dopadlo — ale vsadit pověst naší roty na moje ovládnutí...“ Potrásl hlavou. „Prostě si myslím, že bude mnohem bezpečnější, když budu vykonávat normální službu a stolům se úplně vyhnu. Jediný jistý způsob, jak přestat hrát, je nezačít hrát.“

Phule se opřel v křesle, chvíli zíral na strop a zamyšleně se mračil.

„Tohle je dobrovolný úkol,“ řekl nakonec, „a já tě do toho nebudu nutit, Sushi, zejména když to znamená žádat po tobě, abys šel proti rozhodnutí, které jsi udělal pro své vlastní dobro. Potíž je v tom..., postavme se k tomu čelem, že jsi snad jediný v rotě, kdo skutečně zná kasina jako hráč. Doufal jsem, že si vezmeš roli jednoho z těch velkých hazardérů — hráčů ve velkém stylu, před kterými kasina rozvinují červený koberec. Mohl by ses kolem otevřeně pohybovat mnohem svobodněji než lidi které infiltrujeme mezi zaměstnance, protože ti budou pořádně omezení prostorem vymezeným pro jejich práci, navíc bys měl lepší cit pro obvyklý provoz a poznáš, kdyby se u stolů dělo cokoliv, co by potřebovalo bližší dohled.“

„To zní, jako bys se mnou počítal jako s jedním z hlavních pozorovatelů,“ řekl Sushi a zamyšleně se kousal do rtu.

„Počítal jsem,“ odpověděl Phule. „Ale chápu tvou nechuť. Budu jen muset najít nějaký jiný způsob, jak...“

„Netrap se tím, kapitáne,“ přerušil ho Sushi. „Udělám to pod jednou podmínkou. Kdybych cítil, že ztrácím kontrolu, nebo kdyby sis ty sám myslel, že se ženu moc tvrdě, vytáhneš mě odtamtud, i kdyby to mělo znamenat zamknout mě v pokoji a nechat mě hlídat, abych zůstal mimo stoly. Souhlas?“

„Souhlas,“ přikývl Phule s úsměvem. „O.K. Spadl mi kámen ze srdce. Řekněme..., budeš potřebovat hotovost, se kterou budeš hrát..., řekněme, sto tisíc pro začátek?“

„Promiň, kapitáne, ale kdybych — a zdůrazňuji kdybych — vyhrál, kdo dostane zisk?“

„Tedy... moc jsem o tom nepřemýšlel, ale předpokládám, že když budeš hrát z fondů roty, pak by jakékoliv výhry měly jít zpátky do těchto fondů.“

„V tom případě,“ řekl Sushi a vykrouzlil uličnickou grimasu, „myslím, že poskytnu svou vlastní hotovost, dyž ti to nebude vadit. Než jsem nastoupil, nakřečkoval jsem si pár dolarů, jen tak, pro strýčka Příhodu.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Deník 197

Nebudu se snažit zaznamenat nekonečné podrobnosti zahrnující balení roty pro přemístění, za prvé: jsou nudné a fádní; za druhé: málo souvisejí s popisem vlastního úkolu. Snad nejdůležitější byl však prostý fakt, že jsem tomu nebyl přítomen. Postací říct, že protože znám zvyk svého zaměstnavatele dát na všechno své osobní razítko a tendenci poručíka Armstronga být příliš formální a předpisový, když jde o provádění rozkazů, jakkoliv nepodstatných, býval jsem v té době kdekoliv jinde docela rád, aspoň dokud jsem si nevšiml stavu šatstva mého zaměstnavatele, poté co ho měl na starost někdo jiný.

Ovšem, byl jsem zaneprázdněn všude, hlavně na planetě Jewell, kde jsem asistoval poručíci Rembrandtové při její snaze najít a najmout herce potřebné k zastoupení těch legionářů, kteří při této misi budou pracovat inkognito.

Jak zjišťuji, že je častým případem vyšších úředníků, také můj zaměstnavatel hrubě podcenil, nebo se prostě rozhodl ignorovat těžkosti spojené s vykonáváním určitých úkolů přidělených podřízeným. Ti například shrnou všechny rady a návrhy do stručné fráze: „Prostě to udělej. O. K.? Udělej to!“ Přesto, že pro řečené úředníky to může být úspěšná metoda, jak shodit hromadu odpovědnosti za úkoly ze svých ramen, fakticky zůstává na těch podřízených, aby se, jak se říká „točili ve větru“ a nesli hlavní nápor zodpovědnosti za metodiku, tak jako za výsledky svého úsilí.

S mým skromným přispěním však poručice Rembrandtová dokončila svůj úkol před příjezdem roty na Jewell, nebo, měl bych říct, dokončila většinu z něj.

Phule si své vrchní poručice všiml, jakmile se vylodil z člunu na kosmodromu Jewellu. Po pravdě řečeno, mohl by ji úplně přehlédnout, kdyby v čekárně nestála vedle Beekera.

Rembrandtová se zbavila svého obvyklého copu a její tmavě hnědé vlasy jí teď volně splývaly téměř do poloviny zad. Nikde nebylo ani památky po její obvykle černé uniformě. Byla oblečena do zdánlivě prosté kombinace bílé halenky a tmavé sukně, která byla završena svetrem v barvě velbloudí srsti, přehozeným přes její ramena jako pelerína s rukávy volně kolem krku. Její oděv, společně se stohem prospektů v náručí a tužkou za uchem, jí dodával vzhled mladé asistentky někoho z odvětví výzkumu — což ovšem bylo to, oč se snažila.

„Poručíku..., Beekře,“ řekl Phule, když se před nimi zastavil. „Vypadáš nově, co, Rembrandtová?“

Obvykle bledá pleť Rembrandtové náhle vybuchla jasným ruměncem.

„Promiňte, pane. Beeker, říkal... myslím, cítila jsem...Tedy, říkal jste, že by nikdo neměl vědět, že jsem z Vesmírné legie, tak jsem si myslela...“

„Ó, dost!“ řekl velitel a zvedl ruku, aby ji zarazil. „Není třeba se omlouvat, poručíku. Jen jsem si tě trochu dobíral. Vypadáš dobře..., vážně. Po pravdě řečeno, vypadáš v tom neobyčejně dobře. Mela bys nosit sukně častěji.“

Než aby se jí ulevilo, ruměncem Rembrandtové se prohloubil do červeně velmi blízké rajčeti v zahrádkářském katalogu.

„Děkuji, pane,“ zamumlala a sklopila oči. „Beeker mi to pomáhal vybírat.“

Phule si bolestně uvědomil, že jeho snaha rozjasnit náladu všechno jenom zhoršila, a tak se zoufale chytil změny tématu.

„Takže..., co pro mě máte?“ řekl s pohledem na papíry, které Rembrandtová svírala.

„To je soupis herců a moje poznámky k nim, pro váš posudek, pane,“ řekla poručice, která vděčně vpadla do familiárního vojenského stylu a strčila svůj náklad veliteli do rukou.

„Výborně,“ řekl Phule, když stoh přijal a líně otevřel horní spis, aby se podíval na obsah. Třídimenzionální holofotografie, která byla nedílnou

součástí obálky hercovy složky, se probrala k životu a promítla miniaturní postavičku, která vypadala, jako by stála na materiálech. Phule ji ignoroval a místo toho si prohlížel popsané stránky.

„Předpokládám, že budou schopni nalodit se ještě dnes večer?“

Rembrandtová si nervózně olízla rty.

„Já... tohle jsou jen má závěrečná doporučení, pane. Nechala jsem je nerozhodnutá do vašeho příjezdu.“

Velitel prudce zvedl hlavu.

„Myslíš tím, žeš jim neřekla, aby se připravili na odlet?“

„Tedy, jsou nachystaní, ale vysvětlila jsem jim, že konečný výběr musíte provést vy, a tak jsou —“

Phule zaklapl obálku horní složky, rozmáčkl tak hercův obraz v průběhu jeho vystoupení a podal celý balík zpátky poručíci, přerušuje ji uprostřed věty.

„Zavolej jim a řekni jim, že jsou najatí,“ řekl pevně.

„Ale pane! Nechcete —“

„Poručíku,“ zarazil ji velitel ostře. „Dal jsem ti ten úkol, protože věřím tvému úsudku. Když říkáš, že jsou to ti nejlepší kandidáti, pak půjdeme s nimi.“

„Ale já si u pár z nich nejsem jistá, pane. Doufala jsem, že vy byste mohl —“

„Být si jistý je luxus, který si i jako důstojník zřídka dopřeješ, poručíku. Děláš-li nejlepší odhad, který si můžeš dovolit, pak to ber jako správnou volbu.“

„Ale —“

„Naše hlavní podmínka je ta, aby se vešli do uniforem v těch velikostech, které máme ve skladišti. Mimo to, většinou jsou naaranžováni. Co se týče osobností... tedy... určitě si vzpomeneš, jak jsme začínali s touhle rotou. Pochybuji, že by tady byl problematičtější případ, než legionáři, které už máme. Souhlasíš?“

„Já... myslím, že ano, pane.“

„Fajn. Jak už jsem jednou řekl, Rembrandtová, musíš být víc rozhodná. Nemám čas dělat tvou práci podruhé — a ty taky ne, pokud chceme těm novým dát čas sbalit se a nalodit před odletem. Doporučuji ti, aby ses začala hýbat.“

„Ano, pane!“ Rembrandtová na okamžik zapomněla na svůj civilní oděv, postavila se do pozoru, a než prchla z přítomnosti svého velitele, řízně zaslutovala.

„Tak, Beeku,“ řekl Phule a konečně se obrátil na svého komorníka, „kromě tohoto to jde jak?“

„Vypadá to, že mnohem líp, než aby to bylo pro vás..., pane,“ Beekerův hlas byl prost jakékoli vřelosti.

„Jak to zase?“ zamračil se Phule. „Je něco špatně, Beeku?“

„Ale vůbec ne, pane. Vždycky je radost vidět obratnost a soucit, s jakým jednáte s podřízenými. Jistě, všiml jsem si, že úroveň vaší dovednosti se zdá upadat přímo úměrně k tomu, kolik jste toho naspal..., pane.“

Velitel střelil pohledem směrem, kterým zmizela Rembrandtová. „To, co se snažíš říct, ovšem svým tradičně lstivým způsobem, je, že si myslíš, že jsem teď byl na Rembrandtovou trochu tvrdý. Že?“

„Z vašeho úhlu pohledu se domnívám, že jste byl docela tolerantní, pane,“ poznamenal komorník mírně. „Myslím, že jste ji mohl nechat postavit ke zdi a zastřelit.“

„Beru to jako 'ano', řekl Phule těžce. „Myslím...“

„Ostatně, ostrá kritika je vždycky efektivní, když je trochu staromódní,“ pokračoval Beeker, jako by jeho zaměstnavatel nic neřekl.

„Dobře, dobře! Je mi to jasné! Myslím, že jsem v poslední době trochu přetažený. Přesun rotý byl víc zmatený, než jsem čekal.“

„To nemohu posoudit, pane,“ řekl Beeker a nepatrně pokrčil rameny. „Co ale vím, je, jak těžce poručice Rembrandtová pracovala na úkolu, který jste na ni tak nedbale hodil, a jak moc ji zajímalo, jestli oceníte její snahu, mnohem víc než výsledky.“

„A proto chtěla, abych si prohlédl to, co vybrala, než to rozhodne,“ řekl Phule, dokončuje myšlenku. „Jistě, a moje štekání ji jenom zranilo, místo aby pomohlo její odvaze, což je přesně to, co jsem nechtěl, aby se stalo.“

„Z vašeho obvyklého postoje je těžké poznat, kdy přijde něco pozitivního... podle mého vlastního, skromného názoru, pane,“ potvrdil komorník nemilosrdně.

Phule si znovu povzdechl, přetřel si rukou tvář, jako by z ní chtěl setřít vodu, a zdálo se, že se stáhl do sebe.

„Promiň, Beeku,“ řekl. „Zdá se, že jsem v tyhle dny pořádně unavený. Víš, když jsem dělal poslední brífing pro lidi, co budou dělat v přestrojení,

Armstrong mě upozornil, že začínám být zbytečný — že jsem opakoval postup jejich nového dorozumívání třikrát, i když nebyly žádné otázky. Věřil bys tomu? Armstrong? Zabránil mně, abych ze sebe před vojáky udělal idiota!“

„Poručík Armstrong urazil dlouhý kus cesty,“ poznamenal Beeker, „ale chápu, co chcete říct. Myslím si však, že vojáci, tak jako já, by se spíš o vás strachovali, než aby kritizovali drobné kazy ve vašem vystoupení.“

„Jo. To ale pořád nemění fakt, že nefunguji na plný výkon, hlavně co se týče chování. Co můžu říct jiného, než že je mi to líto?“

„Měl byste zkusit říct přesně tohle — jenže poručíci Rembrandtové,“ řekl komorník. „Když nic jiného, je to ona, a ne já, kdo je v téhle situaci uražená strana.“

„Dobře.“ Phule přikývl a znovu se zadíval do ulice, jako by čekal, že při zmínce jejího jména se tam jeho vrchní poručice objeví. „Snad jsem ji měl zadržet, než —“

„Co se mě týče,“ pokračoval Beeker, „co bych tak nejraději ze všeho slyšel já, je, že si plánujete nějaký čas se prospat..., pane.“

„Promiň, co jsi říkal, Beeku?“ řekl velitel a vrátil svou pozornost zpět k rozhovoru.

„Položil jste řečnickou otázku, pane,“ vysvětloval komorník. „Já jsem jen využil příležitosti, abych vyjádřil svůj vlastní názor.“

„Oh.“

„A podle mého názoru, pane, teď není nejdůležitější omlouvat se za minulé chyby v úsudku, ale spíš se trochu prospat, abyste snížil pravděpodobnost chyb v budoucnu.“

Phule se zamračil.

„Myslíš, že bych se měl trochu vyspat?“ řekl nakonec, když zredukoval myšlenky na nejjednodušší způsob.

„Bylo by to vhodné, pane. Podle vašich vlastních slov jste 'pořádně unavený'.“

„Nemůžu — teď ne,“ namítl Phule a zavrtěl hlavou. „Mám toho moc na práci před večerní schůzkou s herci. Nemůžu ztrácet čas.“

„Kdybych mohl navrhnout, pane, nemyslím si, že si můžete dovolit nejít se vyspat, zejména když máte být připraven na důležitou prezentaci. Snad byste mohl rozdělit některé z vašich plánovaných příprav.“

Phule chvíli přemýšlel a pak pomalu přikývl.

„Řekl bych, že máš pravdu, Beeku. Je dost zlé, když štekám na vojáky, kteří už mě znají, ale kdybych začal i na nováčky..., znovu potřásl hlavou, tentokrát důrazněji.

„Dobře, pokusím se prospat. Ale jenom, když mi slíbíš, že mě pár hodin před schůzkou probudíš.“

„Považujte to za slib, pane.“

„A Beekre? Je dobré mít tě zpátky. Tvůj sarkasmus a všechno.“

„Je dobré být zpátky, pane.“

+ + + + +

Schůzka s herci probíhala hladce... mnohem víc, než jsem kdy doufal, vzhledem k okolnostem.

Kvůli tajné povaze jejich práce je poručice Rembrandtová neinformovala o žádných podrobnostech ohledně úloh, do kterých byli obsazeni, kromě nezbytného varování, že mohou zahrnovat jisté nebezpečí a (což je pro herce mnohem důležitější) že nebudou žádné „úcty“ ani jiné úvěry za jejich individuální představení. Krátce, jediná odměna, kterou herci mohou za své role očekávat, je finanční. Jak se dalo předpokládat, když vešel ve známost způsob řešení problémů mého zaměstnavatele, nabízený plat byl dostatečně vysoký, aby žádný z náhradníků netrpěl nedostatkem.

Stejně, alespoň některým z nich určitě připadlo jako nemalý šok, že „vojsko“, do něhož byli obsazeni, není nic jiného než Vesmírná legie, nebo přijmout, že byli skutečně naverbováni. Snadnost, s jakou přijali tyto zprávy a přizpůsobili se jim, je hold jejich profesionalitě... nebo jejich hrabivostí.

+ + + + +

„To jsou zhruba všechny základní informace, které jsem chtěl zvládnout na této první schůzce,“ řekl Phule a naposledy se podíval do svých poznámek.

„Ted', jsem si jistý, že máte všichni otázky. Dovolte mi však, abych vám připomenul, že máme spoustu času, než dorazíme na Lorelei, a podrobné informace o vykonávané službě dostanete na pozdějších schůzkách, kterých se zúčastní celá rota. Některé otázky by také měly být raději zodpovězeny v soukromí. Poručice Rembrandtová, kterou už znáte, a

Armstrong s vámi budou schopni probrat individuální problémy, nebo, pokud to pro vás bude pohodlnější, můžete mluvit se seržantem Moustachem nebo se mnou.“

Udělal přestávku v řeči, aby ukázal na každého ze zmíněných, kteří stáli v přehlídkovém pohovu po jeho boku a kteří byli představeni už na začátku.

„Ted’ tedy,“ pokračoval, „máte nějaké dotazy, které chcete vznést před celou skupinou? Něco, co se týká všech dočasných legionářů?“

Herci, kteří seděli na jednom konci tanečního sálu člunu, si několik okamžiků vyměňovali pohledy. Když se před nimi na začátku schůze velitelé roty objevili v neočekávaných černých uniformách, zavládlo ticho a ještě i teď všichni vypadali neochotně promluvit.

„Pane Phule?“

„Po celou dobu budu 'kapitán Jester' nebo prostě 'kapitán'.“ Velitel se jemně usmál. „Ano? Máte otázku?“

„Řekl jste, že teď, když jsme slyšeli celý příběh, můžeme couvnout, když budeme chtít. Jak by to přesně fungovalo? Tím chci říct, že jsme odstartovali a jsme en route, nebylo by pro nás těžké dostat se zpět na Jewell?“

„Dostali byste zpáteční lístek na Jewell — ovšemže na naše náklady — poté, co splníme naše poslání,“ vysvětlil Phule. „V čase mezitím bychom vás drželi izolované na Lorelei. Protože byste byli naši hosté, zaplatili bychom vám všechny náklady, stejně jako malé kapesné, ale měl bych podotknout, že by to bylo mnohem méně, než kolik dostanete, když dodržíte svou smlouvu a budete s námi sloužit.“

Po této zprávě mezi sebou shromáždění začali mumlat, ale Phule zvedl ruku, aby si zjednal ticho.

„Věřte, že tuto pozici zaujímám nerad, ale nemůžeme riskovat, aby nám kolem chodilo příliš mnoho lidí, kteří by věděli o výměně, o kterou se snažíme. Bylo by to nebezpečné pro naše infiltrované lidi, stejně jako pro ty z nás, kdo budou vykonávat službu, kdyby unikla informace, že ne všichni legionáři, kteří hlídají kasino, jsou cvičení bojovníci. Nemůžu dostatečně zdůraznit, jak moc je tento úkol nutné udržet v tajnosti. Samozřejmě, byli bychom raději, kdybyste všichni souhlasili a zůstali, ale když se teď rozhodnete couvnout, pochopíme to. Mohu se omluvit jen tím, že situace vyžadovala, abychom vás drželi v nevědomosti tak dlouho, jak to šlo. Nechte si čas a promyslete si to, ale ocenil bych, kdybyste mi dali

vědět hned, jak se rozhodnete, abychom mohli, bude-li to nutné, sehnat náhradu.“

„Jak nebezpečné bude vykonávat službu, kapitáne?“

„Minimálně,“ řekl velitel pevně. „Dosud jsme spolu nepracovali, takže neznáte můj způsob. Můžu vás však ujistit, že kdybych si myslel, že je i jen průměrná šance na fyzické nebezpečí, nenamočil bych vás do toho. Všechno, co máme, je jenom domněnka, nepotvrzená, že by mohlo dojít k pokusu o přepadení kasina zločinci. Kdyby to byla pravda, čekal bych spíš finanční útok, než jakýkoliv druh fyzického napadení. Šance tu však je, takže by nebylo čestné, kdybych vám to neřekl, než se rozhodnete, ačkoliv připouštím, že plat, který jsem vám nabídl, abych vás do toho nalákal, byl částečně zvýšen taky proto, aby kompenzoval toto potenciální nebezpečí. Kromě toho vás ujišťuji, že nebudeme úplně zaskočení, pokud by šly věci poněkud nakřivo. Říkám schválně poněkud nakřivo, protože pokud vím, organizovaný zločin už před dlouhou dobou zavrhl ozbrojené konfrontace kvůli zákonům a pozornosti, kterou to připoutává. Každý z vás bude spolupracovat se zkušeným legionářem a radím vám, abyste v případě potíží ustoupili do pozadí a nechali je to vyřešit tak, jak k tomu byli vycvičeni. Také, pokud jsou někteří z vás stále nervózní, mohou během cesty podstoupit výcvik v osobním boji. I když to z vás neudělá mistry, získáte základní dovednosti, které vás dostanou z jakékoli nemístné situace, která může nastat. Upřímně řečeno, najali jsme vás jako návnadu, ne jako bojovníky. Kdyby se věci opravdu obrátily k horšímu, máte mou osobní záruku, že vaše smlouvy budou 'ukončeny s důvodem' z naší strany a budete moci odejít.“

Přejel shromáždění očima. „Nějaké další otázky?“ Herci se kolem sebe rozhlíželi, ale nikdo už se nepřihlásil.

„Dobře,“ přikývl Phule. „Budu se během cesty snažit strávit s každým z vás nějaký čas, individuálně a neformálně, abych vás lépe poznal. Mezitím, když budete teď následovat seržanta Moustache, vyfasujete uniformy a dostanete identitu legionářů. Kdyby to šlo, převlékněte se, prosím, do svých nových uniforem a hlase se za hodinu tady.“ Pak si dovolil lehký úsměv. „Pořádám koktejlový večírek, abych vás představil zbytku roty a přivítal vás v našich řadách. Bude to dobrá doba na to, abyste se začali navzájem poznávat.“

Přes dobré úmysly mého zaměstnavatele byl jeho večírek něco míň než bouřlivý úspěch.

Zatímco skutečným legionářům trvalo dlouho, než si zvykli na nevyhnutelnost nového úkolu a než přijali nutnost 'rozbití' jejich stálých dvoučlenných týmů, myšlenka náhradníků, kteří s nimi budou sloužit jako rovní, byla stále nepopulární. Ačkoliv si dávali pozor, aby tyto pocity skryli před svým velitelem, pečlivému pozorovateli bylo zřejmé, že na nové „kolegy“ vyplývali málo vřelosti.

Tohle bylo na večírku skutečně pozoruhodné..., ačkoliv skoro stejně zajímavé, pokud jste tak zaujatý pozorovatel lidí jako já, byly otevřené gambity, když se herci začali snažit mezi sebou zdomácnět. Bez vlezlého odposlouchávání zůstaly přesné podrobnosti různých rozhovorů tajemstvím, ale hlavní smysl jste mohli rozlišit prostým sledováním řeči těla jednotlivých účastníků...

Tiffany nebyla zvyklá, že ji ignorovali. Ne proto, že by byla krásná v klasickém smyslu — přežít jako herečka vyžadovalo brutální upřímnost, což jí nedovolovalo sebeklam — ale její hříva kaštanových vlasů, lehce sešikmené kočičí oči a plné křivky probouzely přízemní smyslnost, která jí obvykle zaručovala, že muži pro ni vytvoří prostor v jakémkoliv rozhovoru. Přesto zjišťovala, že její rozmrzelost vzrůstá, protože se v místnosti plné převážně mužů začínala cítit neviditelná.

Bojujíc s mračením (mračení způsobuje vrásky, drahoušku), znovu přehlížela sbírku. Židle z dřívější schůze byly odsunuty ke zdem, čímž vznikl otevřený prostor, ve kterém legionáři postávali v malých skupinách — malých uzavřených skupinkách, které vypadaly, že zapomínají na všechny ostatní tady, kromě lidí, s nimiž právě hovořily.

Poté, co se zkusila připojit k několika z těchto skupin, jen proto, aby nakonec odešla zase pryč, aniž by si jí někdo všiml, rozhodla se Tiffany vyzkoušet novou taktiku. Pohybujíc se řízeným směrem, zaujala pozici nedaleko minibaru, který byl umístěn na jednom konci místnosti..., jako kterýkoliv dobrý dravec, který číhá na svou kořist poblíž vody.

Její pozorování bylo správné, nečekala dlouho. Když nic jiného, tohle měli herci společné s legionáři. Žádná skupina nechtěla vynechat možnost pití zadarmo u otevřeného baru.

Jeden legionář se oddělil od své skupiny a vyrazil k baru.

„Dvojitou skotskou s ledem,“ řekl barmanovi.

Tiffany polkla zbytek svého nápoje na jeden lok a postavila se do řady za ním.

„Čau,“ řekla vesele a vyslala svůj nejlepší úsměv. „Já jsem Tiffany.“

Legionář se na ni podíval. „Nazdar.“

Když zjistila, že se muž nechystá doplnit svoje jméno, rychle přešla k jinému tématu.

„Tedy... jsi už u Vesmírné legie dlouho?“

„Ano.“

Zase strohá odpověď, která ji nechala beze slov.

„Hm...“

„Vaše pití, pane,“ přerušil barman a podal mu jeho objednávku přes pult.

K Tiffaninu úžasu sáhl legionář do kapsy.

„Ty platíš?“ vyhrkla. „Myslela jsem, že je to zadarmo.“

Muž na ni upřel krátký, přímý pohled.

„To je,“ řekl. „Ale my stejně dáváme barmanovi spropitné. Jen proto, že kapitán platí pití, není důvod neocenit jeho práci. Jak říká kapitán: 'nerozbiješ rýžovou misku někoho jiného'.“

S tím hodil drobné na pult, sebral svoje pití a odešel, aby se znovu připojil ke své skupině.

„Co to bude, slečno?“ zeptal se barman kousavě.

„Neředěný bolehlav,“ zamumlala, zatímco zírala za svou uniknuvší obětí.

„Co prosím?“

„Nic. Dej mi kolu s rumem. S pořádným rumem, nechci žádné lepidlo.“

Bylo zřejmé, že „veselá a přátelská“ nefunguje. Snad by měla změnit úroveň a zjistit, zda by dav nebyl spíš pro „dusná a poněkud drsná“.

„Pěkně mrazivo dnes večer, co?“

Tiffany se ohlídla. „Lexi! Myslela jsem si, žes to byl ty na té schůzce. Řeknu ti, drahousku, je skvělé vidět vlídnou tvář. Začínala jsem si už myslet, že mi narostla další hlava — a ještě k tomu odporná.“

„To nejen ty,“ ujistil ji její zachránce. „Vypadají, že neberou nikoho z nás — dokonce ani mě!“

Dodatek „dokonce ani mě“ byl ovšem pro Lexe typický. Z herce se stával manekýn, jeho úspěch ještě zvýšil jeho již tak značné sebevědomí. Bylo víc než jednou poznamenáno, že jediná věc větší než jeho ego je, bohužel, jeho talent. Když byl na scéně, měl dar stát se naprostým středem

pozornosti, takže kdokoliv s ním v té době jednal, měl pocit, že jsou ty nejdůležitější, nejzajímavější osoby ve vesmíru. Tento dojem se přenášel, dokonce i když „další“ osoba byla kameraman nebo zeď na scéně, a dával mu schopnost zapůsobit na publikum tak, jako to umělo málo herců. Pouze když odpočíval, ukázalo se jeho skutečné pohrdání ostatními, díky čemuž ho většina brala spíše jako známého než jako přítele.

Tiffany ho znala jen z průběhu jednoho natáčení, na kterém spolupracovali, a přirozeně přijala jeho společnost. I teď, když byla tolik žhavá s někým hovořit, však nedokázala odolat, aby ho trochu nepopíchla.

„Tedy, některým z nás to zřejmě jde,“ řekla a ukázala prstem do vzdáleného rohu, kde byla drobná mladá dívka zabrána do hovoru s obrovským legionářem se štětinatou prasečí hlavou.

„Kdo? Ta?“ Podařilo se mu pouhou intonací vyjádřit jak odpor, tak odmítnutí. „Ona k nám doopravdy nepatří. Udělala jenom pár věcí, všechny amatérské. Toto je vlastně její velký pokus dostat se mezi profesionální herce.“

Tiffany povytáhla obočí.

„Jak to všechno víš?“

„Mluvil jsem s ní předtím, hned po brífingu.“

„A ona se ti nehodila, co?“ dorazila ho s úšklebkem.

„Nebud' čubka, Tiffany,“ řekl Lex nevzrušeně. „Jen proto, že jsem nepřišel nejdřív za tebou, není důvod být protivná.“

„Řekni..., co tady, mimochodem, děláš?“ řekla a trochu se zamračila. „Myslela jsem, žeš dostal roli v holoseriálu.“

„Neuvedl jsem to do svého dotazníku,“ řekl Lex a nervózně se rozhlížel kolem. „A byl bych ti vděčný, kdybys o tom byla zticha. Moje role byla po půl tuctu epizod zrušena, a mimoto, byla to jen planetární agentura. Myslím, že naši nájemci se na ty seriály vůbec nedívají..., což je pro mě dobře. Upřímně, Tiff, potřebuju peníze. Trochu jsem se rozšoupl, když jsem tu roli dostal. Byl jsem tak vzrušený, že jsem si tu smlouvu dost podrobně nepřečetl. Odstavec 'zrušení postavy' jsem úplně přehlédl.“

„Fíha, to je drsný,“ řekla Tiffany soucitně, a myslela to tak. I když snad neměla ráda Lexe jako osobu, byl pořád spoluprofesionál a ona chápala, jak zdrcující musí být, když si jeden myslí, že konečně dostal svou velkou šanci, jen proto, aby z ní byl vyražen. „Neboj se, nic neřeknu.“

Lex se na ni vděčně usmál, pak svou pozornost znovu obrátil k večírku.

„Takže, ...co si o tom myslíš?“ řekl a prohlížel dav. „Zůstaneš tady sedět, nebo se jdeš vecpat?“

„Oh, rozhodně jdu,“ řekla Tiffany. „Co se toho týče..., pokud se tihle šašci trochu neuvolní, mohla by to být dlouhá cesta, pokud víš, co myslím.“

„Hej. Vůbec se od nás neliší,“ přidal se hubený jedinec, který právě přišel k baru a přerušil Tiffanin komentář. „Berte je jako oddíl, který dlouho spolupracoval. My jsme nová náhrada a oni nám nedají ani orazit, dokud jim neukážeme, co umíme.“

„Hej, Docu!“ zavolal Lex, který se hnul, aby se připojil k rozhovoru. „Neměl jsem možnost pozdravit tě dřív. Byl to tvůj syn, koho jsem s tebou viděl?“

„Určitě.“ Zvýšil hlas, aby zavolal přes místnost. „Hej, Juniore! Pojď sem na chvíli.“

Klátivého teenagera si Tiffany všimla, ještě než vstal ze své židle a začal se loudat k nim.

„Určitě vyrostl,“ řekl Lex, který provedl obvyklá pozorování.

„Určitě,“ potvrdil nově příchozí. „Uvažuji, že ho možná použiju místo sebe jako náhradníka v některých drsnějších scénách.“

I když Tiffany ten muž nepřipadal zvlášť atraktivní, zjistila, že vzbudil její zvědavost. Lex se obvykle držel daleko od svých kolegů a hlavně pro muže vůbec neměl využití, pokud to nebyli producenti, režiséři nebo někdo jiný dostatečně důležitý pro jeho budoucí kariéru. Ta poslední možnost sama o sobě si získala její úplnou pozornost.

„Myslím, že jsme se ještě nepotkali,“ řekla a napřáhla ruku. „Já jsem Tiffany.“

„Omlouvám se,“ řekl Lex a melodramaticky se plácl dlaní do čela. „Myslel jsem, že Doca zná každý. Je choreograf. V době, kdy jsme spolupracovali, mě přinutil vypadat opravdu dobře.“

„Jak to?“ zeptala se Tiffany a pak si všimla, že mluví k týlu Docovy hlavy. Ten natahoval krk, aby lépe viděl na scénu, která se odvíjela pár kroků od nich, kde jeho syn byl zastaven jedním z legionářů, čekajících ve frontě na pití.

„Vypadáš dost mladě na legionáře, chlapče.“

Mladík nevzrušeně pokrčil rameny. „Režisér — myslím poručík — nevypadal, že by si to myslel,“ řekl nenuceně.

„Ano?“ ušklíbl se legionář. „Řekni mi..., už jsi někdy zabil člověka?“

„Ne,“ připustil mladík. „Ale jednou skoro.“

„Skutečně?“ řekl jeho protějšek, viditelně zaskočen neočekávanou odpovědí. „Co se stalo?“

„Málem jsem ho přejel rychlovýtahem.“

Několik sekund bylo ticho a pak legionář jasně zčervenal.

„Snažíš se mě převézt, dítě?“

„Neber to vážně,“ řekl Doc, který vystoupil dopředu a položil svou paži kolem ramen svého syna.

„Jen se snažil odpovědět ti podle pravdy. Nemusíš se o něj vlastně vůbec starat. Dělá svou práci stejně dobře jako každý, a líp než většina. Podívej, ukážu ti to.“ S tím sevřel svou volnou ruku v pěst a náhle vypálil horní úder přímo do tváře svého syna. Ozvalo se bolestivé plesknutí masa narážejícího na maso a mladík se svalil.

Veškerá konverzace v místnosti ustala tak náhle, jako kdyby to byla nahraná zvuková kulisa a někdo vytáhl šňůru ze zásuvky.

„Hej!“ Legionář s rozšířenými očima zalapal po dechu, zíraje na postavu na podlaze. „Proč to udělal. Jen jsem —“

„Pohov!“ Po tomto vyštěknutém rozkazu se ostatní v místnosti nepatrně uvolnili a vrátili se k původním rozhovorům, ačkoliv na jejich skupinku směřovali mnoho zvědavých a podezřívavých pohledů.

„Ale ne,“ řekl legionář potichu, téměř s povzdechem.

Velitel roty mířil k nim s tváří strnulou v pochmurné masce, zatímco jeho nižší důstojníci a několik seržantů se vynořili z davu, aby se vlekli kolem jako lhostejná hlídka.

Zastavili se před provinilou skupinou a jejich velitel je všechny, stojící i ležící, přelétl očima s upřeným ocelovým pohledem. Pak upřel zrak na dotyčného legionáře.

„No? Mám se ptát?“ řekl tónem tak ledovým jako prostor kolem lodního trupu.

„Já jsem neudělal nic! Vážně, kapitáne!“ bránil se legionář vášnivě. „Jenom jsme tu stáli a bavili se a...“

„Není to nic vážného, pane,“ řekl Doc a vystoupil dopředu.

„Můj syn a já jsme ostatním předváděli jen malou ukázkou. Nemyslel jsem si, že to všechny ostatní zarazí.“

„Ukáзка?“

„Přesně tak.“ Doc napřáhl ke svému synovi ruku, ten uchopil jeho zápěstí a lehce se zvedl, zjevně nezraněn.

„Řekl bych, že jste neměl čas projít naše materiály, kapitáne,“ pokračoval Doc nenučeně. „Junior a já jsme akrobaté.“

„Aha,“ řekl velitel a nepatrně roztál. „Dobrá, byl bych raději, kdybyste se zdrželi dalších 'ukázek'. Nebo nás aspoň varovali. Snažíme se zabránovat boji, nebo i zdání boje, na společenských shromážděních.“

„Bez problémů..., pane,“ pokrčil Doc rameny. „Promiňte, ale stále se ještě učíme být a nebýt v téhle partě.“

„Zvládnete to,“ řekl velitel a usmál se. „Tedy, pokud budete chtít, ocenil bych, kdybyste někdy předvedli ukázky pro celou rotu, a snad i pár lekcí, kdybyste...,“ náhle zmlkl a jeho oči se zúžily při nové myšlence.

„Mimochodem,“ řekl s nucenou nedbalostí, „než se dostaneme příliš daleko od tématu, smím se zeptat, co podnítilo tuto malou demonstraci právě teď?“

„Já — jen jsem řekl, že tohle dí — tenhle pán vypadá příliš mladě na to, aby mohl být legionář, pane.“

Velitel na mladíka vrhl rychlý, odhadující pohled. „Nesmysl,“ řekl pevně. „Možná vypadá mladě, vojáku, ale je stejně starý jako ty. Nemám pravdu?“

„Vážně je?“

„Nemám pravdu?“

„Ach... ano, pane!“

„Protože kdyby nebyl, nemohl by s námi sloužit v kasinu. Jasně?“

„Ano, pane. Rozumím, pane,“

„Velmi dobře,“ přikývl velitel. „Ujisti o tom i ostatní.“

„Rozkaz, pane,“ zasalutoval legionář a uprchl pod ochranu své původní skupiny.

„Je mi líto, jestli je to problém,“ řekl Doc, „ale tady Junior se mnou cestuje, už co zemřela jeho matka. Najímají nás jako tým. Ta poručice říkala, že si není jistá, jestli nás může vzít, ale myslel jsem si, že než nám nakonec zavolala, vyjasnila si to s vámi.“

Velitelovou tvář se něco mihlo, ale zmizelo to, než to kdokoliv skutečně zaregistroval.

„Nic, co bychom nemohli vypracovat.“ Usmál se. „Kromě toho, vypadá stejně solidní jako kterýkoliv z našich skutečných vojáku, i když to někomu nemusí připadat jako kompliment. Nicméně, jsem rád, že je na palubě..., a totéž se týká i vás. Ted', pokud mě omluvíte, musím se trochu projít.“

„Hodně štěstí, kapitáne,“ zašvitořila Tiffany, když se otočil k odchodu.

„Děkuji ti, ...hm...“

„Tiffany,“ doplnila s úsměvem a nepatrně se prohnula v zádech.

Velitel ji přešel očima, poněkud pomaleji, než když odhadoval Docova syna.

„Dobře,“ řekl. „Tedy... později.“

„Utři si bradu, Tiffany,“ řekl Lex tiše a šťouchl do ní loktem, když stále sledovala odcházejícího velitele.

„Skutečně, myslel jsem si, že je máš raději širší v ramenou.“

„Má jiné přednosti,“ zapředla herečka a sledovala kapitána očima šelmy.

„Ach? Jako třeba?“

Zírala na něj s nelíčeným úžasem.

„Chceš říct, že to opravdu nevíš?“ řekla. „Můj Bože, odhalila jsem ho hned, jak přišel na tu schůzku. Dokonce nám řekl, kdo je.“

Lex pokrčil rameny. „Tak je bohatý. Co má být?“

„Bohatý se nesnaží zakrýt to,“ zdůraznila Tiffany. „Tohle, pánové, je Willard Phule, čtvrtý nejbohatší muž pod pětačtyřicítkou ve vesmíru, který není teplý nebo ženatý, a je monogamní.“

Doc se zamračil. „Jak to víš?“

„Jak pozná hmyz, že bude pršet?“ řekl Lex suše.

„Ano, už začínám vidět přitažlivost, kterou pro tebe má, Tiff.“

„To víš, děvče se musí starat o svou budoucnost,“ řekla herečka. „Náš byznys stojí na vzhledu, a make-up nemůže zakrývat tak mnoho tak dlouho. Najdu vás později, hoši. Mám na našeho kapitána nějaké otázky — jen abych se ujistila, že nezapomněl, kdo jsem.“

KAPITOLA PÁTÁ

Deník 203

Přes nejistý začátek se vztahy mezi legionáři a herci/pomocnými, sbory stále zlepšovaly během cesty na Lorelei. I když své nové druhy neakceptovali zcela, vypadala rota, že se je alespoň nesnaží zavrhnout jako celek. Místo toho je posuzovali jednotlivě podle jejich výkonů a charakterů.

Částečně to bylo nepochybně také tím, že začalo vyučování her a podvodů v kasinu, které vyučoval Tullie Bascom a instruktoři ze školy, kterou vedl pro majitele kasin.

Nebudu popisovat podrobnosti technik švindlování a odhalování švindlů, které byly v těchto hodinách zahrnuty, protože mým záměrem je zaznamenávat kariéru mého zaměstnavatele, a ne poskytnout cvičný manuál ke krádežím u hracích stolů. Postačí říci, že instrukce byly dostatečně podnětné a intenzivní, takže svedly všechny dohromady, částečně aby to vyzkoušeli jeden na druhém, a částečně aby si vyměnili zprávy o matoucích uklouznutích a nezdarech.

Při pozorování, s jakou dychtivostí rota chodí na svoje hodiny, jsem se však nemohl ubránit tomu, abych neuvažoval, zda se připravují na nadcházející úkol, nebo jestli snad zuřivě shromažďují informace pro své soukromé využití.

A zjevně jsem nebyl jediný, koho to napadlo...

Hlášení Tullie Bascoma trvalo dlouho, mnohem déle, než kdokoliv čekal, poté, co se na schůzku dostavil bez bloku s poznámkami. Pětadvacet let práce v kasinech, většinou jako šéf pro podvody, však zostřilo jeho oči

a paměť do bodu, kdy už si jen zřídka cokoliv napsal — ať už jména nebo čísla. Místo toho se zdálo, že hovoří úplně z vršku své hlavy, žvaní hodiny a hodiny, až si ověřil slabiny i silné stránky každého ze svých studentů, zatímco velitel a dva nižší důstojníci po jeho boku vyplňovali stránku za stránkou svých notesů jeho poznámkami.

Toto bylo uzavřené setkání, svolané do velitelovy kabiny, a se vši pravděpodobností to také byla poslední schůzka předtím, než Tullie a jeho tým na poslední zastávce před Lorelei opustí loď.

Poté, co probrali posledního legionáře, Phule pohodil svou tužku na zápisník, opřel se dozadu a protahoval si strnulé svaly, kterých si všiml teprve teď.

„Děkuji, Tullie,“ řekl. „Jsem si jistý, že mluvím za všechny, když řeknu, že práce, kterou jste odvedl, byla velmi působivá, jak lekce, tak i to, jak jste nás informoval o postupu roty.“

Zmkl, aby pohlédl na oba poručíky, kteří přikyvovali a souhlasně mumlali, stále ještě poněkud omámeni množstvím údajů, které se na ne právě nahrnuli.

„Zaplatil jste špičkový honorář. Dostal jste to nejlepší,“ odpověděl Tullie a odmítavě pokrčil rameny.

„Nenapadá mě k jednotlivcům žádný dotaz, který byste už předtím neprobral do hloubky,“ pokračoval velitel, „ale pokud nežádám příliš mnoho, mohl byste nám dát obraz roty jako celku?“

„Jsou jedni z nejlepších, které jsem kdy školil, ačkoli bych ocenil, kdybyste jim to neříkal, dokud neopustím vaši loď,“ připustil instruktor. „Ovšem, není časté, že mám studenty, kteří mohou navštěvovat mnohonásobné hodiny, jednu za druhou, den za dnem, tak jako na téhle cestě. Obvykle cvičím lidi, kteří musí studovat při zaměstnání, aspoň dokud nezískají certifikát.“

„Myslíte si, že jsou připraveni, aby vedli vlastní kasino?“ přitlačil Phule.

Tullie se poškrábal za pravým uchem, a než odpověděl, chvíli se mračil.

„Dost snadno zjistí obvyklé podvody,“ řekl. „Co se týče profilů, nevím. Vaši hoši jsou dobří, ale podvodníci, kteří vás mohou skutečně zruinovat, pilovali svoje techniky léta. Některé nezjistíte, ani když víte, na co se máte dívat.“

„Tak, jako dobrý kabaretní kouzelník,“ poznamenal Armstrong.

„Přesně tak,“ řekl Tullie. „Někteří vám dokonce ukážou, co budou dělat — že si vezmou kartu z jiného balíčku, a kdy to udělají — a pořád to neuvídíte, když to provedou běžnou rychlostí. Já sám to neuvídím, a mám oči cvičené léta.“

Velitel se zamračil. „Tak jak je chytíte?“

„Někdy se to nepodaří,“ přiznal instruktor. „Když nezačnou být hrabiví — prostě vyhrají jednou nebo dvakrát a jdou — dostanou se pryč čistě. Jediná cesta, jak odhalit špinavou hru, je sledovat přehledy. Když jeden hráč začne předstihovat sázky na řádném základě nebo když jeden stůl začne prohrávat častěji, než co může být vysvětleno smůlou, budete vědět, že máte problémy. Jenom si pamatujte, nesnažte se zjistit, jak to dělají. Čekáním na důkaz můžete prohrát spoustu peněz. Pokud zní něco falešně, zavřete stůl a vyženejte vašeho velkého vítěze z kasina. Ovšem, pokud máte zkušené zaměstnance a hlídače, měli by být schopni zařídit to bez vás.“

„Když to říkáte,“ řekl Phule a trochu se ušklíbl. „Jen si přeji, abychom se nemuseli tak moc spoléhat na lidi mimo nás.“

„Tedy, mohu říct s jistotou, že vaši hoši jsou ta nejlepší ochranka kasina, jakou jsem kdy viděl,“ poukázal Tullie. „Většina stráží je jenom šou — aby odradili lidi od nápadů dostat své peníze zpět nečestně. Řekl bych, že každá parta profíků, kteří by chtěli fixlovat a počítali s tím, že váš tým je jen naaranžovaný, by se škaredě spletla. Nemůžete být schopni odhalit každý podvod, ale pokud bude druhá strana jenom trochu nedbalá, budou to vědět v minutě.“

„Řekl bych, že je to to nejlepší, co můžeme dělat,“ povzdechl si Phule. „Jen bych si přál, abychom měli nějakou zvláštní výhodu.“

„Máte,“ potvrdil instruktor. „Už jsem vám říkal předtím, že to malé děvče, co máte, Matka, to udělá pěkně těžké každému, kdo se bude snažit být mazaný. Ona je super. A to neříkám o mnoha lidech. Je to prostě nejlepší 'nebeské oko', jaké jsem kdy viděl. Dokonce i mí vlastní lidé měli problémy podvádět, když hlídala. Než odjedeme, chtěl bych s ní mluvit, snad bych ji sám najal, až skončí její služba..., pokud nebudete mít nic proti.“

„Určitě si s ní můžete zkusit promluvit,“ řekl Phule s úsměvem, „ale nemyslím, že něco pořídíte. Je smrtelně stydlivá, když přijde na rozhovor tváří v tvář. Proto jsme také na prvním místě měli celý soubor kamer a mikrofonů. Pokud s ní skutečně chcete mluvit, doporučuji vám půjčit si jeden z našich komunikátorů a hovořit k ní přes něj.“

„To mi připomíná,“ řekl Tullie a poklepával prsty. „Chtěl jsem vám rozhodně poděkovat za nastavení toho bláznivého vybavení kamery a mikrofonu. Je to ta nejpříšernější věc, kterou jsem za dlouhou dobu viděl, ale pracovala kouzelně. Skutečně uvažuji, že to vyzkouším ve své škole a přidám 'nebeské oko' do svých osnov. Jsem vám za to zavázán. Myslím, že není žádná jiná škola s tímto výcvikem.“

To, o čem Tullie mluvil, byl speciální výcvik, který Phule zařídil pro Matku, komunikační specialistku roty. Protože věděl, že její stydlivost by negativně ovlivnila účinnost její práce na veřejnosti, navrhl jí, a ona souhlasila, službu v monitorovací místnosti kasina. To byla místnost v každém kasinu, která propojeným okruhem kamer ukrytých ve stropě dohlížela na hrací stoly. Tyto kamery byly vybavené transfokátory, které umožňovaly pečlivou prohlídku každého krupiéra, hráče nebo karty, a byly jednou z hlavních ochran kasin proti podvodům na kterékoli straně stolu.

Ve snaze vyškolit ji pro tento úkol Phule pronajal půl tuctu propojených kamer a mikrofonů a rozmístil je nad stoly, kde legionáři dostávali instrukce, takže Matka mohla vidět i slyšet, co se děje, ve své obvyklé anonymitě. Tullie se k tomu nejprve stavěl skepticky, dokud mu Phule nedal soupřavu, která mu umožnila vést v průběhu vyučovacích hodin s Matkou oboustrannou konverzaci. Dokonce i na cynického instruktora zapůsobila rychlost, s jakou Matka pochytila rutinu stolů, a schopnost odhalit jakoukoliv odchylku, i když nebylo zcela jasné, jestli byl víc zaujat inovovaným systémem výcviku, nebo Matkou samotnou.

„Chcete tím říci, že mohu za vaše služby očekávat nějaké slevy?“ zeptal se Phule nevinně.

Tullie ho obdařil úsměvem.

„Už vím, proč vás vaši vojáci mají rádi, pane Phule,“ řekl. „Takový smysl pro humor, jako máte vy, se nevidí každý den.“

„To mi lidé taky říkají,“ řekl velitel a oplatil úsměv, aby dokázal, že ve skutečnosti neočekával, že by instruktor zkrátí svůj výtěžek.

„Takže, pokud nejsou další otázky, myslím, že už jsme docela dost probrali všechno.“ Podíval se na své poručíky pro potvrzení, ale byl to Tullie, kdo promluvil.

„Jestli vám to nevadí, pane Phule, mám otázku.“

„A sice, Tullie?“

„Tedy, jak už jsem řekl, vaši hoši během tohoto letu nasbírali hodně informací o podvodech v hazardu, a součástí naší dohody bylo, že žádný z mých školních záznamů je neuvede jako studenty, ano?“

„To souhlasí,“ přikývl Phule. „V čem je problém?“

„Jak si můžete být jist, že jste prostě nezaplatil za to, že jsem vycvičil novou skupinu švindlířů? Co jim zabrání v tom, aby po odchodu z legie nevyužili to, co se naučili, a nezačali s vlastní živností? A tím nemyslím výcvikovou školu, pane?“

„Pane Bascome,“ řekl Phule opatrně, „cvičíme také naše vojáky v používání střelných zbraní, přesto, že by tentýž výcvik mohli v civilu použít k maniakálním vraždám. Cvičíme je v dovednostech, které potřebují, aby mohli sloužit ve Vesmírné legii, a pak jim musíme věřit, že tento výcvik po odchodu nezneužijí.“

„Věřit jim? Té bandě darebáků?“

Armstrong upustil svůj sešit a ustrašeně se podíval na svého velitele, který upřeně zíral na hazardního instruktora.

„Promiňte,“ řekl Phule nebezpečně jemným hlasem. „To jsem vůbec neslyšel.“

Tullie pokrčil rameny. „Chtěl jsem prostě říct, že jsem nikdy neviděl tolik potenciálních zločinců sebraných v jedné...“

„Myslím, že to, co chtěl kapitán říct, pane Bascome,“ přerušila ho Rembrandtová spěšně, „bylo..., jestli byste snad mohl své tvrzení přehodnotit.“

Instruktor konečně zachytil varování v jejím hlase. Velitel Vesmírné legie už nepochybně znal kvalitu svých vojáků, ale stále to byli jeho vojáci, a ponižující komentáře o nich, jakkoli pravdivé, nebyly vítány.

„Já... ehm... jsem chtěl jen říct, že vaši chlapci vypadají, že mají skutečně... nos na podvody,“ řekl Bascom a spěšně brzdil. „Jen jsem se trochu obával... Hm, vždycky je šance, že by mohli být v pokušení zneužít to, co jsme je naučili. To je vše.“

„Já jim věřím,“ řekl Phule hlasem, který by lépe zněl z hořícího keře. „Vše k tomuto předmětu. Máte nějaké jiné otázky?“

„Ne. - Já... ne,“ řekl Tullie. „Toto zodpovědělo všechno.“

„Skvěle,“ řekl velitel. „Potom tedy, pokud nás omluvíte, je několik věcí, které musím s poručíky probrat. Ještě jednou vám děkuji za vaši práci s rotou. Rozhodně mé díky a uznání přetlumočte vašim instruktorům.“

„Udělám to,“ řekl Bascom a vděčně utekl ze schůzky.

„Věřili byste tomu?“ zaláteřil Phule po Tulliově odchodu. „Ten člověk se domnívá, že naši vojáci jsou míň než poctiví občané!“

Tři důstojníci se chvíli dívali jeden na druhého a pak vybuchli ve smích.

V jejich veselí byl náznak hysterie, což nebylo nic překvapujícího u lidí, kteří dlouho nespali, byli pod tlakem a konečně našli ventil pro své napětí.

„Myslím, že nikdy předtím nespolupracoval s Vesmírnou legií,“ zalapal po dechu Armstrong.

„Tedy, určitě ne s naší rotou, to je jisté,“ souhlasila Rembrandtová a otírala si z oka slzu smíchu.

„Ačkoliv, vážně,“ řekl velitel, který se konečně začal ovládat, „Tullie má bod. Určitě ujistil rotu, aby měli ruce ve svých kapsách, aspoň dokud naše mise neskončí. Žádné chlubení a žádné švindlování. Předpokládá se, že v tomto případě budeme hlídači, a že to nikoho nebude muset zruinovat přesně kvůli té stejné věci, kvůli které hlídáme kasino. Tento druh působení médií nepotřebujeme. Kromě toho si myslím, že by bylo taktické nedat najevo, kolik toho dosud víme nebo nevíme.“

„Jasně, šéfe,“ řekla Rembrandtová a ukazováčkem mu zasalutovala. „Chcete, abychom jim to řekli jako skupině, nebo jako jednotlivcům?“

„Obojí,“ řekl Phule pevně. „Většině by mělo stačit všeobecné oznámení, ale myslím, že některým z nich prospěje připomenout osobně, že je sledujeme a že nebudeme tolerovat žádné nesmysly.“

„Takže co dalšího pro nás máte, kapitáne?“ řekl Armstrong, zvedaje svůj zápisník.

„Nic, vážně,“ řekl Phule a protáhl si paže. „Jen jsem vám dvěma chtěl dát šanci zeptat se na cokoli, co by Tullie neměl slyšet. Počítám, že vám dám nějaký čas na projití vašich poznámek, než definitivně rozdělíme úkoly — a trochu se vyspíme. Strašně moc jste se na téhle cestě snažili.“

Rembrandtová zafuněla.

„Hele, kdo to říká,“ řekla. „Raději byste se měl prospat sám, kapitáne, nebo vám Beeker nasype něco do jídla.“

„Beeker si nikdy nemyslí, že spím dost,“ Phule pokrčil rameny, odmítaje to.

„Za chvíli si na jeho brčení zvyknete. Takže, nic dalšího, co byste teď chtěli probrat? Úplně všechno, ne jen Tullieho hlášení.“

„Nic, co by mě napadlo, pane,“ řekl Armstrong a ještě jednou přelétl své poznámky. „Co můžu říct, probrali jsme všechno.“

Velitel přikývl. „Vím. A upřímně řečeno, dělá mi to trochu starosti.“

„Jak to?“

„No, v byznysu je jedno takové staré rčení,“ řekl Phule se smutným úsměvem. „Když si myslíš, žeš probral všechno, znamená to, že jsi něco přehlédl.“

„Veselá myšlenka,“ poznamenala Rembrandtová ironicky, pak na velitele mrkla se škodolibým zábleskem v očích. „Co se toho týče, mám na vás jednu otázku, pane — pokud skutečně necháváte volné pole.“

„Ven s tím.“

Rembrandtová mrkla na svého partnera. „Zajímalo by mě, jak chcete odradit Rudou Hrozbu?“

Rudá Hrozba byla přezdívka, kterou legionáři dali Tiffany, hlavně kvůli její dotěrné a zjevné snaze dostat Phula do postele. Před ní ovšem byla zkrácená na prosté „Rudá“.

„Není to trochu osobní otázka, poručíku?“ zavrčel velitel s falešnou přísností.

„Ano a ne, pane,“ přidal se Armstrong s úšklebkem. „Víte, parta uzavírá sázky, jestli vydržíte, takže se dá říct, že to působí na morálku celé roty, což, jak nám stále opakujete, je naše práce.“

„Vážně?“ řekl Phule. „Jaké sázky?“

Armstrong mrkl a pohlédl na Rembrandtovou, která přijala svou vlastní nevědomost s pokrčením ramen.

„Já... Já vlastně nevím, pane,“ drmolila. „Je to jen něco, co jsem zaslechla. Proč? Je to důležité?“

„Tedy, kdyby byl bank dost vysoký, mohl bych prostě taky vsadit nějaké peníze a pak prostě shrábnout celou sumu — jestli mi rozumíte,“ řekl Phule se zívnutím.

Nedostal žádnou odpověď a pohlédl na své poručíky, jen aby zjistil, že na něj zírají.

„Hej! To byl vtip. O. K.?“ vysvětlil. „Víte, že neblázním za ženami pod svým velením — nebo byste to měli vědět od teď.“

Poddůstojníci se vzpomatovali, ačkoliv jejich smích byl poněkud nucený.

„Ovšem —“ ušklíbla se Rembrandtová — „dalo by se říct, že jako jedna z vašich najatých herců Velká Rudá ve skutečnosti nepodléhá vašemu velení.“

„Po dobu tohoto úkolu podléhá,“ řekl Phule tvrdě, „a pokud by chtěla lovit potom —“

Přerušilo je zaklepání na dveře. Vykoukli a našli Zubce-Aniniho stojícího ve dveřích.

„Promiňte, kapitáne,“ zaduněl obrovský Voltroňan. „Musím s vámi mluvit... brzo.“

Phule pokynul. „Pojď dál, Zubče. Zrovna tady končíme. Řekni, jak se tvůj nový partner — jak se jen jmenuje — Melissa — vypracovává?“

„Hezké děvče. Velmi bystrá,“ řekl legionář. „Ale ne bojovník jako Tiplice. Žádný strach, kapitáne. Dohlížím na ni.“

„Jsem si tím jistý,“ řekl velitel. „Takže co tě sem přivádí? Mohou to slyšet poručíci, nebo je to osobní?“

„Ne osobní... věc roty.“

„Dobře. O co jde?“

Voltroňan si zvedl před oči malou hromádku papírů, kterou držel v ruce.

„Žádal mě... podívat se na záznamy zaměstnanců kasina? Vidět, odkud jsou najatí?“

„To je pravda.“

Zubec-Anini byl tajný nespavec a zuřivý čtenář a Phule toho využil tím, že z něj udělal rotního písaře, který prohlížel objemné papíry nezbytné k chodu roty a propojení s velitelstvím. Před nějakou dobou, jako součást plánu infiltrovat kasino přestrojenými legionáři, požádal velitel Voltroňana, aby prošel záznamy současných zaměstnanců kasina a udělal seznam různých pracovních agentur, přes něž byli najatí. S touto informací by mělo být relativně snazší vstoupit do počítačových dat, vpašovat pečlivě připravené soubory a reference do příslušných míst.

„Podívejte se na tohle, kapitáne,“ řekl Voltroňan a podal svazek Phulovi. „Tihle všichni jsou najatí přes stejnou agenturu. Zlatá pracovní agentura.“

„V pořádku,“ řekl velitel a líně prolistoval papíry. Měl v Zubce-Aniniho naprostou důvěru, a tak, když Voltroňan řekl, že jsou všichni ze stejného zdroje, byl si Phule jistý, že to tak je.

„Takže kde je problém?“

„Neexistuje. Žádná taková agentura.“

Phule dopadl přímo do židle, jako by ho tam někdo srazil.

„Jsi si jistý?“ řekl a zíral na papíry, jako by k němu mohly promluvit.

„Ano, kapitáne. Jinak vás neotravovat. Kontroloval mnohokrát. Žádná taková agentura... nikdy.“

„To nechápu, pane,“ zamračila se Rembrandtová. „Jak se mohlo tolik lidí odvolat na stejnou falešnou agenturu?“

„To znamená, že nejsme jediní, kteří se snaží vpašovat se mezi zaměstnance,“ zavrčel velitel. „To je problém s lidmi, kteří jsou oslnění vlastní chytrostí. Pak rádi zapomínáme, že jsou i jiní lidé stejně chytrí.“

„Vždycky schvalovat stejná osoba. Huey Martin,“ dodal Zubec-Anini, trochu zadržuje na jméně.

„Nový manažer kasina,“ řekl Phule chmurně.

„Jestliže on je v pozadí, můžeme mít před sebou pěkně těžký boj. Skvělá práce, Zubče! Kdyby sis toho nevšiml, mohli bychom vlézt mezi mlýnské kameny.“

„Děkuji, kapitáne,“ řekl obr a hrdě se vypjal snad do ještě větší výšky.

„Vezmeme to odtud, ...a Zubče? Neříkej o tom nikomu jinému. Ano?“

„Umím držet tajemství, kapitáne. Žádný strach.“

Poté, co Zubec-Anini odešel, seděli důstojníci několik minut tiše. Nakonec si Phule povzdechl.

„Vzpomínáte si, co jsem říkal o přesvědčení, že se vším počítám?“ řekl.

„Tahle mise se prostě stále víc a víc zlepšuje,“ vyprskl Armstrong rozhořčeně. „Jestli to tak mohu říct, pane, tak představa velitelství o snadné práci v ráji se pěkně rozplynula!“

„Co budeme dělat, kapitáne?“ zeptala se Rembrandtová, která ignorovala rozhořčení svého partnera. „Měli bychom upozornit majitele, že má v sýpce krysy?“

„Ještě ne,“ řekl Phule zamyšleně. „Za prvé, nevíme jistě, co má pan Huey za lubem. Možná si jen dopřává malé rozmazlování.“

„Rozmazlování, pane?“

„Plní soupis přáteli a rodinnými příslušníky,“ vysvětlil Armstrong.

„Pozdržím poplach tak dlouho, dokud nebudeme mít možnost si věci nejdřív překontrolovat,“ pokračoval velitel, spíše pro sebe. „Naštěstí nám Zubcova ostražitost zajistila seznam těch, které přesně budeme muset hlídat.“ S úsměvem stoh záznamů odsunul.

„Poručíku Rembrandtová, zajisti, aby tento seznam a všechny údaje o každém na tomto seznamu byly postoupeny Matce. Já budu mezitím zaneprázdněn detailním zkoumáním Hueye Martina.“

„Co když se ukáže, že je falešný, pane?“ řekl Armstrong. „On a lidi, které najal?“

„Pak na něj udeříme,“ řekl Phule ponuře. „Ale ne dřív, než těsně před slavnostním zahájením. Pokud je součástí většího plánu, necháme ho, ať si myslí, že funguje, a strhneme z něj prostěradlo, teprve až bude pozdě přejít na náhradní plán.“

„Nemůžeme ale čekat tak dlouho, abychom se zbavili každého na tom seznamu,“ namítla Rembrandtová. „Kasino v tak krátké době nenajde tolik náhradníků.“

„Oni ne, ale my ano,“ odpověděl velitel s úšklebkem. „I když nám to trochu ublíží. Budu muset znovu zavést jednání s Tulliem, aby on a jeho instruktoři zůstali jako náhrada — a to jsem mu dal sotva čas vydechnout.“ Phule smutně potřásl hlavou. „Já prostě miluju uzavírání smluv s někým, kdo už je na mě naštvaný.“

„Snad byste měl počkat, než s ním promluvíte, pane,“ navrhl Armstrong. „Snad by to bylo snadnější, když mu dáte možnost zapomenout na poslední kolo... a když vy budete mít možnost se vyspat.“

„To je lákavá myšlenka,“ řekl Phule a zvedl se na nohy, „ale raději ho zkusím chytit teď. Kromě toho si myslím, že bych stejně neusnul, zatímco nám to visí nad hlavou.“

Při obvyklé procházce oblíbenými místy lodi, kde se lidé shromažďovali, se Phulovi nepodařilo Tullie Bascoma najít, takže začal pečlivěji procházet méně frekventované prostory.

„Promiň, ...Gabrieli, že?“ řekl legionáři, kterého našel sedícího o samotě v jedné z menších hal.

„Pane?“ zareagoval muž a zvedl se.

„Zase si sedni,“ řekl Phule a pokynul mu zpět k židli. „Jen by mě zajímalo, jestli jsi teď někdy neviděl Tullie Bascoma.“

„Myslím, že jsem ho slyšel projít před chvílí,“ odpověděl legionář. „Neohlížel jsem se, ale slyšel jsem, jak někomu říkal, že jde do své kabiny trochu se prospat.“

„O. K. Díky.“ Velitel si povzdechl a zamířil chodbou směrem k vlastnímu bytu.

Takže tolik k této myšlence. Možná to bylo dobře. Zřejmě by si měl nejdříve trochu víc ověřit momentální nezbytnost znovu volat Tullieho lidi. Krom toho, jeho poručíci měli pravdu — mohl by se trochu prospat, aby si vyčistil hlavu. Snad by měl sehnat Beekera, aby...

Phule se prudce zastavil, když si to uvědomil.

Ten legionář, Gabriel, seděl sám v hale.

Přestože Phule a Zubec-Anini nebyli jediné noční sůvy v rotě, legionáři jako takoví byli tvorové společenští, kteří se ve svém volnu s oblibou scházeli pohromadě, a pokud věděl, Gabriel nebyl výjimka. Než aby však byl v jedné z běžných kluboven na člunu, ten legionář seděl sám, bez knihy nebo jiné viditelné zábavy — neměl dokonce ani balíček karet.

Velitel, který už zavrhl svůj plán jít spát, znovu obrátil svoje kroky do haly.

Gabriel tam pořád seděl, rozvalený v křesle a se zakloněnou hlavou zíral do stropu.

„Cítíš se dobře, Gabrieli?“ začal jemně velitel.

Zatímco někteří z legionářů byli až hypochondričtí, jiní byli spíš jako děti, když se cítili nemocní –, raději to skrývali, než aby to ohlásili lodnímu lékaři.

„Cože? Oh, ne, je mi dobře, pane,“ řekl Gabriel, když náhle zjistil, že už není sám se svými myšlenkami.

„Trápí tě něco?“ naléhal Phule. „Cokoliv, o čem bys chtěl hovořit?“

Legionář váhal. „Je to... tedy... bojím se, pane. Tohoto.“ Udělal neurčité gesto, zahrnující vzduch před ním.

„Já... nejsem si jistý, že rozumím,“ zamračil se Phule. „Čeho se bojíš? Nové mise?“

„Ne... tohoto,“ řekl muž a zopakoval své gesto. „Víte... vesmírných letů.“

„Aha,“ řekl velitel. V minulosti už se setkal s nervózními cestovateli, ale ne v poslední době, a domníval se, že každý byl na vesmírné lety zvyklý tak, jako on.

„Copak jsi předtím nikdy nebyl na lodi?“

„Jistě,“ řekl legionář. „Několikrát. Ale vždycky to na mě působilo stejně. Pořád myslím na to, co se stane, když se něco pokazí. Záchranné čluny jsou možná užitečné pro meziplanetární lety, ale při mezihvězdných bychom neměli naději. Jen bychom si mohli vybrat, jestli zemřít rychle nebo pomalu.“

Phule chvíli přemýšlel a pak si povzdechl. „Promiň, Gabrieli,“ řekl. „S tímhle ti nemohu pomoci.“

„To je v pořádku, pane,“ řekl legionář a nepatrně svěsil hlavu. „Stejně si myslím, že v dnešní době a v mém věku je to hloupá obava.“

„To jsem neřekl!“ ohradil se velitel, pak si rukou přejel oči. „Nevkládej mi slova do úst, Gabrieli, prosím. Dost se trápím už tím, co skutečně řeknu.“

„Promiňte, pane.“

„Nejsou žádné hloupé obavy,“ pokračoval kapitán. „Když se něčeho bojíš, je to skutečné a působí to na tvoje myšlení a nezáleží na tom, jak si někdo jiný myslí, že odůvodněné nebo zbytečné to je. Stejně jako není menší bolest, když je tvoje. Když to bolí, tak to bolí. To, co bys měl udělat, je zjistit, jak se s tím vyrovnat, ne plýtvat energií, aby ses rozhodl, jestli je to skutečné, nebo ne.“

Phule se opřel o zed', zkrřížil ruce na prsou a téměř se objal.

„Co chci říct, je, že ti nemohu říct nic, abych tě uklidnil. Nic se nezmění, když ti řeknu, aby ses nebál. Můžu ti říct, že nebezpečí nehrozí, ale oba víme, že věci se mohou pokazit, a není nic, co bych ještě nebyl udělal, aby se snížilo riziko. Mohl bych citovat nízký počet nehod při vesmírných letech, ale ty sám statistiky znáš a nic to nezměnilo. Takže jediná věc, kterou opravdu mohu udělat, je rychle odejít — pro svou vlastní ochranu.“

„Vaši vlastní ochranu, pane?“

„Strach je nakažlivý,“ vysvětlil velitel s pokrčením ramen. „Kdybych se snažil vyměnit si s tebou poznatky o nebezpečí vesmírných letů, je možnost, že bych se sám začal bát, a to si nemůžu dovolit. Víš, Gabrieli, v našich životech je spousta nebezpečí, se kterým nemůžeme nic dělat — dopravní nehody, nebezpečí ze špatných potravin, které má nízkou pravděpodobnost, ale ty, kteří to dostanou, to zničí. Všechno, co můžu udělat — co může udělat kdokoli — je snažit se vytěsnit to ze své mysli. Možná to vypadá, jako že strkám hlavu do písku, ale není jiná možnost, jak nenechat starosti, aby tě sežraly zaživa — ochromily tě až do bodu, kdy přestaneš fungovat. A to podle mě znamená, že jsi mrtvý, ať už dýcháš, nebo ne. Raději bych se zaměřil na věci, se kterými mohu něco dělat. Nemůžu zbavit vesmír nebezpečí, dokonce ani zaručit svou osobní bezpečnost. Neznám způsob, jak určit přesně, jak dlouho budu žít, ale jsem rozhodnutý, že dokud budu žít, budu jednat, pracovat — a ne nicnedělající a věčně ustaraný.“

Přestal, když zjistil, že žvaní z únavy.

„V každém případě,“ snažil se ukončit to, „mrzí mě, že ti nemůžu pomoci, Gabrieli, ale upřímně řečeno, je to mimo mé možnosti.“

„Vlastně jste mi pomohl, kapitáne.“ Legionář se usmál.

„Vážně?“

„No, alespoň jste mi dal látku k přemýšlení. Děkuji, pane.“

+ + + + +

Bylo dost podivné, že ze všech problémů, které ho tento den sužovaly, byl to závěrečný rozhovor s Gabrielem, co Phula znepokojovalo a co mu bránilo ve spánku, když se konečně uložil do postele. Přes legionářovo ujištění, že rozhovor s velitelem mu pomohl, Phule cítil, že jeho pomoc a rada byly nedostatečné.

Dynamika, osobní image, vojenská strategie a, samozřejmě, finance — ve všech těchto věcech se velitel cítil kvalifikován pomoci lidem pod svým velením. Ale hlubší problémy? Otázky duše?

S pochopením se Phule rozhodl udělat to, co dělal vždycky, když se setkal s problémem nad své osobní možnosti: najít experta. Sklouzl z lůžka, prošel kolem svého stolu, zapnul svůj počítač a zamračeně sepsal osobní požadavek do velitelství. Když jeho legionáři potřebují duchovní vedení, potom, přísámbohu, jim obstará duchovního experta. Kaplana!

Byl to téměř hmatatelný náklad, co se zvedlo z jeho mysli, když stiskl tlačítko „Send“, ale současně s tím přišlo drtivé vyčerpání. Dopotácel se přes kabinu, svalil se na postel a upadl do hlubokého, bezesného spánku.

KAPITOLA ŠESTÁ

Deník 209

Hodiny a lekce v průběhu letu, které zorganizoval můj zaměstnavatel, dodaly rotě jistotu, že jsou na svůj nový úkol připraveni. Tuto víru v nich samozřejmě podporoval jejich velitel a důstojníci, kteří si předsevzali, že své obavy a nedůvěru před vojáky nedají najevo. Takto to tedy vypadalo při jejich příjezdu, legionáři byli dychtiví chopit se svých nových povinností, zatímco velení roty už kvůli svým obavám strádalo nedostatkem spánku.

Žádné schůze, nahrávky nebo příručky je však nemohly dostatečně připravit na Lorelei samotnou.

Vesmírná stanice známá po galaxii jako „Lorelei“ byla oficiálně starožitnost. Byla to jedna z prvních soukromých stanic ve vesmíru a její původní název byl „Oáza“. Byla zkonstruovaná ve starém tvaru paprscitého kola a postavena jako výspa, aby zásobovala odtržené kolonie a dálkové výzkumné čluny — rozhodně nákladná výspa, neboť zde nebyla žádná konkurence, která by udržela nízké ceny.

Jak se však civilizace tlačila ven, takzvané hranice se hýbaly, opouštěly stanici, aby soutěžily s neustále vzrůstajícím počtem kosmodromů a zásobovacích skladišť — míst s novějším designem a nižšími náklady na údržbu.

V této době stanici před zánikem zachránila jediná věc: její reputace a pověst „bezpečného útočiště“ nebo „svobodného přístavu“. To je také důvod, proč i lidé, kteří žijí a pracují na jiných koloniích nebo kosmodromech, když se chtějí bavit a udělat si volno, vyrážejí na Oázu.

Vlastník, nikoliv vláda, vytvořil na Oáze pravidla a něco bylo zakázáno nebo nezákonné, což umožnilo vytvořit finanční příjmy pro staniční fondy.

Není nic překvapujícího, že jedna z hlavních zábav, která byla nejen dovolena, ale i podněcována, bylo hazardní hráčství.

Nakonec si potenciál stanice uvědomil spolek investorů a odkoupil ji od původního vlastníka. Do renovace a přestavby stanice byly vloženy stamiliony, nehledě na rozsáhlou propagační kampaň, která změnila image stanice na místo posledního útočiště a rodinných rekreací, a stanice byla přejmenována na „Lorelei“.

Nové jméno bylo částečně také kvůli staničnímu majáku, o němž se říkalo, že je dost silný na to, aby zasahoval do sousedních solárních systémů. Když nebylo dost všudypřítomné propagace, maják zajistil, že nikdo tímto vesmírným sektorem neprošel, aniž by slyšel o vlnách a krásách Lorelei.

„Jednou navštívíte Lorelei,“ hlásal lákavý slogan, „a už nikdy nebudete chtít odejít!“

Skutečnost byla poněkud pochmurnější: Když jste jednou navštívili Lorelei, nebyli jste schopni odejít. Nebylo to fyzické nebezpečí, co vám hrozilo..., ublížit turistům by byla špatná reklama. Skutečné nebezpečí na Lorelei byla její slavná, upíří kasina.

Vnitřní část kola vesmírné stanice byla vymalována a vyplněna tak, že vypadala jako masivní ruleta, která kromě toho, že upoutávala turisty letící kolem, měla také praktickou funkci. Povrch kola byl ve skutečnosti obrovský solární článek, který donekonečna sbíral energii z hvězd a dodával ji kasinům..., a ona to potřebovala!

Kasina byla oslňující, že až vnukala úctu, každé z nich se snažilo zastínit, překonat své sousedy. Ačkoliv na stanici nebylo žádné „sluneční světlo“, obrovský kruhový hlavní koridor nepotřeboval žádné pouliční osvětlení, stejně jako elektrické čluny, které přesouvaly turisty z místa na místo, nevyžadovaly čelní světlo. Stejná umělá gravitace, která držela budovy do čtvrtého patra nebo méně, byla ve skutečnosti vděčným důvodem pro předvedení jejich vnějších světél. Prostě díky náhle klesající přitažlivosti strojírnosti, světla kasin byla tak okázalá, že se téměř vznášela ve „vzduchu“, a bojovala o pozornost kolemjdoucích turistů. Tahle světla kolem „Paprsků“ udržovala interiér stanice osvětlen téměř tak jasně jako za dne — jako za dne, kdy je světlo pečlivě řízeno, aby vytvářelo nad kasiny iluzi temnoty, takže vystupňuje efekt světelné show. Na Lorelei nebyl den ani noc, jen nepřetržitě šero, kterým procházeli, jeli nebo se případně potáceli za potěšením turisté, rekreanti a, samozřejmě,

hráči. Jediný ústupek normálnosti byl ten, že všechny pokoje v hotelích měly závěsy k zatemnění, takže když Člověk chtěl spát, mohl „zhasnout“ světlo.

Pečlivě udržovaná iluze na Lorelei však byla ta, že nikdo nespí. Kasina, restaurace ani obchody nikdy nezavíraly. Zábava, která lákala lidi do toho nebo onoho kasina, byla prostě oznamována spíše „každé tři hodiny“ než v určitou dobu.

Zkrátka to, co prostoupilo Lorelei, bylo vědomí bezčasovosti — z konkrétního důvodu. Čím déle lidé hráli, tím lépe pro kasina. I když příležitostně může nastat „šťastný hod“ nebo „horký tip“, pokud hráči sázeli dost dlouho, „domácí“ sázky je dohnaly, a všechny jejich výhry plus všechno, co byli ochotni ztratit nebo co si přinesli s sebou, skončily v trezoru herny.

To byla skutečná past písně Lorelei a mnozí, kteří přilétli soukromou lodí, odjížděli veřejnou dopravou. Jiní, kteří už si nemohli dovolit ani veřejnou přepravu, byli najati jako pracovní síly stanice, dokud si nevydělalí dostatek peněz na cestu, což se ovšem stávalo zřídka, protože obvykle znovu podlehli pokušení hracích stolů. Zoufale se snažili vsadit, zatímco herny jen zívaly a shrábly jejich úspory. Ti, kterým se podařilo uniknout a zařekli se, že se nikdy nevrátí, byli rychle nahrazeni další dodávkou dychtivých tváří a tučných prkenic. A každý si plánoval mít se dobře a třeba rychle vyhrát v kole štěstí nebo v pokru.

Byl to zdánlivě nekonečný přítok náhradníků, protože reklamní mašinerie Lorelei byla nemilosrdně účinná a neustávala ve snaze nalézt ještě víc způsobů, jak vystavit svody Lorelei veřejnosti. Tudiž pro zasvěcené nebylo žádné překvapení, že když Chátra Omega dorazila na Lorelei, média už byla v pohotovosti a čekala.

„Promiňte, pan Phule?“

Velitel legionářů se zastavil, ani ne deset kroků od rampy, a s překvapením pohlédl na postavu, která mu zastoupila cestu. Kyprý muž na sobě měl fluorescenční zelenou kombinézu s velkým modrým motýlkem, takže člověk měl dojem, že se setkal s vítěznou žábou.

„Když jsem ve službě, jsem 'kapitán Jester', opravil ho jemně.

„Ale jste Willard Phule? Ten megamilionář, co se stal vojákem?“

Phule poněkud ustoupil, tak jako vždy, když byl veřejně konfrontován se svou pověstí boháče, a střelil rychlým pohledem po rotě. Legionáři se

loudali ven z lodi, někteří obdivovali osvětlená kasina, zatímco další se začali sunout blíž, aby se podívali, co se děje s jejich velitelem.

„To je pravda,“ řekl vyrovnaně.

„Skvělé!“ vykřikl muž, uchopil Phulovu ruku a spěšně mu s ní potřásl. „Jake Herkamer, tady. Jestlipak byste nám mohl věnovat několik minut na krátké interview o vaší nové misi?“

Zatímco mluvil, udělal kouzelnický pohyb a v ruce se mu objevil mikrofon. Současně se přiblížily přenosné reflektory, které Phula upozornily také na přítomnost do té doby nezaregistrovaných holokamer.

„Uhm... nemohlo by to počkat, než ubytuji své lidi v hotelu?“ uhýbal Phule.

„Dobrý nápad! Hej, hoši! Udělejte nějaké záběry na vojáky, než zmizí v hotelu!“

Phule cítil, jak se mu napjaly svaly, když štáb kameramanů začal poslušně zabírat houfující se legionáře, kteří se do kamery šklebili nebo mračili, podle svého osobního sklonu. Přestože věděl, že tahle mise vystaví jeho jednotku na veřejnosti víc než kdy předtím, věděl také, že jsou mezi nimi někteří legionáři, kteří se přidali zejména proto, aby unikli svým předchozím životům, a proto teď byli velmi nervózní, když jejich snímky a okamžitá poloha měly být zveřejněny.

„Rembrandtová..., Armstrongu!“

„Pane!“

„Zde, pane!“

Dva poručíci se zhmotnili po jeho boku.

„Zformujte tady rotu, než tohle vyřídím. Pokud to zabere víc než pár minut, vezměte je do hotelu. Odved'te je pryč od těch kamer.“

Když nižší důstojníci vyrazili, s nuceným úsměvem se obrátil zpět k reportérovi.

„Předpokládám, že pár minut mohu postrádat,“ řekl.

„Skvěle!“ zazářil reportér. „Haló, hoši! Sem! Začněte snímat. Ted'!“

Naklonil se k mikrofonu a ukázal přitom impozantní množství zubů.

„Dnes jsme zde s Willardem Phulem, nebo, jak je znám v tajnůstkářské Vesmírné legii, kapitánem Jesterem. On a jeho slavná elitní jednotka legionářů právě dorazili na Lorelei. Řekněte mi, kapitáne, vy a vaše jednotka jste zde obchodně, nebo pro zábavu?“

Samozřejmě, jak už jsem poznamenal, nejsem všudypřítomný, a tudíž neznám způsob, jak zjistit, jak diváci, kteří sledovali hvězdný okruh, přijali interview o našem příjezdu.

Z následujících událostí však cítím, že jsem schopen s jistou přesností určit, jak se na ně dívali minimálně na dvou místech: na Haskinově planetě, kterou jsme opustili, a tady na Lorelei.

„Hej, Jennie! Pojď sem na vteřinu! Myslím, že tohle bys chtěla vidět!“

Jennie Higgensová, rozmrzelá vyrušením, vzhledla od poznámek, které si procházela pro nadcházející večerní pořad.

„Co je? Mám vážně plno práce!“

„Tvůj přítel je právě na mezihvězdném kanálu a mluví s ním Skákavý Jake.“

„Skutečně?“

Jennie se rozhodla, že poznámky mohou chvíli počkat, a připojila se k malému hloučku novinářů, kteří se tísnili před monitorovacím panelem. Kvůli povaze své práce měli sadu monitorů, které ukazovaly pořady na plochých obrazovkách, aby se tak vyhnuli chaosu znásobeného vysílání.

„Je to trochu experiment,“ říkal Phule, „test, který má ukázat, jestli Vesmírná legie může být užitečná i více, jako civilní bezpečnostní služba. Pro mou jednotku je samozřejmě pobyt zde, na Lorelei, skutečná radost. Je to skutečně okázalé místo. Mohou vaše kamery zabrat některé ze světelných panelů za námi?“

Její kolegové si nevšimli, jak se Jennie přitom zúžily oči. V týdnech před odletem jeho jednotky z Haskinovy planety viděla Phula jen vzácně a ve spěchu — předpokládala, že kvůli tlaku příprav na novou misi. Takže tohle je ta náročná služba, kterou byl tak zaujatý, co?

„Ale nemáte pocit, že tahle ohromná palná síla roty Vesmírné legie není nezbytná pro normální bezpečnostní službu?“ přitlačil reportér, který si nevšímal Phulovy snahy odvést rozhovor od jeho jednotky ke světelným panelům.

„Ach, na službu v kasinu si nebudeme brát obvyklé zbraně, Jaku.“ Phule se lehce usmál. „Ale vždycky mi připadalo snazší nepoužívat výbavu, kterou mám, než používat tu, kterou nemám, jestli mi rozumíte.“ Na malý okamžik jeho oči přelétly z reportéra na kameru, jako by hovořil přímo ke každému z diváků.

„Musím přiznat, že tvůj chlapec dělá dobrý rozhovor,“ komentoval to jeden z reportérů pro Jennie. „Působí dojmem upřímného člověka, ale přitom zvládá prosadit se jako někdo, s kým by ses nechtěl zaplést. Nic, co by tam turisty vyděsilo.“

„To jo, ale podívej se na některé šeredy z jeho bandy. Mě vyděsili už od pohledu.“

„Ti ve skutečnosti nejsou zlí,“ vložila se do toho Jennie. „Počkej, až uvidíš...“ Její hlas se vytratil, zatímco sledovala obrazovku, která se teď, spíš než na velitele samotného, zaměřila na postavy ve formaci za ním. Jako by četl její myšlenky, kamera pomalu zabírala jednotku, ukazujíc tak útvar z jednoho konce na druhý.

Na reportérčině čele se objevila malá vráska, zatímco studovala každou tvář z profilu. Něco tady nebylo v pořádku. Když s nimi hovořila, nemluvě o tom, když se scházela s jejich velitelem, naučila se poznávat mnoho legionářů od pohledu — a v tomhle útvaru chyběly tváře!

Kde je Čokoládový Harry? V jakémkoliv davu by vyčníval. A ta žena vedle Zubce-Aniniho je malá, ale není to Tiplice. A pro zajímavost, kde je Brandy? Jako vrchní seržantka roty by měla stát prominentně v čele formace, ale teď ji nebylo nikde vidět.

„Nahráváte to?“ zeptala se Jennie nespouštějíc oči z obrazovky.

„Jo, počítám, že by o to tady mohl být zájem. Proč?“

„Prostě jsem Willarda zapomněla před odjezdem požádat o obrázek, a tohle by mohla být hezká památka, než se zase uvidíme. Můžeš mi udělat kopii, až to skončí?“

„Máš ji mít.“

Když však technik znovu obrátil pozornost k obrazovce, Jenniin úsměv zmizel a ona vycouvala ze skupinky.

„Sidney?“ zamumlala a odtáhla s sebou bokem jednoho z fotografů. „Máš ještě ty snímky, které jsi udělal, když ta parta byla tady? Všechny, nejen ty, které jsme použili.“

„Jistě, proč?“

„Vezmi je a podívej se, jestli najdeš filmy z jejich zápasu s Rudými Orly. Pak se sejdeme ve vyvolávací místnosti dvě — pronto.“

„Co se děje?“

„Nejsem si jistá,“ — usmála se temně — „ale pokud mě intuice úplně nezklamala, myslím, že na Lorelei se chystá 'příspěvek'.“

Ve velkém apartmá, diskrétně zastíněném před světelnou show v jednom z menších kasin Lorelei, byly holoobrazy roty Omega seřazeny napříč obývacím pokojem jako strašidelná zjevení.

Sledujíc je svým typicky mrazivým pohledem, seděla Laverna na jednom konci pohovky, tak strnule, že by mohla být považována za součást vybavení místnosti. Nejvíc ze všeho připomínala jednu ze stojacích lamp, protože její pleť měla velmi podobný odstín, jako černý email, který jste mohli tak často nalézt na těchto zařízeních, a její dlouhé tělo bylo tak štíhlé, že téměř připomínalo kostru. Přesto však v jejích pohybech byl jistý lehký, elegantní půvab, když vstala, přešla k zavřeným dveřím ložnice a ostře na ně zaklepala.

„Maxie?“ řekla a lehce pozvedla hlas, aby byl slyšet skrz dveře. „Měla bys raději jít sem.“

„Co je?“ přišla zpoza dveří tlumená odpověď.

„Je to důležité,“ řekla Laverna stručně.

Když vyřídila, co chtěla, vrátila se na své místo, aniž by čekala na další komentář. Vyslovila své mínění, a to se zřídka měnilo.

O několik vteřin později se dveře ložnice otevřely a objevila se Maxine Pruet, zahalená v domácím oděvu. Ve svých téměř padesáti letech to byla drobná žena s vysokými hranatými lícními kostmi, které snad v mládí mohly být nazvány „okouzluující“, ale nyní, spolu s pronikavýma očima a prošedivělými vlasy, mohly být popsány jen jako kruté. Kvůli bezčasovosti života na Lorelei Maxine, tak jako mnozí, kteří zde pobývali, neměla žádný stálý denní rytmus, spala jen příležitostně, když to únava vyžadovala. Navzdory svému věku byla stále velmi energická a aktivní a těm, kdo pro ni pracovali, udávala náročné tempo.

„O co jde, Laverno?“ zeptala se beze zloby.

„Právě dorazila nová bezpečnostní složka,“ řekla Laverna neutrálně. „Myslela jsem, že by ses na ně měla podívat.“

„Aha.“

Maxine postoupila dál do pokoje, prošla, jako by tam ani nebyli, několika přízraky, které tam samozřejmě nebyly, a usadila se na gauč ke své asistentce. Tiše si prohlížela postavy jako pedantská teta dohlízející na děti na klavírním koncertě, zatímco interview pokračovalo.

„Tak. Náš pan Rafael povolal armádu,“ řekla nakonec. „Nejsem si jistá, že chápu, proč to považuješ za důležité. Bezpečnostní složka má na mé

plány přinejlepším nepatrný vliv. Uniformované strážce jsou sotva něco víc než ozdobná hrozba.“

„Podívej se znovu na jejich velitele,“ poradila jí Laverna. „To je ten, co hovoří.“

Maxine se obrátila a upřela oči na hubenou postavu v černém.

„Co je s ním? Není o moc starší než sám pan Rafael.“

„To je Willard Phule,“ oznámila jí Laverna. „Zřejmě nejmladší megamilionář galaxie. Možná to nevíš, ale ve finančních kruzích je téměř legendou — skutečný rváč, když dojde na obchodní boje a přepady.“

„Jak velmi zajímavé,“ řekla Maxine a studovala postavu s novým respektem, „Promiň, Laverno, ale jsem stále ještě unavená a ospalá a právě teď mi to myslí poněkud pomalu. Co přesně se mi tady snažíš říct?“

Teď to byla Laverna, kdo pokrčil rameny.

„Podle mě tohle mění hru,“ řekla. „Ať už to ví, nebo ne, tentokrát si Rafael najal skutečně těžkotonážní pomoc. Myslela jsem si, že bys možná mohla přehodnotit celý ten nápad převzít to kasino.“

I když Maxine snad vypadala jako něčí babička, nebo snad staropanenská teta, tento dojem už nemohl být vzdálenější pravdě. Zde byla známá prostě jako „Max“. Za organizovaný zločin se provdala ještě jako mladá a všechny překvapila tím, jak úspěšně pokračovala ve stopách svého bývalého manžela po jeho předčasné demisi během přestřelky s nesusoucími autoritami. Vypověděla většinu „obchodních zájmů“, které udržoval její manžel, a všechnu svou energii a schopnosti zaměřila na jedinou zálibu — kasina.

Max milovala kasina, oficiálně pro jejich kapacitu na praní peněz, která jí zajišťovala stálý příjem z poskytování této služby jiným zločineckým rodinám, ale ve skutečnosti proto, že milovala třpytivý způsob života, jaký v těchto místech převládal. Byla nerozlučně spjata se stoly na Lorelei, ačkoliv málokdy vsadila více než minimum. Turisté, kteří hráli vedle ní, si nikdy nevšimli, že má řídicí podíl téměř na každém kasinu na vesmírné stanici, ale stálí obyvatelé věděli, kdo je, a jednali s ní s patřičnou úctou.

Navzdory dlouholeté zkušenosti s prací v pozadí kasin chovala Maxine k Laverně velký respekt, což byl také důvod, proč černá žena měla svou současnou výhodnou pozici Maxiny hlavní rádkyně a důvěrnice. Laverna neměla jen rozsáhlé znalosti byznysu a práva, byla to také zdaleka nejchladnokrevnější analytička rizik a sázek, jakou kdy Max potkala. Maxine, jakkoliv se pyšnila svou vyrovnaností, stále mohla být ovládnuta

pocity hněvu, msty nebo ega, zatímco Laverna byla necitlivá jako počítač, zvažovala vždy všechna pro a proti jakékoliv snahy, než vyjádřila své, jakkoliv nepopulární, mínění. Ostatní v organizaci jí přezdívali „Zmrzlá Čubka“ nebo prostě „Zmrzlina“, ale v tom oslovení byl vždycky podtón respektu. Když Laverna řekla, že by tento uniformovaný gentleman mohl ovlivnit jejich plány, byla by Maxine hloupá, kdyby její slova nebrala vážně. Přesto, Max byla hráč.

„Ne,“ řekla nakonec, potřásajíc hlavou. „Chci to kasino. Tenhle pan Phule možná zná čísla a obchodní společnosti, ale já znám kasina. Když nic jiného, aspoň to věc trochu okoření. Vyfoukneme mu ten podnik přímo před nosem. A kdyby nám zkřížil cestu, budeme ho prostě muset přesvědčit, aby zůstal stranou.“

Laverna se ostře zadívala na svou zaměstnavatelku, potom opět uhnula očima. Maxina obvyklá představa „přesvědčování“ samozřejmě znamenala násilí — v tomto bodě spolu obě ženy souhlasily. Co víc, nebyla to jen planá hrozba.

Maxine se osvědčila jako více než schopný velitel svých lidí v případech, kdy se jiné zločinecké frakce domnívaly, že její území je snadná kořist, a pokusily se ho získat. Také nebyla proti tomu zapojit se do krveprolití osobně.

Rukávy Maxina županu byly odděleny, stejně jako u všech jejích šatů. Bylo to kvůli pouzdru na pistoli, kterou neustále nosila. Byla velmi malé ráže, přesně 0.177, stejná velikost jako BB, a zvuk, který vydávala při výstřelu, nebyl hlasitější než lusknutí prsty. Malá velikost kulek (s dutou špičkou) dovoľovala nabít jich do zásobníku, ne většího než krabička sirek, pětadvacet. Přesto, pokud zasáhly důležitý orgán, byly smrtící, a Max byla skvělý střelec, který trefí všechno, co vidí.

Laverna to věděla, a přestože uznávala ve své profesi jisté možné násilí, neschvalovala to.

„Jak myslíš,“ řekla a znovu pokrčila rameny. „Platíš mě za mé názory a na tohle už jsi je slyšela. Mimochodem, pokud vážně přemýšlíš o tom opřít se o to dítě, nezapomeň, že má pár set vojáků, kteří ho podporují. Co víc, není to Pravidelná armáda, tohle je Vesmírná legie, a pokud já tomu rozumím, tak ti moc podle pravidel nehrají.“

„Ach?“ řekla Maxine a pozvedla jedno obočí. „No, my taky ne. Zjisti, jestli zaměříš pana Stilmana, a řekni mu, že ho chci asi za hodinu vidět. Pořád jsem docela unavená. Víš, nemládnu.“

Když učinila rozhodnutí, vrátila se Max do své ložnice, a zanechala tak Lavernu samotnou zírat na holoobrazy.

KAPITOLA SEDMÁ

Deník 212

Zatímco se rota usazovala v nových „ubikacích“ a začínala sloužit, jejich maskovaní kolegové se infiltrovali na vesmírnou stanici.

Snažím se udržovat tyto události tak postupně, jak je to jen možné, abych zabránil zmatku. Tato snaha však byla mařena povšechností, s jakou mi byla hlášena fakta — přímo nebo nepřímo — stejně jako bezčasovým životem v kasinech. Nejvíce těžkostí se zaznamenáváním příjezdu roty na Lorelei způsobila skutečnost, že její přestrojení členové cestovali samostatně různými oficiálními dopravami, a přijížděli tak před i po formálním, zveřejněném příchodu roty.

Často jsou mým jediným vodítkem k tomu, „co se kdy stalo“, odkazy ke mně známé události nebo té, která by se prostě logicky musela odehrát před události, o které jsem věděl.

Tak tomu bylo i v případě příjezdu Čokoládového Harryho...

Přestože Lorelei byla nejznámější svým slavným Paprskem, který procházel středem stanice po celém obvodu, byly zde také zadní ulice. V těch sídlily podniky nezbytné k udržení chodu kasin, jako třeba prádelny a skladiště, stejně jako nevýznamné hotely, kde se ubytovali minimálně placení zaměstnanci. Také jste zde mohli najít mininemocnice a zastavárny, pečlivě skryté před zraky návštěvníků, kterým by tak mohly připomínat méně frivolní stránku života na Lorelei. Tento prostor mimo Paprsek, i když byl podle běžných měřítek osvětlen dostatečně, vždycky v porovnání s okázalým osvětlením Paprsku vypadal temně a turisté

nepotřebovali žádná upozornění na to, aby dali přednost lepším místům, která se dožadovala jejich pozornosti a peněz.

Jednou z těchto zadních ulic jel Harry na svém vznášedle a užíval si svou znovu nabytou svobodu mimo běžné legionářské povinnosti. Přestože skutečně miloval uniformy, které Phule rotě obstaral, cítil se dobře ve svých starých džínách, za léta nošení odřených, ale sametově jemných.

Jeho příjezd na Lorelei byl překvapivě snadný, vezmeme-li v úvahu jeho momentální nedůvěryhodný zjev. Jediná obtíž, se kterou se setkal, byla při vykládání jeho milovaného vznášedla. Úředníci na kosmodromu byli pozoruhodně neochotní povolit ho na stanici, a tak musel několik hodin strávit vyplňováním formulářů, podepsat obsáhlé seznamy pravidel a nařízení a nakonec zaplatit různé poplatky, cla a zálohy, než neochotně svolili ke vstupu.

Nepotřebujete nadání, abyste si všimli, že většina těchto muk je speciálně vytvořena tak, aby žadatele znechutila natolik, že se prostě rozhodne nechat svoje vozidlo uložené až do svého odjezdu, ale Harry použil každý trik v příručce, stejně jako několik nových, aby si ponechal své vznášedlo v legii, a tak nebyl ochoten vzdát se ho teď, v civilu.

Důvod pro tyhle prohlídky byl rychle patrný. Veškerý vzduch na Lorelei byl recyklován, a i když podpurné systémy byly dostatečně výkonné, aby zvládly monoxid produkovaný lidmi na stanici, nadměrné používání strojů by ho několikrát zvýšilo. Z toho důvodu bylo na Lorelei málo vozidel mimo elektrické vozíky, které dopravovaly hráče tam a zpět podél Paprsku. Recept byl jednoduchý: omezený přísun vzduchu může zajišťovat buď lidi, nebo vozidla — a vozidla neutrácejí peníze v hernách.

Přes svou zdánlivou nenucenost Harry přesně věděl, kam jde. Ve skutečnosti to věděl, ještě než opustil loď. Informaci dostal ve formě varování od jednoho z lodních nosičů.

„Deš na Lorelei, he?“ řekl muž, když jednou v noci hovořili. „Řeknu ti, brácho, drž se dál od místa, kterému říkají Hvězdná Hala. Slyšíš? Je dost mizerný přijít o peníze na takových místech, kde se usmívaj a říkaj ti 'pane', zatímco hrabou tvý prachy. Sou tam špatní lidi v Hvězdný Hale. Víc problémů, než si našinec může dovolit.“

Nedbalý nátlak už neposkytl další detaily, protože muž měl zřejmě zkušenosti jen z doslechu a nikoliv z první ruky.

Hvězdná Hala vypadala sama o sobě dostatečně nevinně, když před ní Harry zaparkoval své vznášedlo a prošel dveřmi. Když nic jiného,

vypadala o něco lépe než průměrný bar v sousedství. Spíš než zklamán byl Harry povzbuzen vzhledem toho místa. Jenom v holofilmech vypadaly zločinecké brlohy jako opiové doupě na špatné karikatuře. Ve skutečnosti ti, kteří úspěšně pracovali na nelegální straně ulice, měli peníze a dávali přednost jídlu a pití ve slušně vybaveném prostředí.

„Dejte mi draft,“ řekl a usadil se na barovou stoličku.

Barman váhal, odhadoval Harryho oblečení, než maskovaný legionář vytáhl z kapsy tlustý balík bankovek, oddělil jednu a nenuceně ji pohodil na pult. Bankovka měla dost vysokou hodnotu, aby to bylo na většině míst galaxie nápadné, ale tohle byla Lorelei, kde hráči často dávali přednost sázkám v hotovosti. Barman se na ni sotva podíval, než odešel pro pití.

Nápoj se objevil a bankovka zmizela v tom stejném okamžiku, jen aby byla o něco později nahrazena hrstí bankovek a drobných. Harry ze svazku pečlivě jednu oddělil, než zbytek schoval do kapsy, a posunul ji na pultě jako spropitné. Návnada vykonala své a barman se znovu zhmotnil.

„Promiňte, můj dobrý muži,“ začal Harry, než mohl muž znovu odejít. „Jestlipak byste mi mohl pomoci?“

„Záleží na tom, co potřebujete,“ řekl barman. Jeho oči byly ostražitě, ale neodcházely.

Harry pomalu vytáhl z kapsy náramkový komunikátor a jemně ho položil na pult.

„Co byste mi za to moh' dát?“

Muž střelil rychlým pohledem po baru, sebral hodinky a prohlédl je zepředu i zezadu.

„To není ze stanice, že jo?“ řekl.

„Je v tom rozdíl?“

Barman se na něj tvrdě podíval. „Jo, to je,“ řekl a poklepal prstem na nápis na zadní straně. „Počítám, že nejste kapitán Anderson nebo jeho příjemná parta. Kdybyste to sebral tady na Lorelei, měl bych na krku potíže. Tady kapsářství a zlodějinu těžce postihují — je to zlé pro turisty.“

Harry zvedl obě ruce s roztaženými prsty jako kouzelník obviněný z podvodu v kartách.

„Kapitán o tuhle drobnost přišel před naší poslední zastávkou,“ vysvětlil, „a během dvou dnů se po ní přestal ptát. Teď už by měl být i se svou lodí dávno na cestě. Kdyby byla šance, že to pořád hledá, neukazoval bych to tady tak.“

Barman si znovu prohlížel hodinky.

„Víte co,“ řekl nakonec. „Dám vám za to dvacet.“

Harry se zapotácel na židli, jako by do něj strčil. „Dvacet?“ zopakoval. „Promiňte, ale to je pěkně přehnané. Věděl jsem, že dostanu desetinu, protože jsem tu nový a vůbec, ale tohle je sotva setina!“

„Jak chcete.“ Barman pokrčil rameny a položil hodinky. „Vemte si to zpátky, když myslíte, že dostanete lepší nabídku. Ale něco vám ukážu.“

Sklonil se pod pult, pak se znovu vynořil a vedle Harryho piva postavil kartónovou krabici.

„Podívejte se,“ řekl. Krabice byla ze dvou třetin plná komunikátorů a šperků.

Barman se culil. „Tohle je Lorelei, příteli. Hráči prodají nebo zastaví cokoliv, aby si vydělali na lístek odsud — nebo, častěji, na další pokus v herně. Když se krabice naplní, zanesu to do jedné zastavárny a budu rád, když dostanu zpět aspoň to, co za to zaplatím. Dělán to jen jako veřejnou službu našim zákazníkům.“

Harry se nesnažil vyjádřit nad tím svou nedůvěru, ale sotva mohl věřit tomu, že by Hvězdná Hala měla v baru špeha. Spíš muž dodával svou kořist mimo stanici a dělil se o zisk s kýmkoliv, kdo to prodal na opačném konci.

Místo toho zvedl svoje pivo, lokl si a pak se usmál.

„Náhle zní dvacet skutečně dobře,“ řekl.

Muž znovu sebral hodinky, přidal je do krabice a umístil ji zpátky pod pult. Pak se obrátil k pokladně, stiskl, „neprodáno“ a vytáhl dvacet.

„Řekněte mi,“ řekl Harry, když přijal nabídku. „Nedá se tu někde sehnat práce? Mám pocit, že mezi kasiny a při těch cenách tady moje hotovost bez pomoci dlouho nevydrží.“

„O tom si budete muset promluvit s manažerem,“ řekl barman. „Tady je spousta možností, ale on najímá a propouští. Měl by tu být tak za hodinu, jestli se můžete potloukat kolem.“

„Nemám kam jít,“ řekl Harry a jeho zuby se zableskly. „Nevadí tam venku moje vznášedlo?“

V první chvíli barman vypadal překvapeně a zvedl obočí.

„Vy tu máte vznášedlo?“ řekl. „Měl jsem pocit, že jsem nějaké slyšel, zrovna když jste vešel, ale počítal jsem, že je to moje představitost. Nebo zbožné přání.“

„To zní, jako byste sám jezdíval.“

„Jistě, že jo,“ ušklíbl se muž. „Všiml jste si hmyzu v mých zubech?“

Harry sebou trhl a rozřehtal se, plácaje se jednou rukou do stehna. Byl to velmi starý vtip, zřejmě starší než vznášedla samotná. Jak poznáte šťastného cyklistu? Podle hmyzu v zubech!

Pořád se vykládal a sloužil téměř jako poznávací signál mezi nadšenci pro vznášedla, protože nikdo jiný si ho nepamatoval, natož aby se mu smál.

„To už je dávno,“ řekl barman, upíral pohled do dálky a usmíval se té vzpomínce. „Nějakou dobu jsem jezdil s Pekelnými Sokoly.“

„To je dobrý klub,“ přikývl Harry souhlasně. „Já sám jsem jezdil s Psanci.“

„Vážně?“ řekl muž, když poznal jméno jednoho z nejstarších, největších vznášedlových klubů galaxie. „Mimochodem, jmenuju se William. Když jsem jezdil, býval jsem 'Divoký Bill'.“

„Říkej mi C. H.,“ dodal Harry.

Oba muži si potřásli vážně rukama, ačkoliv maskovaný legionář v duchu sténal nad svým přeroknutím. Předpokládalo se, že tentokrát bude vystupovat pod jiným jménem, ale nadšený hovor o vznášedlech způsobil, že jeho legionářské jméno, které bylo také jeho stará klubová přezdívka, mu uklouzlo dřív, než stačil myslet. Bude muset říct Matce, že nebude používat plánované jméno, a doufat, že se zmínka o dočasném místě jeho pobytu nedostane k Psancům.

„Víš co,“ řekl barman a nahnul se blíž. „Až přijde manažer, nech mě s ním nejdřív promluvit..., třeba za tebe ztratím slovo.“

„Jo, to беру.“

„A zatímco budeš čekat, dej si ještě jedno... na mě.“

Když barman odešel, Harry se otočil na židli, opřel se lokty o pult a prohlížel si svůj nový domov.

Vedle baru byla malá jídelna, ne víc než tucet stolů, i když ty byly široké a dávaly Harrymu tušit, že je to spíše shromaždiště než zdroj zisku. Byly obsazeny jen některé stoly a tito zákazníci, svým oblečením a chováním, vypadali spíše jako místní než jako turisté.

Zejména jedna skupina upoutala jeho pozornost. Jediný muž u stolu měl široká ramena a prakticky žádný krk — vizáž hráče astroballu, a zaujatě naslouchal ženě dostatečně staré, aby mohla být jeho matkou — když ne babičkou. Co ho však skutečně zaujalo, byl třetí člen skupiny. Vedle staré dámy seděla vysoká štíhlá černá žena, jejíž strohé, ostré rysy neskrývaly skutečnost, že rozhovor těch dvou ji nudí nebo nezajímá.

Jako by cítila jeho pohled, ohlédla se do míst, kde Harry seděl, a jejich oči se setkaly. Zvedl své pivo v němém přípitku a v přátelském úsměvu odhalil všechny zuby. Než aby však odpověděla, nechala své oči rozostřit se a s netečnou tváří se podívala skrz něj, jako by tam nebyl. Harryho ovanul téměř fyzický chlad jako vítr z ledovce a otočil se zpět k pultu, kam barman právě přinesl čerstvé pivo.

„Řekni mi, Willie,“ začal. „Co je to za skupinu u protější zdi. Vypadají jako štamgasti.“

„Nevím, o kom mluvíš,“ řekl barman, aniž by se podíval.

„Ta zrůda a ty dvě ženy,“ objasnil Harry. „Ti, co sedí přímo u...“ Chtěl dokončit, ale William zvedl ruku a uchopil jeho pěst.

„Řekl jsem 'nic nevidím',“ zopakoval a pevně hleděl Harrymu do očí, s důrazem na každém slově. „A jestli tady chceš pracovat, tak taky neuvidíš. A rozhodně na ně neukazuj. Chápeš, co říkám?“

„Jo.“ Harry pomalu přikývl. „Dnes večer tu nejsou. Nikdy tu nebyli, nikdy nebudou. Náhodný rozhovor nebo pod přísahou.“

„Dobře,“ řekl William a pustil jeho pěst. „Říkal jsem si, že to pochopíš. Promiň, že jsem tě tak chytil, ale málem sis zadělal na velké problémy, než jsem tě stačil plně informovat.“

Harry zvedl pivo a opřel se lokty o pult.

„Nevadí,“ řekl klidně. „Jsem rád, že mi hlídáš záda. Ačkoliv, když už mluvíš o informaci, jen mezi námi dvěma, moje oči jsou mnohem vybíravější, když vím, co nevidím.“

William poodešel několik kroků stranou a lhostejně se opřel zády o pult.

„Tedy,“ řekl, používaje vězeňský styl, aniž by se na Harryho přímo díval, „to, co nevidíš, je Hlavní Člověk celé stanice.“

Přestrojený legionář se nepatrně zamračil.

„To je legrační. Vždycky jsem si myslel, že takový frajer je obvykle nerozhodný, ale přísahal bych, že už jsem ho někde viděl. Nenatáčely ho média nebo tak něco?“

Barman zafuněl. „Jestli jsi astroballový fanda, tak jsi ho mohl vidět. Pamatuješ si Warda Stilmana?“

„Jistě!“ řekl Harry a vrhl na skupinu nový pohled, tentokrát přes barové zrcadlo. „Tak to je on, eh? Ztraceně! Hrozně rád jsem se díval, jak rozrážel lidi, než ho vyhodili od profíků.“

„To je on,“ potvrdil William. „Ale to není ten, o kom jsem mluvil. Skutečný motor na Lorelei je ta stará dáma. Stilman je jen její hlavní sval.“

Harry přelétl očima starou ženu, kterou do té doby ignoroval.

„Ta? Ona je taky kápo?“

„Věř, nebo zemři,“ řekl barman a úzce se usmál. „Možná jsi slyšel, že to vede někdo zvaný Max. No, to je zkratka pro 'Maxine' a to je ona. Má podíl na každém kasinu na stanici a je opravdu dobrá, když přijde na to udržet turisty uvnitř a konkurenci stranou. Řeknu ti, C. H., jestli uvažuješ o nějaké příležitostné krádeži tady na Lorelei, nestarej se o poldy — hledej za zády Max. Čas od času najímá pracovníky na volné noze, to jo, ale opravdu netoleruje nezávislíky, jestli víš, co myslím.“

„A co ta kamenná tvář vedle ní,“ řekl Harry, přesouvaje tak rozhovor k původnímu objektu svého zájmu.

„To je Zmrzlá Čubka,“ ušklíbl se William. „Někteří říkají, že je to skutečný mozek všeho, jiní zase, že je to jen Maxina chodící kalkulačka. Ale všichni říkají, že jestli ji chceš obtěžovat, měl by ses raději nechat pojistit proti omrzlinám.“

„Tomu bych věřil,“ řekl Harry a potřásl hlavou. „Málem jsem se nachladil už minutu předtím, než se na mě podívala.“

Barmanův úsměv zmizel jako pára.

„Měj v tom jasno, C. H.,“ řekl vážně. „Opravdu, jsi dost mazaný na to, aby ses s nikým z nich nezapletl. Řeknu ti, když se ti tři dají dohromady — tak, jako tu nejsou právě teď, — znamená to, že se chystají protáhnout někoho stoupou. Ať už jde o cokoliv, vždycky si buď jistý, že to nejsi ty.“

Ve vojenské historii bylo správně poznamenáno, že žádný bitevní plán ještě nepřežil kontakt s nepřítelem. Takový byl i případ prvního pokusu opozice „vycítit“ lidi mého zaměstnavatele.

Popisy toho incidentu se různí, což není překvapující, protože to byla krátká šarvátka, která skončila snad ještě dříve, než začala...

Huey Martin, manažer kasina v komplexu Tučná Šance, se nesnažil zakrýt své pohrdání, když si prohlédl legionáře, kteří se procházeli tím, co bylo jeho naprostou doménou. Jeho pocity však byly nepovšimnuty, neboť je bylo téměř nemožné odlišit od jeho běžného výrazu.

Nejdříve byl spíš ustrašený než rozmrzelý, když mu jeho zelenáčský zaměstnavatel oznámil, že najal Vesmírnou legii jako ostrahu. To, co vypadalo jako snadná práce, bylo náhle ohroženo neznámým faktorem.

Když ale legionáře sledoval od jejich příjezdu, starosti, které cítil, ustoupily pobavení a případně opovržení. Spíš než zkušený hlídači kasina vypadali, že nejsou o hazardních hrách informovanější než průměrný turista. Jednoho po druhém nechal Huey své nastrčené krupiéry přejít zpět k jejich obvyklým praktikám, a tihle uniformovaní šašci nikoho z nich neodhalili, dokonce ani když seděli u stolu a věci se jim děly přímo pod nosem. Místo toho se radovali a tleskali jako děti, když shrabovali své výhry, zjevně zapomínajíce, že jejich vítězství protlačili krupiéři, kteří tak vyprazdňovali pokladny kasina.

Manažerovu tvář přelétl slabý úsměv.

Bylo by báječně ironické použít legionáře ke zhroucení kasina, ale Max na to měla vlastní rozvrh a Huey by nikdy neměl nervy na to, aby zkusil odbočit od jejích rozkazů. Kromě toho, bylo snazší zaplatit velké výhry velkým sázkařům, a všichni legionáři vypadali, že jim stačí držet se minimálních sázek u stolů, kde se nehrálo vysoko.

Jeho pozornost upoutal nepatrný náznak hlučné aktivity, a jeho úsměv se zase vytratil.

Někteří z legionářů, mezi nimi i ti dva líní Sinthiani, pózovali pro snímky a mířili své zbraně na hrací automat, takže kamery polykaly film, který nahrával tuto scénu: stráže přepadly gangstera s jedinou zbraní. Turisté to milovali.

Protože byla otevřená jen malá část kasina, měli legionáři mnohem méně práce, než kolik budou mít po slavnostním zahájení. Mezitím měli spoustu času na prozkoumání stanice nebo, což dělali spíš, potloukání se kolem Tučné Šance a pózování pro turisty, kteří se chodili na tu tolik známou jednotku dívat.

Co se týkalo Hueye, to bylo všechno, k čemu byli dobří, a on dokonce pevně věřil, že tuhle práci by lépe provedly manekýnky v sukních. Dívat se na modelky by bylo zábavnější a levnější.

Jeho oči zaujala všední postava, která vešla do kasina, a Huey zjistil, že je čas, aby vyklouzl z komplexu na procházku. Bylo by nejlepší, kdyby nepředpokládal, že to, před čím byl varován, se právě mělo stát.

+ + + + +

Navzdory všeobecné víře je plánované násilí obvykle mnohem efektivnější než spontánní, zuřivé. Ovšem hlavní problém bylo najít schopný personál. Ward Stilman, což byl Maxinin polní generál, když

došlo na fyzické akce, přemýšlel dlouho a těžce, než vybral toho, koho chtěl pro tento úkol. Lobo byl rozhodně nejlepší volba.

Přestože fyzicky nebyl nějak zvlášť impozantní, Lobova práce nosiče na kosmodromu dala jeho dlouhým, šlachovitým pažím nečekanou sílu. Pro tento úkol však byla ještě důležitější jeho schopnost přijmout ránu, aniž by to zjevně pocítil nebo ztratil hlavu. Ve skutečnosti byl na Lorelei něco jako menší legenda, poté co úspěšně vyzval tři vojáky na dovolené na souboj. Šarvátka trvala skoro patnáct minut — dlouho na bezdůvodnou hádku — ale na konci Lobo vyšel vítězně, i když více než trochu zbitý, zatímco jeho protivníky museli převézt do nemocnice.

Práce, jak mu ji Stilman zadal, byla dost snadná, i když lehce matoucí. Měl se pokusit vybídnout jednoho z legionářů do boje, jednak aby vyzkoušel jejich účinnost jako bojovníků, a jednak, aby zjistili, kolik provokace je potřeba, aby začali jednat. Především byl Lobo několikrát varován, aby nedával první ránu — aby vůbec nevracel rány, z toho důvodu. Zřejmě proto, aby se minimalizovala šance, že legionáři prostě použijí uklidňující zbraně, které nosili, a místo toho byli nuceni napadnout ho fyzicky.

Ačkoliv tehdy nic neřekl, Lobo nebyl odvázaný z toho, že byl pověřen hrát boxovací pytel pro nějakého uniformovaného cvoka. Ne, že by mu vadila možnost bolesti nebo zranění, byla to představa neoplácení ran, co ho trápilo. Ale nebylo časté, aby za ním Stilman přišel s prací, a tak byl dychtivý předvést se.

Ward Stilman na Loba zapůsobil tak, jako málokdo jiný v jeho životě, a on chtěl získat vážnost tohoto prominenta. Když ten muž chtěl, aby skočil, tak to udělá, ale chce si být jistý, že je to tak efektní, jak je to jen možné.

O tomhle uvažoval, zatímco se usazoval ke stolu v koktejlové hale, která ústila do kasina, jediné hale, která byla během přestavby otevřená. Toto také zahrnovaly jeho instrukce: potvrdit svou přítomnost, než vyvolá problémy, aby to nevypadalo, že tam přišel už s tímto úmyslem.

Lobo sledoval Stilmanovu kariéru v astroballe jako většina těch, kdo milovali tento drsný sport, dokud ho liga nevyhodila pro důsledné překračování míry hrubostí, kterou dovolovala pravidla. V jejich rozhodnutí však bezpochyby hrál roli také povyk médií, nehledě na několik hrozících soudních procesů s hospitalizovanými jedinci, kteří se s ním dost nešťastně setkali na hřišti. Osobně však byl Ward Stilman snad ještě hrozivější než na holoobrazovce. Ten člověk měl zneklidňující zvyk, na

poli nebo mimo ně, stát absolutně nehybně — ne ztuhle nebo napjatě, ale připraveně, jako by jen čekal na správný pokyn, aby ti skočil po krku. Média samozřejmě využila této zvláštnosti, říkali mu „Socha“ nebo „Nehybný muž“, ale dívat se na něj ve studiu nebo dokonce na holo nebylo to stejné jako snažit se zůstat klidný, když se díval přímo na vás. Kdykoliv spolu hovořili, Lobo zjišťoval, že se pohybuje velmi pomalu a rozvážně, a že podvědomě doufá, že když své jednání objasní, nevyvolá tím náhodný útok. Protože nebyl zvyklý cítit strach, Lobo obdivoval a současně nelibě nesl účinek, který na něj Stilman měl, a těšil se na den, kdy na něj Stilman bude pohlížet jako na rovného. Problém byl v tom, jak má předvést svou vlastní odvalu a účinnost s rukama v kapsách, zatímco ho bude ničit nějaký amatér z armády.

Odpověď Lobo dostal v podobě dvou legionářů, kteří se vloudali do baru, zatímco čekal na pití. Lobo okamžitě věděl, že našel svůj cíl.

Žena nebyla nic moc — malá, s jemnými křivkami ještě dětské oblosti. Ale její společník! Lobo si v duchu olízl rty v očekávání.

Dokonce i na Stilmana by zapůsobilo, že si Lobo vybral pro boj monstrum, zejména pro boj, který měl prohrát. Co víc, „monstrum“ mělo přesný popis legionáře. Ten chlapík byl nějaký cizinec, obrovský s velkou prasečí hlavou a úplně černýma zvířecíma očima. V jeho pohledu bylo vidět, že u bezpečnostní služby musí být „těžká váha“.

„Bude to pět dolarů, pane,“ řekla číšnice, která mu přinesla pití a přerušila tak jeho úvahy.

Příležitost byla příliš dobrá, než aby ji nechal minout.

„Co tím myslíte, pět dolarů?“ zavrčel a zvýšil hlas. „Myslel jsem, že nápoje jsou tady zdarma.“

I když byla malá, asi tak malá jako uniformovaná legionářka doprovázející monstrum, servírka trvala na svém, zjevně zvyklá jednat s hlasitými opilci.

„To platí u stolů, pane,“ vysvětlila trpělivě. „Nápoje jsou pozornost, když hrajete, ale tady v baru musíte zaplatit. Jestli chcete, můžu to odnést.“

„Oh, k čertu... tu máš!“ vyprskl Lobo, vytáhl z kapsy bankovku a hodil ji na ni. „Ale taky nečekej na spropitné.“

Servírka vzala bankovku, rychle zkontrolovala její hodnotu a pak beze slova odešla.

S falešným hněvem se Lobo rozhlédl po baru, a jak očekával, legionáři se dívali na něj.

„Na co ty čumíš, zrůdo?“ vyzval monstrem, ignoruje ženu, která s ním jednala.

Ohromný legionář pokrčil rameny a obrátil se zpět ke své společnosti.

„Hej! Nedívej se jinam, když s tebou mluvím, zrůdo!“ přitlačil Lobo, zvedl se ze svého místa a přistoupil k dalšímu stolu. „Stejně, co tady děláš? Copak sem smí domácí zvířata?“

Žena otevřela ústa, aby odpověděla, ale monstrem jí položilo ruku na paži a zadrželo ji.

„Promiňte..., nechtěl jsem na vás zírat,“ řeklo monstrem váhavě. „Moje oči ne jako vaše. Někdy vypadá, jako bych zíral.“

„Hej! On dokonce směšně i mluvil,“ řekl Lobo a obrátil se k ostatním zákazníkům baru, jen aby zjistil, že těch několik obsazených stolů je opuštěno, hosté si šli pro své pití najít klidnější prostředí.

„Víš co, pus,“ řekl, zaměřuje se na menší legionářku. „Proč nepošleš tu zrůdu zpátky do jeho boudy a nenecháš mě, abych ti koupil další pití?“

„Jsem spokojená tam, kde jsem,“ odsekla žena chladně.

„S ním?“ zasmál se Lobo. „Vy vojenský kuřata nemůžete být tolik tvrdý! Co potřebuješ, je skutečný muž.“

„Nemluv tak,“ zarachotil netvor. „Nebezpečné.“

„Jo?“ ušklíbl se jeho mučitel. „Chceš s tím zkusit něco udělat, ...zrůdo?“

Ovšem to, na co Voltroňan poukazoval, Lobovi úplně uniklo, jak byl zaměřen na svůj cíl. Malá servírka, která mu nesla nápoj, teď kráčela zezadu přímo k němu a v rukou stále svírala teď už prázdný kovový podnos.

„Tak pojď, zrůdo!“ posmíval se Lobo. „Uvidíme, co máš.“

S tím se naklonil dopředu a hravě netvorovi vrazil z boku přes čumák, právě když servírka přišla přímo za něj a zvedla svůj podnos.

KAPITOLA OSMÁ

Deník 214

Jak jsem si všiml, mému zaměstnavateli zabralo nějakou dobu, než zjistil, že kasino, které jeho jednotka hlídala, bylo přesto pod útokem, ať už byli jeho protivníci kdokoliv.

Na druhé straně, opozice jako podněcovatelé útoku neměla takové potíže, i když naopak jim scházely informace o přesné povaze a temperamentu sil nasazených proti nim.

Shledávám však docela zajímavým, že některé hlavní problémy, s nimiž se během své kampaně potýkali oba velitelé, pocházely zevnitř, nikoliv zvenčí.

Ozvalo se hlasité zaklepání spolu s tlumeným zvoláním „Úklid!“ a Phule otevřel dveře, aby přijal svou vrchní seržantku, kterou v její uniformě pokojské sotva poznával.

„Můžu se tu zdržet jenom pár minut, kapitáne,“ prohlásila spěšně. „Předpokládá se, že zkontroluji, jestli tady dneska udělali postele, a kdybych se zdržela příliš dlouho, ostatní zaměstnanci by se mohli začít divit.“

„V pořádku, Brandy, pokusím se zůstat stručný,“ řekl Phule střízlivě. „Předpokládám, že už jsi slyšela o té výtržnosti s Tiplicí?“

„Je toho plný hotel,“ řekla Brandy, „i když, podle toho, co já jsem slyšela, se moc nebojovalo.“

„Hm, mluvila jsi s ní o tom?“

„Jenom tak mimochodem pár minut,“ řekla vrchní seržantka. „Vypadá, že je v pořádku. Proč se ptáte?“

„Říkalas jí něco o zrušení přestrojení?“ naléhal Phule, ignoruje její otázku.

Brandy pokrčila rameny. „Nevzpomínám si.“

Phule začal něco vztekle vrčet, ale pak se ovládl. „Dobře,“ řekl přísně. „Chci, abys ji dostala stranou..., přived’ mi ji zpátky. Rozumíš?“

„Ne, nerozumím, pane,“ řekla seržantka a posadila se na kraj prádelníku v póze mnohem více připomínající její staré legionářské chování. „Co podle vás udělala špatně?“

„Děláš si legraci?“ zavrčel velitel. „Vložila se do té rvačky, a riskovala tak celou svou kamufláž nápojové servírky.“

„Já si to nemyslím, kapitáne,“ odporovala Brandy. „Já jsem slyšela, že ho jen vzala podnosem — nepoužila žádný z těch odporných chvatů, ve kterých je vycvičená.“

„Ten člověk je na klinice s otřesem mozku,“ řekl Phule ostře.

„Ano? Opil se a snažil se vyvolat šarvátku v baru — a baru kasina k tomu. Myslím si, že není špatné, že je trochu pocuchaný. Myslíte, že skutečné servírce by nevadilo, kdybyste začal provokovat?“

„Většinou zavolají ochranku,“ namítl velitel. „Nepletou se do toho samy, když přímo tam sedí dva hlídači.“

„— kteří nemohli udělat nic, co by nevypadalo jako přehnaná reakce na nepatrný incident,“ dodala Brandy. „Vážně, kapitáne, skutečně byste čekal, že tam Tiplice bude stát a bezmocně se dívat, jak někdo fackuje Zubce-Aniniho? Víte, jak jsou si blízcí..., a znáte temperament Tiplice.“

„Myslím, že by bylo příliš doufat v něco takového,“ povzdechl si Phule. „Jen mě to zaskočilo. Nepřestal jsem myslet na to, že se něco takového může stát.“

„Ať už je to v plánu, nebo ne, myslím, že všechno dopadne dobře,“ řekla seržantka s úsměvem. „Ten incident se vyřešil, aniž by někdo z našich uniformovaných lidí hnul rukou. A ten chlapík bude chtít místo soudního procesu na všechno zapomenout tak rychle, jak to jen půjde. Není nic slavného, když vás dostane žena poloviční velikosti, a to on už jistě nebude chtít zveřejňovat.“

„Asi máš pravdu, Brandy,“ řekl velitel, „ale pořád mi to dělá starosti. Když jsem poslal část týmu do přestrojení, počítal jsem, že budou pracovat jako oči a uši roty, ne jako pěsti. Sbírání informací je jedna věc, ale kdyby se cokoliv zvrtno, kdyby někdo zjistil, co jsou skutečně zač, zůstali by tady sami, bez podpory.“

„Jestli můžu mluvit jako jedna z nich, kapitáne,“ protáhla Brandy, „počítali jsme s tím, že součástí úkolu je i nebezpečí. Proto jste žádal dobrovolníky. Kromě toho, k Vesmírné legii se nikdo nehlásí kvůli bezpečí.“

„Dobře, dobře! Bod pro tebe,“ řekl Phule a zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Jen,“ — pohlédl stranou, zatímco hledal vhodná slova — „měj uši nastražené, ano, Brandy?“ Slova byla tak tichá, že je bylo sotva slyšet. „Kdybys slyšela, že se na ni kdokoliv zaměřil, nečekej a dej vědět mně nebo komukoliv jinému. Vytáhni ji — rychle!“

„Provedu, kapitáne,“ řekla seržantka a zvedla se z prádelníku. „Tak, budu muset jít opět do práce.“

Vyrazila ke dveřím, pak se obrátila s rukou na klice. „A kapitáne? Měl byste se snažit víc spát. Vypadáte hrozně.“

Jako odpověď na její slova oživil Phulův komunikátor.

„Ano, Matko?“ řekl, když spustil obousměrný systém.

„Strašně nerada vás obtěžuji, Nebojácný Vůdce,“ ozval se Matčin familiární, bezstarostný hlas, „ale dole se nám vyvíjí situace, která, myslím, zasluhuje vaši osobní pozornost.“

„Vteřinku.“

Velitel zakryl mluvítko a bezmocně na Brandy pokrčil rameny. „Tolik k vyspání se,“ řekl s úšklebkem. „Jak jsi řekla, zpátky do práce. A mimochodem, děkuji za zájem.“

Když odešla z Phulova pokoje, měla Brandy vlastní starosti. Přestože se vojáci snažili ušetřit velitele nepodstatných problémů tím, že chodili za nižšími důstojníky nebo je prostě vyřizovali sami, kapitán na téhle misi stále pracoval příliš tvrdě. Bude muset se všemi promluvit, aby trochu víc ubrali — aby pracovali tak samostatně, jak to jen půjde, aniž by se svým velitelem hráli věčné „Matko, mohu?“

Tváří jí přeběhl letmý úsměv.

Zajímalo by ji, jak by se kapitán tvářil, kdyby věděl, že ona a ostatní z personálu využívali své univerzální klíče a výcvik v odemykání, aby se dostali k zavazadlům hostů a na jakoukoli stopu zlodějským úmyslům. Řekl, že chce informace, a oni vždycky dělali všechno proto, aby splnili rozkazy.

+ + + + +

Ve stejné hale, kde se odehrával „incident“, se konalo jiné setkání, ačkoliv běžný pozorovatel by neviděl nic víc, než pár přátel odpočívajících u nápoje. Nálada skupiny však byla všechno, jen ne uvolněná.

„Pořád je trochu grogy,“ říkal Stilman, „ale přísahá, že ani neviděl, když se ten chlápek začal rozhoupávat. No, Lobovi to možná moc rychle nemyslí, ale už prožil dost rvaček, aby věděl, o čem mluví, a říká, že ten velký hlídač je nejrychlejší chlápek, se kterým si kdy začal!“

Ustrašeně se rozhlédl kolem, jako by čekal, že se tam zmiňovaný legionář objeví.

„Nevím,“ uzavřel. „Možná si Lobo vybral špatného chlápka. Možná má tenhle druh cizinců rychlejší reflexy, než je obvyklé. Možná..., nevím.“

„Možná's na ten úkol prostě poslal špatného chlápka,“ řekla Laverna. „Možná, žeš měl vybrat někoho, kdo myslí stejně dobře, jako bojuje.“

„Hele, nech toho, Zmrzlino,“ vyštěkl Stilman a nepatrně k ní natočil hlavu. „Možná rozumíš čísłům, ale já jsem odborník, když dojde na hrubou práci. Pamatuješ?“

„Jste si vědom, pane Stilmane, že i když jsou velmi inteligentní, mají Voltroňané pomalejší reflexy než lidé?“ řekla Maxine opatrně.

„Skutečně?“ Velký muž se zamračil. „Hm, třeba Lobo narazil na jednoho z jejich atletů nebo tak něco.“

Maxine si těžce povzdechla. „Řekni mu to, Laverno,“ řekla potom.

„Poslouchej, Stilmane,“ řekla její společnice s úsměvem. „Zpráva, kterou my jsme dostali, je taková, že tvého člověka nedostala ochranka. Vzala ho zezadu jedna z barových číšnic.“

„Cože?“ Stilman se ani nesnažil skrýt svůj úžas.

Maxine přikývla. „Je to tak, pane Stilmane. Zpráva byla celkem podrobná. Zjevně ho zasáhla podnosem.“ Její oči dostaly tvrdý odstín, stejně jako její hlas. „Zpráva také uvádí, že Lobo byl v tom okamžiku zaměstnán bitím ochranky. Konkrétně ho fackoval.“

Stilman poposedl na svém sedadle — vzácný pohyb, který svědčil o jeho nepohodlí.

„Lobo nic takového neříkal, když jsem s ním mluvil,“ prohlásil. „Zvlášť jsem mu říkal, aby nedával první ránu.“

„Dobrá, nechám to na vás,“ řekla Maxine, „i když si spíš myslím, že už za své fiasko zaplatil dost vysokou cenu. Když o tom mluvíme, postaral jste se o účet za kliniku?“

„Ano, postaral,“ řekl Stilman spěšně, rád, že může oznámit něco pozitivního. „Řekl jsem jim, aby vám to připsali na účet.“

„Dobře,“ přikývla Maxine. „Ať už máme důvod, nebo ne, musíme se postarat sami o sebe. Mezitím...,“ nechala svůj pohled putovat po kasinu. „Přejdeme k dalšímu důvodu, proč jsme tady..., proč jsem k setkání vybrala toto místo. Chci se podívat na číšnici, která tak účinně vyřídila tvého člověka.“

„Tvého pečlivě vybraného člověka,“ řekla Laverna špičatě.

Stilman ji ignoroval.

„Jak vypadá?“ zeptal se a pročesával kasino očima. „Máme popis?“

„Nemělo by být příliš těžké vypátrat ji,“ odpověděla Laverna; „Měla by to být nejmenší osoba mezi personálem. Řekla bych, že tomu vděčí za tak rychlé reflexy.“

„Podívej, Zmrzlino,“ začal Stilman, ale Maxine ho gestem zarazila.

„Obávám se, že naše pátrání budeme muset odložit,“ řekla s pohledem upřeným na něco v kasinu. „Obávám se, že budeme muset vyřešit větší problém.“

„Co je to, Maxie?“ zeptala se Laverna a natahovala krk, aby viděla.

„Ten orientální gentleman u pai-gow stolu,“ objasnila Maxine, aniž by spustila pohled.

Stilman se zamračil. „Který?“

Pai-gow byl druh pokeru využívající známky a kostky pocházející ze starého Japonska na Zemi. Přestože ho téměř každé kasino nabízelo v té či oné podobě, většina hráčů ze západních kultur hru stále považovala za nepohodlně složitou, takže stoly stále zaplňovali jen ti, kdo byli ve hře zkušení.

„Ten na vzdálenějším konci... v té bílé košili.“

Stilman sledoval její pohled. „No?“

„Podívej se na jeho paže,“ poučila ho Maxine.

Košile toho muže byla z velmi kvalitní bavlny a jeho paže byly snadno viditelné, i když chvíli trvalo, než člověk zjistil, že jsou to jeho paže, na co se dívá. Jeho paže, od ramen až k zápěstím, byly zdobené barevnými tetováním, tak jasnými, že při náhodném pohledu vypadaly skoro jako vzor na šatech. Maxine z jejich reakcí poznala, že jejím společníkům význam těch ozdob neunikl, Laverna dlouze hvízdla a Stilman zúžil oči.

„Myslím, že bych s tím pánem chtěla mluvit,“ řekla. „Mohli byste ho pozvat, pane Stilmane, aby se k nám připojil?“

„Cože... teď? Tady?“

„Ano, teď. Ale ne tady,“ odpověděla Maxine s lehkým úsměvem. „Máme tady v Tučné Šanci apartmá. Zdá se mi, že při sledování tohoto plánu bych měla být trochu uzavřenější.“

+ + + + +

„Prosím... posad'te se,“ řekla Maxine štíhlému, mladému orientálci, kterého Stilman uvedl do apartmá. „Je od vás milé, že jste přijal mé pozvání.“

Mužova tvář byla nehybná, ale v jeho hlase i pohybech byl hněv. „Nemyslím, že jsem měl na vybranou,“ řekl a usadil se do nabízeného křesla.

Maxine v líčeném úžasu zvedla obočí.

„Pane Stilmane,“ řekla, „cožpak jste jasně neuvedl, že našeho hosta zvete?“

„Laskavě jsem ho požádal,“ zabručel velký muž. „Ani jsem se ho nedotkl.“

„No, nevádí,“ řekla Maxine. „K tomu, proč jste tady. Prostě jsme obdivovali tetování na vašich pažích.“

Muž rychle pohlédl dolů, jako by se chtěl ujistit, že jeho ozdoby jsou stále na místě.

„Aha,“ řekl.

„Jsou moc krásná,“ usmála se Maxine. „Mohla bych se zeptat, za jakých okolností jste k nim přišel?“

Orientálec prudce vyskočil na nohy.

„To je moje osobní věc,“ zasyčel. „Nebudu se o tom bavit s cizinci.“

„Sedněte si, pane!“ Maxinin hlas šlehl jako bič a muž na autoritu v jejím tónu zareagoval tím, že se rychle opět posadil.

„Dost těch keců, ano?“ zapředla Maxine a opřela se bradou o jednu ruku. „Pokud se nemýlím, tato tetování vás označují jako člena Yakusy..., něčeho podobného asi tak japonské mafii. Pokud je to pravda, moc by mě zajímalo, co děláte na Lorelei a proč jste se nestavil složit poklonu.“

Na okamžik se mužovy oči rozšířily překvapením, potom se ostražitě zúžily.

„Promiňte,“ řekl s pečlivou formálností. „Ale toto jsou věci, o kterých člověk nehovoří s cizinci.“

„Omlouvám se,“ usmála se Maxine. „Vypadá to, že nevíte, kdo jsem. Předpokládala jsem, že vás pan Stilman po cestě informoval. Dovolte, abych se představila. Jsem Maxine Pruet, i když jste o mě slyšel prostě jako o 'Max'.“

Muž na ni chvíli zíral, potom se zřejmě vzpamatoval a vyskočil na nohy.

„To jsem nevěděl. Můj nadřízený mě samozřejmě pověřil, abych vám předal jeho pozdravy,“ řekl s odměřenou poklonou. „Promiňte, ale obdržel jsem své příkazy teprve nedávno a byly velmi stručné. Myslel jsem..., tedy, neřekli mi...“

„— že jsem žena?“ Maxine se usmála. „To mě skutečně nepřekvapuje. Vaše organizace má v sobě zakořeněné staré šovinismy dokonce ještě víc než moje vlastní. To je důvod, proč když se mé jméno objeví v hovoru, je můj rod takticky vynechán.“

Oplatila mu poklonu pomalým pokývnutím hlavy.

„A kdopak jste vy?“

„Já... mé jméno v naší organizaci je Jonesy.“

„Jonesy?“ vyhrkla Laverna překvapeně ze svého místa v rohu.

Muž na ni pohlédl a krátce, smutně se usmál.

„Značně pro naši organizaci cestuji,“ vysvětloval, „a je to proto, že jméno 'Jonesy' se ostatním vyslovuje a pamatuje snadněji než to, které by bylo etnický správnější.“

„Zajímavá myšlenka,“ poznamenala Maxine. „Což nás však přivádí zpět k mé původní otázce. Co vás přivádí na Lorelei, pane Jonesy? Práce nebo zábava?“

„Jen 'Jonesy', prosím,“ opravil muž jemně. „Po pravdě řečeno, obojí. Původně jsem tu byl na dovolené, ale, jak už jsem poznamenal, nedávno jsem měl hovor se svým nadřízeným, který mi dal za úkol vyřídit jisté obchodní záležitosti pro naši organizaci.“

„A čeho se tyto obchodní záležitosti týkají?“ naléhala Maxine. „Nechci do toho strkat nos, pane... Jonesy, ale chtěla bych nějaké ujištění, že nejsou na překážku našim vlastním zájmům.“

„Já...“ Jonesy pohlédl na Stilmana, který stál mezi ním a dveřmi. „Dostal jsem za úkol zjistit možnost, že by naše organizace získala úplné nebo částečné vlastnictví tohoto hotelu a kasina.“

Jeho slova zůstala viset ve vzduchu jako mrtvá věta.

„Nerozumím,“ řekla Maxine opatrně. „Mezi našimi organizacemi byl vždycky, co se týče území, určitý druh gentlemanské dohody. Proč se snažíte přesunout do prostoru, o kterém se vždycky vědělo, že je můj?“

„Můj nadřízený mi řekl, abych vás speciálně ujistil, že nepostupujeme proti vám,“ vysvětloval muž spěšně. „Budeme nadále respektovat váš současný majetek a o toto vlastnictví s vámi nebudeme soutěžit.“

„Tak potom...“

„Prosím, dovolu mi to vysvětlit,“ řekl Jonesy a zvedl ruku. „Samozřejmě očekávám, že se budete snažit získat kontrolu nad tímto kasinem tak, jako máte nad ostatními na Lorelei. Média však uvedla, že na ochranu tohoto zařízení byla najatá nová bezpečnostní služba. Na mé nadřízené zapůsobila tato jednotka a osoba, která je vede, a nejsou si jisti, zda jim je vaše organizace schopna vzdorovat. Dostal jsem jednoduše za úkol pozorovat vaše snahy. Kdyby se vám nepodařilo získat Tučnou Šanci pro sebe, pak by mí nadřízení považovali za možné pokusit se sami. Mají pocit, že v takovém případě by vám žádným způsobem nepřekáželi, ale prostě zabrali volnou příležitost. Znovu však opakuji, že k tomu by došlo pouze a jedině tehdy, pokud by vaše snaha nepřinesla ovoce.“

„Netušila jsem, že supi pocházejí z Japonska,“ poznamenala Laverna suše.

„To stačí, Laverno,“ řekla Maxine formálně. „Kdybyste byl tak laskav, Jonesy, až budete příště hovořit se svým nadřízeným, prosím, vyříd'te mu, že si vážím jeho zájmu a jeho ostražitosti při hledání možných obchodních příležitostí, ale ujistěte ho, že mám naprostou důvěru v naše schopnosti udržovat náš rekord na tomto území neporušený, s Vesmírnou legií nebo bez ní.“

„Bude mi potěšením,“ pokrčil muž rameny, „ale slova důvěry ztrácejí svou sílu tváří v tvář současnému stavu.“

„A co má tohle znamenat?“ řekla Maxine. „Prosím, Jonesy. Jestli máte co říct, řekněte to prostě přímo. Máme tady schůzi, ne večer kvízů.“

„Mám pocit, že se v baru odehrál incident, který vyřadil jednoho z vašich lidí,“ řekl Jonesy klidně. „Alespoň se domníváme, že to byl jeden z vašich lidí, protože náklady za jeho léčbu byly hrazeny z vašeho účtu. Pokud je to pravda, pak výsledky tohoto utkání vypovídají poněkud o oprávněnosti důvěry, kterou máte ve váš plán.“

Maxine se krátce, štěkavě zasmála.

„A to je všechno?“ zeptala se, pak se nahnula dopředu a odhalila všechny své zuby. „To byla, přinejlepším, zábava, Jonesy. Něco, co mladému panu Rafaelovi ukázalo, že síla, kterou si najal, je více než adekvátní, aby zvládla jakékoli problémy, které se mohou vyskytnout. Pravda je taková, že jsme nařídili tomu muži, aby prohrál — podpořil tak sebedůvěru stráží a nám zajistil informace o způsobu jejich práce.“

Muž se zamračil. „Aha.“

„Snad když vám objasním, jaký je náš skutečný plán, budete svého nadřízeného moci lépe přesvědčit, že jejich zájem je nejen ukvapený, ale i nesmyslný.“

+ + + + +

Když se konečně vrátil do vlastního pokoje, bzučel si Jonesy pro sebe, ačkoliv melodie nebyla žádná jiná než chytlavá reklamní písnička z majáku Lorelei.

Odemkl dveře a právě šmátral po vypínači, když ho ze tmy oslovil hlas.

„Co si, k čertu, myslíš, že děláš, Sushi?“

Sushi překvapeně rozsvítil a našel kapitána roty, jak se rozvaluje v jednom z křesel a mhouří oči před náhlým jasem.

„Dobrý večer, kapitáne. Teď jsi mě trochu vyděsil. Nečekal jsem, že tě uvidím.“

„Já že jsem vyděsil tebe?“ zavrčel Phule. „Když ses objevil s tím tetováním, zpanikařil jsi celou jednotku. Měl jsem co dělat, udržet je, aby tě nešli zachraňovat, když tě vyhmátl ten hluvt.“

„Opravdu?“ řekl Sushi a zvedl obočí. „Budu se muset omluvit. Nechtěl jsem všechny poplašit.“

„No, poplašils mě!“ štěkl velitel. „A teď, co je s tím tetováním? Proč se tváříš jako člen japonské mafie?“

„Co tě přivedlo na myšlenku, že je to přetvářka, kapitáne?“ odporoval legionář mírně. „Naše uniformy mají dlouhé rukávy. Už jsi někdy předtím viděl moje paže?“

Phule na něho zíral.

„Uklidni se, Willarde,“ zasmál se Sushi a přešel k Phulovu civilnímu jménu. „Poprvé jsi měl pravdu. Je to přestrojení. Jen jsem tě chtěl trochu nachytat, aby ses uvolnil. Vypadal jsi strašně napjatě.“

„Obviňuješ mě?“ řekl velitel a se zamračením se posadil zpátky do křesla. „Dobře, budu kousaný. Kde jsi k tomu přišel?“

„Co se toho týče, udělala mi to poručice Rembrandtová,“ řekl Sushi a zvedl ruce, aby předvedl své ozdoby. „Nejsou skvělé? Řekl jsem jí zhruba, co chci, ale skutečný vzor je její.“

„Chceš tím říct, že jsi tuhle šaškárnu udělal s Rembrandtovou?“ řekl Phule ignoruje ukázkou.

„Abych k tobě byl upřímný, kapitáne, myslím, že nepochopila význam toho, co jsem po ní chtěl,“ usmál se Sushi. „Přiznám se, že jsem chtěl, aby to bylo překvapení.“

„No, to tedy bylo překvapení, to ano,“ zavrčel velitel. „Ale pořád čekám, že mi vysvětlíš, proč jsi to udělal.“

„Není to zřejmé? Řekls, že chceš vědět, o co tu jde, ne? Prostě jsem počítal, že nejlepší cesta, jak získat spolehlivé informace, je jít ke zdroji — pokusit se infiltrovat protivníka. Jakmile jsem si tohle uvědomil, bylo mi jasné, že nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je tvářit se jako hodnostář z jiné kriminální frakce na návštěvě, a přirozená volba byla Yakusa.“

„Napadlo tě, že to může být nebezpečné?“ zeptal se ho Phule a jeho původní hněv ustoupil důvodu, který ho vyvolal.

„Jistě,“ usmál se Sushi. „Vzpomínáš si, co jsem ti řekl, když jsi mě žádal, abych šel do 'terénu'? O tom, že se věnuji hazardním hrám a nejsem si jistý, že se u stolů dokážu ovládnout? Tak jsem našel řešení. Hazardní hry jsou celkem neškodné v porovnání se hrou, kterou hraju teď. Abych byl upřímný, bavím se tak, jako už celé roky ne.“

„Hry? Zábava?“ řekl velitel a jeho zlost začala znovu narůstat. „Když pomínu nebezpečí, že by na tvou šarádu přišli místní, co budeš dělat, kdybys narazil na člena skutečné Yakusy? Nemyslím, že by se ke tvé snaze vydávat se za jednoho z jejich zástupců stavěli přátelsky.“

„Myslím, že mě podceňuješ, kapitáne, řekl legionář. „Možná o tom hovořím jako o hře, ale jako notorický hráč jsem šance prostudoval velmi pečlivě. Je nepravděpodobné, že by místní jen napadlo, že bych mohl být podvodník, právě z těch důvodů, které jsi teď uvedl: Koho by kdy napadlo vydávat se za člena Yakusy? Co víc, je velmi nepravděpodobné, že bych narazil na kohokoliv z té organizace, protože už léta se pečlivě drží stranou od Lorelei.“

„Jak to víš?“

„Měl jsem pár hovorů,“ řekl Sushi s úsměvem. „Přestože má rodina je poněkud úzkostlivá ohledně vyhýbání se zločineckým podnikům, já jsem významná výjimka, přesto ví o síti podsvětí a udržuje několik kontaktů

prostě kvůli informacím a komunikaci. Což nás přivádí k dalšímu bodu, kapitáne.“

Legionář se přestal usmívat.

„Nejsem si jistý, jak znáš Yakusu, ale ve skutečnosti to není jednoduchá organizace. Podobně jako její západní protějšky ji tvoří několik rodin, které pracují pod vzájemným příměřím. Kdybych opravdu narazil na člena, prostě prohlásím, že jsem z jiné rodiny. Jsem obeznámen se všeobecnými kódy.“

Sushi se znovu začal usmívat.

„Co mi připadá zajímavé, kapitáne, je to, že je to vlastně skoro pravda. To, co děláš s rotou, není nepodobné uspořádání klanu Yakusa, a při této misi jsem váš zástupce. Ve skutečnosti, když se na má tetování podíváš zblízka, uvidíš, že Rembrandtová v motivu několikrát provedla logo naší jednotky.“

„Když mluvíme o tvé tetuáži,“ řekl Phule a věnoval jí sotva pohled, „předpokládám správně, že není trvalá? Co se stane, pokud se začne ztrácet ve špatnou dobu?“

„To se nemůže stát,“ ušklíbl se Sushi. „Nejde to odstranit vodou, jenom lihem, a Rembrandtová řekla, že by to mělo vydržet měsíce. Dokonce mi pro jistotu dala korektor.“

„A když ti někdo vylije na ruku drink?“ naléhal velitel.

Legionář vypadal překvapeně.

„Já... na to jsem nemyslel, kapitáne. Díky za upozornění. Budu si na to příště dávat zvlášť pozor — nebo budu prostě nosit pořádné rukávy, takže to nebude vůbec vidět.“

Phule s povzdechem zakroutil hlavou.

„Zní to, jako bys to měl v plánu,“ řekl. „V každém případě, teď už je příliš pozdě, abych se ti to snažil rozmluvit.“

„Nedělej si obavy, kapitáne. Působí to kouzelně. Vlastně už pro tebe mám docela dost informací, jako hlavní rysy celého nepřátelského plánu.“

„Vážně?“ Phula to zaujalo. „Takže tu je snaha převzít kasino?“

„To rozhodně,“ potvrdil Sushi. „A mozek toho všeho je žena, která se jmenuje Maxine Pruet.“

Pokud legionář očekával překvapení, byl zklamán.

„...která stojí za většinou zločinu tady na Lorelei,“ dokončil za něj velitel. „Ano, to jméno už znám. Jen jsme si nebyli jistí, jestli se skutečně snaží dostat se na nás. Takže ona stojí za Hueyem Martinem, co? Je dobře,

že to víme. Nebyli jsme si jistí, jestli je součást celku, nebo pracuje nezávisle.“

„Vy už víte o manažerovi kasina?“ řekl Sushi, poněkud schlíple.

„Ten chlap je kluzký jako had a stejně tak krupiéři, které najal,“ řekl Phule nenučeně. „Zjistili jsme, že byli brzy připravení a čekají jen na vhodnou chvíli, aby snížili vzestup. Jestli je tohle jejich velký plán, tak jsme ho odhalili.“

„Ó, toho je mnohem víc, než jen to, kapitáne,“ informoval ho Sushi. „Max řekla, že se dostali do počítače kasina.“

„Cože?“ Phule prudce vyskočil z křesla.

„A to není to nejhorší,“ pokračoval legionář. „Víš, jak jsi říkal, že se od nás čeká, že zločincům zabráníme v získání podílu na vlastnictví kasina? No, tak už je pozdě. Už ho mají.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

Deník 215

V předchozích záznamech jsem se zmínil o náladě mého zaměstnavatele. I když je stejně náchylný jako každý jiný k příležitostným výbuchům podráždění nebo mrzutosti, ty jsou bezvýznamné v porovnání s jeho skutečným hněvem.

Kdokoliv, včetně mě, kdo se ocitl v jeho dosahu, když má takovou náladu, se mu příště zdaleka vyhne, aby si nezopakoval stejnou zkušenost. Naštěstí se obvykle nerozčílí snadno a mírová koexistence je nejen možná, ale i pravděpodobná tak dlouho, dokud nedojde k jistým situacím a na jistá témata.

Jedna ze situací, která však zaručeně vyvolá explozi, je (když mi odpustíte tu slovní hříčku), když cítí, že z něj někdo dělá blbce.

Gunther Rafael vzhlédl od své práce, když se dveře jeho kanceláře rozlétly s takovou silou, že zvedly papíry na jeho stole. Nepotřeboval nadání, aby poznal, že černě oděná postava, která právě vešla, je rozčilená.

„Děje se něco, pane Phule?“

„Proč jste mi neřekl, že Maxine Pruet je spoluvlastník Tučné Šance?“ žádal velitel vysvětlení bez úvodu a jeho tvář věštila bouři.

Mladík zamrkal. „Já... nemyslel jsem si, že je to důležité. Je?“

„Není důležité?“ zuřil Phule. „Proboha, ona je hlava gangu, který se snaží zmařit vaši činnost! Organizovaný zločin, před kterým vás máme chránit!“

„To nemůže být pravda,“ zamračil se Rafael. „Ona je jedna z nejváženějších obchodníků na Lorelei. Vlastně myslím, že tady vlastní několik kasin.“

„Má řídicí podíl ve všech kromě vašeho a na tom právě teď pracuje!“

„Ale ona byla jediná, kdo — ó, můj Bože!“

Pohled na sklíčenou mladíkovu tvář, když si to plně uvědomil, poněkud zchladil Phulův hněv.

„Podívejte, Gunthere,“ řekl vyrovnaně, „řekněte mi přesně, co se stalo.“

„Tady není moc co říct,“ koktal Rafael, dosud otřesen. „Dala mi půjčku na přestavbu — vlastně to dokonce navrhla. Přišla za mnou na zdvořilostní návštěvu, aby mě přivítala jako nového vlastníka, a vypadala docela upřímně, když obdivovala zařízení, i když navrhla, že by to chtělo určitou renovaci.“

„A když jste řekl, že myslíte, že si to nemůžete dovolit, navrhla, že vám půjčí peníze,“ doplnil legionář.

„To je pravda,“ přikývl Rafael. „Říkala, že hledá krátkodobou investici kvůli daňovému úniku. V tu chvíli to vypadalo jako dobrá dohoda. Dokonce mi nabídla nižší úrok, než by mi dali v bance.“

„To rozhodně, že?“ zamračil se Phule. „Jaké byly další podmínky půjčky? Všechny podmínky?“

„No, nevzpomenu si na všechny, ale mám tady svoji kopii smlouvy,“ řekl mladík a rychle prohrabal jednu ze zásuvek svého stolu.

„Za prvé mi dala peníze proti dvaceti pěti procentům Tučné Šance. Když to splatím, klesne její podíl na pět procent — trvale.“

„Pěťadvacet procent?“ zopakoval Phule. „To nezní pravdivě. Co jsem slyšel, obvykle chce řídicí podíl. Ukažte mi tu smlouvu.“

„Pořád nechápu, jak to...,“ začal Rafael, ale Phule ho zarazil.

„Tady je to!“ oznámil a ukázal na místo v dokumentu. „Odstavec 'pozdní platba'. Podle toho, pokud nesplatíte půjčku včas, nejen že přijdete o právo odkoupit její podíl zpět, ale ona získá další procenta podniku ve výši —“

„Devětačtyřicet procent,“ doplnil mladík. „Vím. Ale ani to není řídicí podíl. I když nevím, čeho se bojíte. Půjčka je splatná do týdne po slavnostním zahájení a to samo o sobě by mělo vydělat dost peněz na vyplacení.“

„Pokud se nevyskytnou problémy se zahájením,“ zabručel Phule a dál prohlížel dokument. „Problém je v tom, že váš ředitel kasina je na Maxinině výplatní listině a on ve vašem kasinu zaměstnal falešné krupiéry. Chci se vsadit, že až se otevřou dveře, nebudou se snažit shrabovat peníze do pokladny — budou je cpát pryč!“

Gunther zamrkal. „Huey je součástí toho?“

„Správně. Mimochodem, kde jste k němu přišel?“

„No, Maxine ho doporučila... Oh!“

„Aha,“ řekl legionář a potřásl hlavou. „Začíná to do sebe všechno zapadat. A jaký druh dohody máte s nimi.“

„Vlastně pracuje hrozně levně,“ protestoval mladík. „Stěží minimální plat a — ach, můj Bože!“

„Neříkejte mi to, budu hádat.“ Phule si povzdechl. „Plat a dvě procenta z Tučné Šance. Správně?“

Gunther mlčky přikývl. „Maxine pro mě tu smlouvu sjednala.“

„S tím jsem počítal,“ řekl velitel a položil smlouvu zpět na Rafaelův stůl. „Tady získá ta dvě chybějící procenta, která jí dají řídicí podíl. Huey jí bude stranit při každém hlasování..., pokud ho nemá najatého úplně.“

Mladík se opřel do křesla a potřásl hlavou.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ řekl. „Maxine. Byla ke mně jako matka.“

„Věřte tomu,“ řekl Phule ponuře. „Vaše 'matka' vám na krk uvázala kotvu a chystá se vás odstrčit od břehu. Doporučil bych vám začít se učit plavat.“

„Ale jak,“ řekl Gunther téměř prosebně. „Jestli máte pravdu a ona sabotuje hernu, pak není žádný způsob, jak vydělat dost peněz, abych splatil půjčku.“

„O hernu si nedělejte starosti,“ řekl velitel. „Podařilo se nám sehnat poctivou partu krupiéřů, kteří budou přihlížet..., a nového ředitele. Bude to drahé, ale snad včas provedeme čistku, abychom zachránili kasino. Myslím, že budete souhlasit, že čas udeřit bude těsně před slavnostním zahájením. Tak minimalizujeme šanci, že Maxine přistoupí na alternativní plán.“

„Myslíte, že je můžeme porazit? Vyřešil jste ten problém?“

„Ne tak rychle,“ řekl Phule a zvedl ruku. „Kromě herny máme jiné starosti. Kdy naposledy byly zkontrolovány vaše počítačové programy?“

„Počítač?“ Rafael se zamračil. „Kontrolovali ho těsně před vaším příjezdem. Proč?“

„Máme zprávu, že součást Maxinina plánu je podvádět s vaším počítačem,“ řekl legionář. „Kdo prověřoval počítač?“

„Tady na Lorelei je parta, která kontroluje speciálně počítače v kasinech,“ řekl Gunther. „Jsou úplně spolehliví a důvěryhodní. Vlastně, Huey říkal —“

„Huey?“ přerušil ho Phule.

„Ano!“ mladík zalapal po dechu. „Huey byl ten, kdo je doporučil. Pokud pracuje proti nám...“

„Pak je jisté, že váš počítač je teď časovaná bomba,“ dokončil velitel ponuře. „Dobře, tak ji odtud odstraňme. Co všechno váš počítač řídí?“

„Je na něj napojen celý komplex. Hotel..., dokonce i divadelní světla pro naše speciální estrády.“

„Závisí na něm něco v kasinu?“

„Ne, nemyslím..., ano! Počítač řídí videoautomaty!“

„Všechny?“ zamračil se Phule. „Včetně těch se vzestupnými multimilionovými výhrami?“

Majitel kasina mohl jen přikývnout.

„To by mohlo být katastrofální,“ řekl legionář. „Co se stane, když je odpojíme? Prostě zastavíme automaty, dokud celá ta věc neskončí.“

Gunther zavrtěl hlavou. „To nemůžeme. Automaty jsou jedny z největších lákadel, které máme — které má jakékoli kasino — nehledě na to, že nejziskovější. Když vypneme automaty, můžeme dát sbohem celému zahájení.“

Phule si povzdechl. „Tak pak budeme prostě programy muset dát do pořádku. A to znamená... K čertu, já to nesnáším!“

„Co?“ zeptal se majitel kasina.

„Cože? Ach... promiňte. Znamená to udělat něco, co opravdu nedělám rád: požádat o laskavost mého otce!“

Jednomu ze spisovatelů Staré Země, myslím, že je to Hemingway, je přisuzováno prohlášení „Bohatí lidé jsou jako každý jiný..., jen bohatší.“

Během spolupráce s mým zaměstnavatelem jsem pravdivost těchto slov cenil stále víc a více. Skuteční boháčů jsou jiní, v tom, že v případech krize reflexivně používají peníze a moc na váze tak cizí průměrnému člověku, že skoro vypadají, jako by byli jiného druhu. (Můžete si zde všimnout, že se stále považuji za „průměrného člověka“. I když jsem se zmínil, že jsem finančně docela zámožný, tato situace je relativně nedávná, a proto postrádám výše uvedené reflexy skutečně bohatých. Tento duševní stav vyžaduje celý život, pokud ne generaci, tréninku.)

Jako každý jiný jsou v případech, kdy se setkají..., například v jednání se svými rodiči...

„Haló... tati? To jsem já. Willard..., tvůj syn.“

Velitel legionářů se k tomuto hovoru uchýlil do relativního soukromí svého pokoje, když se rozhodl nehovořit se svým otcem z Guntherovy kanceláře. To samo o sobě byla známka nejistoty, jak se bude rozhovor vyvíjet.

„Já vím,“ řekla nevrle holoprojekce v místnosti. „Nikdo jiný nemá vliv vytáhnout mě z domluvené schůze.“

Usazen v rohu, Victor Phule vypadal mnohem víc jako vojenský velitel než jeho syn — nebo většina aktivních vojenských důstojníků. Jeho chování a držení těla prozrazovalo, čeho by jeho dědic možná mohl dosáhnout v dospělosti. Zatímco jeho syn byl štíhlý, Phule starší měl hubený, napjatý vzhled zkušeného vlka. Jeho rysy byly ostré, hranaté plochy žulové skály, zatímco tvář jeho syna dosud ukazovala jemnost mládí. Jediná viditelná známka jeho věku byly vlastně bílé vlasy na jeho skráních, ale dokonce i ty vypadaly spíš jako důkaz jeho síly, než jako důkaz senility. Zkrátka, každý, kdo viděl Victora Phula, by došel k závěru, ne nesprávnému, že tohle není člověk, s nímž by bylo možné si zahrávat, zejména když byl mrzutý, tak jako zřejmě teď.

„No, taks mě sehnal,“ zavrčel obraz. „Jaký problém máš tentokrát?“

„Problém?“ řekl velitel. „Proč si myslíš, že mám problém?“

„Možná proto, že mi voláš jediné, když jsi v nějakém průšvih,“ podotkl jeho otec. „Víš, nezabílo by tě, kdybys čas od času napsal.“

„Pokud si vzpomínám,“ řekl velitel nedůtklivě, „když jsem volal posledně, jednal jsi se Zenobiánci o zbraních. Nedopadlo to pro tebe moc špatně, že ne? Výhradní právo na nový typ zbraní výměnou za nějaké bezcenné bažiny?“

„Jednání, které ty jsi ukončil, než jsi s tou bažinou uzavřel smlouvu, pokud já si vzpomínám,“ bránil se starší Phule. „Ale bod pro tebe. Promiň, že jsem trochu nedůtklivý. Tahle schůze je drsnější, než jsem čekal, a dostává se mi pod kůži. Nejvíc mě na tom rozčiluje, že to, co nabízím, je lepší než to, co oni chtějí, ale oni nesouhlasí. Je lákavé nechat je být, ale víš, co se stane, když to udělám.“

„Budou vyžadovat, abys je podporoval,“ doplnil Phule mladší. „Teda, to je nepříjemné, tati.“

„Ať,“ řekl Victor Phule. „To je můj problém a nenechám to plést se mezi nás. Takže proč jsi volal?“

Ze svého výhodného místa mohl Beeker vidět, jak jeho zaměstnavatel před odpovědí zamrkal, když zjistil, že se neopatrně ocitl v koutě.

„Pokusím se být stručný, vzhledem k tomu, že jsi uprostřed jednání,“ řekl velitel. „V zásadě si, tati, potřebuji vypůjčit tvoji poruchovou čet. Vlastně, pronajmout si ji.“

Budiž staršímu Phulovi přiznáno k dobru, že nezačal s žádnými „říkal jsem, že chceš pomoci“ na adresu svého syna, ale místo toho se ujal přímo problému.

„Moji co?“ zamračil se.

„Tvou poruchovou čet,“ naléhal legionář. „Nebo tak jsi jim aspoň říkal. Však víš, Albertovu partu — počítačové údržbáře.“

„Ach. Tyhle,“ přikývl Victor Phule. „Promiň, synu. S tímhle ti nemohu pomoci.“

„No tak, tati,“ řekl velitel. „Víš, že bych tě nežádal, kdybych je doopravdy nepotřeboval. Žádný z nás nemá čas hrát hry o cenu. Při příštím jednání půjdu o dva body, ale na druhou stranu...“

„Zadrž, Willie,“ řekl Phule starší a zvedl ruku. „Neřekl jsem, že ti nechci pomoci. Řekl jsem, že nemůžu! Albert a jeho tým už pro mě nepracují. Odrhli se a založili vlastní společnost. Teď si je sám musím na každou práci objednat.“

„Aha,“ řekl legionář zamyšleně. „Řekni mi, rozešli jste se v dobrém?“

„Co tím myslíš?“

„Máte s Albertem pořád dobré vztahy, nebo by nejradši zadupal do země každého, kdo zmíní jméno Phule?“ objasňoval velitel. „Vypadá to, že ho budu muset požádat sám, a snažím se zjistit, jestli k tomu budu potřebovat prostředníka, nebo ne.“

„Oh, nebyly tam žádné těžkosti — alespoň ne z jeho strany,“ řekl Victor Phule. „Ačkoliv to není člověk, se kterým se jedná snadno. Nedává mi dokonce ani slevu na své služby, přestože jsem platil účty, zatímco on najímal a školil tým, který vede.“

„No, nenajal jsi ho pro jeho osobnost,“ odpověděl legionář s uchechtnutím. „A nebyl jsi to snad ty, kdo mi vždycky říkal, že oddanost musí být zasloužená, ne najatá?“

„Nezačínej na mě vytahovat citáty, pokud nechceš pár dostat nazpět,“ varoval ho starší Phule suše. „A teď, jsou ještě nějaké další žádné

problémy, s nimiž ti mohu pomoci? Jak už jsem řekl, jsem uprostřed jednání.“

„Ne, to je všechno. Kdybys mi jen ještě řekl, jak se mám spojit na Alberta, a přestanu tě otravovat.“

„Zůstaň na lince a moje sekretářka ti tu informaci dá.“ instruoval ho Phule starší. „Já už musím běžet. Víš, jaká je tvoje babička, když ji necháš čekat příliš dlouho.“

„Babička?“ zamrkal legionář. „To s ní jednáš?“

Phule se ušklíbl. „Správně. Má jednu ze svých 'svatoválečných' nálad, a víš, co to znamená.“

Velitel se v odpověď přehnaně otřásl.

„No, tak hodně štěstí, tati,“ řekl. „Bez urážky, vypadá to, že ho budeš potřebovat. Pozdravuj ji za mě, pokud myslíš, že to pomůže.“

„A poslouchat zase její řeči o tobě a tvém skautském oddílu?“ řekl starší Phule. „Děkuji, ale nechci. Tak, už musím jít... Pozdravuj ode mě Beekera.“

+ + + + +

„Tak to je asi tak v kostce všechno, Alberte,“ uzavřel Phule. „Můžete mi pomoci?“

Holoobraz programového specialisty pomalu přikývl. Měl bledý, nezralý vzhled někoho, kdo je zvyklý používat místo lustru rentgenovou katodu.

„Budu muset stáhnout pár lidí z jiných věcí, ale myslím, že to můžeme zařídit.“

„Dobrá,“ řekl velitel. „Jak brzy vás můžeme čekat?“

„Budu muset zkontrolovat letový rozvrh, ale myslím, že během pár týdnů tam můžeme být. Není to moc daleko od místa, kde jsme teď.“

„To není dost rychle,“ potřásl hlavou Phule. „Musíme mít všechno v pořádku před zahájením, a to je za týden. Najměte si loď, když budete muset, ale —“

„Nemožné,“ přerušil ho Albert a zavrtěl hlavou. „Mohli bychom se tam dostat za týden, ale určit jakýkoli problém v programu, tím méně dát ho do pořádku, prostě není možné v tak krátkém čase.“

„Dvojnásobek platu,“ řekl velitel přímo.

„Ale na druhé straně,“ řekl analytik bez hnutí brvou, „kdybyste nám mohl ty programy přetáhnout, takže bychom je mohli projít během letu,

pak všechno, co budeme muset udělat na místě, je nainstalovat opravu. Bude to těsné, ale myslím, že to můžeme zvládnout.“

„Dobře,“ přikývl Phule. „Je pro mě potěšením obchodovat s vámi, Alberte.“

S povzdechem přerušil spojení.

„Tak, alespoň tohle je vyřešeno.“

„Když to říkáte, pane.“

Velitel na svého komorníka vytáhl obočí. „Tenhle tón znám, Beeku,“ řekl. „V čem je problém?“

„Dovolíte otázku, pane?“

„Myslíš, proč jsem prostě nepůjčil Rafaelovi peníze, aby vyplatil Maxine?“ velitel zavrtěl hlavou. „Kromě etické otázky ohledně vykupování se z problémů takového rozsahu je zde důvod čistě rozumový. Peníze, které bychom potřebovali, nemám v hotovosti. Znamenalo by to zrušit některé z mých dlouhodobých vkladů, což nemám v úmyslu, a i kdybych měl, zabralo by to víc času, než mám. Max chce kasino a nepustí Rafaela s ničím menším než s hotovostí na dřevo.“

„Rozumím, pane,“ řekl Beeker. „To však, když dovolíte, nebyla moje otázka.“

„Ach?“

„Pokud jsem slyšel správně, požádal jste Alberta a jeho... poruchovou čet... aby zaměřili svou pozornost v první řadě na nalezení a opravení všech nesrovnalostí v programech řídících videoautomaty v kasinu. Správně?“

„To je naše nejslabší místo. Ano.“

„Hm, nemohu si pomoci, pane, ale zajímalo by mě, jestli je moudré úplně ignorovat ostatní místa, která mohou být zasažena zrušovanými programy. Mám zkušenost, že lidé, kteří programují počítače, jsou sami jako stroje, když přijde na jednání s uživateli. Dělají právě to, co se jim řekne — obvykle — ale zřídka cokoliv jiného. Takže pochybuji, že by se zabývali některou jinou oblastí než tím, co jste jim přímo zadal.“

„Samozřejmě, Beeku,“ protestoval Phule. „Slyšel jsi ho. Budou mít co dělat, aby dali do pořádku automaty v tom čase, který na to mají. Další úkoly by nás jen zpomalovaly.“

„Pak asi musíte zvážit alternativní řešení pro ostatní problémové oblasti..., pane,“ řekl komorník mírně.

„Ale to jsou jen...“ velitel se zamyslel a zarazil, protíraje si rukou oči.
„O. K. Beekře. Ven s tím. Které další oblasti kromě automatů tě znepokojují?“

„Tedy, pane, jestli jsem porozuměl situaci, počítač také ovládá světla a zvukový systém pro jeviště v show hale.“

„To je pravda. Takže?“

„Domnívám se, pane, že show hala a její charakteristický program je jedním z primárních lákadel, která kasino používá k navnadění své klientely. Krátce, nebude-li show, nebude možná mnoho lidí, očekávajících zahájení, ke hře na automatech, což činí otázku jejich programů poněkud nezávaznou.“

„Chápu,“ řekl Phule. „Potom my...“

„Co více,“ řekl komorník, jako by nebyl přerušen, „myslím, že pan Gunther na zahájení objednal Dee Dee Watkins, a...“

„Koho?“

Beeker obrátil oči v sloup v nepřítliš hraném podráždění. „Skutečně, pane,“ řekl, „opravdu byste měl někdy číst více než finanční stránky. Dee Dee Watkins několik let rostla jako 'holostar' a právě dala dohromady číslo pro turné po nočních klubech, které zahájí právě při slavnostním otevření tady.“

„Ach!“

„To ještě není všechno, pane,“ pokračoval komorník. „Rozumíte, přestože jsem neměl tu výsadu osobně revidovat smlouvu slečny Watkinsové, moje nedávná zkušenost s poručicí Rembrandtovou, uplácějící herce, mě vede k názoru, že její manažer bude mít klauzuli ve smlouvě o tom, že bude plně zaplácena, i když nevystoupí, pokud důvodem pro to bude selhání ze strany vybavení scény dokonce i minimálně profesionální úrovně — což bych shrnul včetně světla a fungujícího zvukového systému. Dále bych usoudil, že její mzda za představení možná nebude tak vysoká jako potenciální ztráty z mnohých jackpotů u videoautomatů, je však nicméně podstatná — a já vím, jak nesnášíte platit lidi za práci, kterou neprovedli.“

Odmlčel se, a pak dodal ke svému zaměstnavateli: „Nyní, pane?“

„Ach,“ odpověděl Phule oddaně. Ticho viselo ve vzduchu, zatímco Beeker ohleduplně čekal, až jeho pán stráví tuto informaci. Konečně se Phule vrátil pohledem.

„O. K.“ řekl. „Mohu se podívat, kde se to bude chystat. Nějaké další poznatky z pozorování?“

Otázka byla myšlena jako vtip, ale ve společnosti Phula to bylo vždycky nebezpečné.

„Vlastně, pane,“ řekl Beeker, „napadlo mi, že byste mohl chtít připravit nějaký druh auditu nebo zálohovacího systému v recepci hotelu.“

„V recepci?“

„Předpokládám, že počítač je silně využíván pro rezervaci i pro účtování za hotel, na druhé straně mrzutosti dvojího zaknihování, pro tyto záležitosti je zde trvající zákon, a tak dál. Prostě hotel je odpovědný za vyhledávání odpovídajícího ubytování zvláštních hostů a regulaci ceny.“

„A zde je spousta cestujících skupin, které by mohly mít rezervaci na zahájení,“ zakončil Phule ponuře.

Velitel vyndal z kapsy svůj Port—A—Brain minipočítač a nacpal se do křesla naproti pokojového holofonu.

„Zajdi za roh a objednej nám nějakou kávu,“ řekl. „Máme spoustu práce. A Beeku?“

„Ano, pane?“

„Nechť slyšet žádné brblání, že dost nespím. Ani za chvíli, ani později.“

+ + + + +

Že byl Lawrence Bombest překvapený holohovorem od Willarda Phula, bylo slabé slovo. Zatímco zdráhavě vyjadřoval úctu k práci, kterou Phule dělal, když byl s rotou Vesmírné legie ubytován v hotelu Plaza, ani ve svých nejdivočejších snech si nedovedl představit, že si budou někdy blízcí.

V pozici manažera hotelu Plaza, jednoho z nejstarších a nejuctyhodnějších na Haskinově planetě, bylo jeho povinností jednat jako průvodce v jeho okázalých prostorách, a zatímco legionáři jej udivovali mnohem lepším chováním, než se původně obával, s jejich velitelem často vystupovali v rolích protivníků. Proto tak, jako byl překvapen samotnou existencí tohoto hovoru, byl ohromen i jeho obsahem.

„Já vím, jak jsme oba zaměstnaní, Bombeste,“ řekl strašidelný holoobraz, „tak prostě říznu rovnou do problému. Byl byste ochoten vzít si krátké volno v Plaze kvůli vedení hotelu zde na Lorelei? Řekněme, asi tak na měsíc?“

„Já... musel bych si to rozmyslet, pane Phule,“ koktal ředitel, kterého tato otázka úplně zaskočila.

„Bohužel, nemáme příliš mnoho času,“ řekl obraz, potřásaje hlavou. „Ano, nebo ne?“

„V tom případě se obávám, že odpověď by musela být ne,“ řekl Bombest. „Když nic jiného, moje povinnosti zde tomu překážejí. Mohl bych požádat o čas nutný k odletu a zařídít přesun.“

„Obávám se, že jste mne znovu podcenil, Bombeste,“ přerušil ho Phule. „Tohle všechno už bylo zařízeno. Vyjasnil jsem to s Reggie Page..., pamatujete si to jméno? CEO z Webber Combine, která vlastní pobočky. Jinak, vyjasnil jsem mu situaci a on souhlasil, že vám dá volno, samozřejmě plat a zařídí výměnu, než se vrátíte. Doufám, že to půjde bez řečí. Jakmile budou spočítány náklady, budete štědře kompenzován za svou práci na Lorelei, takže váš kombinovaný příjem za toto období bude podstatný.“

„Takže to všechno bylo dohodnuto předem?“ řekl Bombest.

„Neptal bych se vás, kdybyste nebyl dostupný,“ řekl obraz, „a bez urážky, Bombeste, počítám, že jsem měl lepší příležitost dostat se přes Reggie a získat příhodnější odpověď. Otázka nezní, zda to dovedete udělat, nebo ne, ale jestli chcete, nebo ne. Jste ten jediný, kdo na to dokáže odpovědět.“

„Já vím. Kdybyste dovolil otázku, pane Phule, proč já? Promiňte mi, ale měl jsem dojem, že nemůžeme postupovat, dokud zde zůstáváte.“

„Ach, já nepředstírám, že vás mám rád, Bombeste,“ řekl Phule se slabým úsměvem, „a nečekám, že vás nějak zvlášť zajímá moje osoba. Naše zvyky jsou tak dalece rozdílné, abychom vždycky byli 'dobrymi přáteli'. Přesto, vy jste ten nejlepší, koho ve vašem oboru znám, což je hlavní problém hotelu, a já jsem se dostal přímo do kaše, kde potřebuji váš talent. Otázka není, zda jsme či budeme přátelé, ale chcete-li se mnou pracovat.“

Bombest sešpulil rty. „Nepředpokládám, že byste si současně s ostatním zjišťováním všiml odletů z Haskinu na Lorelei.“

„Skutečně jsem trochu dále,“ odpověděl obraz. „Když, promiňte, jestli jste připraven přijet, vyhledejte guvernérovu vojenskou loď, která stojí na kosmodromu a přenesete vás přímo sem. Jak jsem řekl, jsme v časové tísní.“ Tato nepatrná informace Bombestovi pověděla mnohé. Jestliže mezi ním a Phulem byly jisté nesympatie, ve srovnání se vztahem velitele legionářů k

vojenskému guvernérovi planety jejich vztahy rázem zrůžověly. Přestože podrobnosti těch rozmíšek nebyly nikdy zveřejněny, nebylo tajemství, že bojovali jako pes a kočka, kdykoli se jejich cesty zkřížily. Fakt, že Phule požádal guvernéra o použití úřední kosmické lodi, nezmiňoval, co všechno musel udělat, aby ji dostal, což svědčilo o tom, jak nutně velitel Bombestovy služby potřeboval. Mnohem víc, než jak o tom vypovídal neformální hovor s Reggie Page.

„Tak dobrá, pane Phule,“ řekl manažer, když si udělal svůj názor. „Udělám to. Jsou tu nějaké záležitosti, které si musím zařídit, než do toho půjdu, ale ty nezaberou víc než hodinu či dvě. Pak budu na cestě.“

Obraz se usmál. „Výborně. Vítejte na palubě, Bombeste. Těším se, že vás uvidím.“

Po přerušení kontaktu měl Bombest několik okamžiků na to, aby se vyrovnal s hovorem, který právě převrátil jeho nejbližší budoucnost vzhůru nohama.

Ke svému překvapení měl pocit, že peníze, které byly nabídnuty, nebyly hlavním faktorem jeho rozhodnutí, ačkoliv to prolomilo bariéru. Skutečně rozhodujícím bodem bylo, že byl polichocen tím, jak daleko byl velitel ochoten zajít, aby ho dostal do svých služeb. To, že někdo v postavení Willarda Phula a s jeho zkušenostmi řekl, že jste v tom, co děláte, nejlepší, koho zná, a že vás potřebuje natolik, že zařídí váš přesun mezi nebem a zemí, aby dokázal, že jeho názor na vás je oprávněný.

Tehdy teprve Bombest přesně pochopil, jak je možné, že Phule je schopen získat nadšenou loajalitu tam, kde ostatní těžko dosáhli poslušnosti.

KAPITOLA DESÁTÁ

Deník 227

Říci, že poslední dny před velkolepým otevřením kasina byly studií šílenství, by bylo jako vyprávět o fušování do skutečnosti Čingischánovi.

Byly zde myriády drobností k vyřízení a můj zaměstnavatel se svým obvyklým sklonem dostat se do srdce problému zařídil, že byl zatažen do většiny z nich.

Samozřejmě, všechny měly být vyřízeny ihned...

„Řekla jsem, že bych chtěla mluvit s kapitánem Jesterem.“

„On zde..., ale na schůzi. Nechce být rušen.“

„To se uvidí!“

Verbální výměna byla vedena dostatečně nahlas, aby procházela dveřmi, takže legionáři zde shromáždění byli o přerušení informováni dokonce dřív, než se otevřely dveře. Zubec-Anini byl speciálně vybrán na stráž při schůzi, protože pouhá jeho přítomnost stačila k zastrašení většiny potenciálních vetřelců. Bohužel, zastrašení samo nebylo dostatečné k zapuzení malého svazku energie, která teď vzplála mezi dveřmi. Ač byla prakticky oblečena v džínách a svetru, nesla se elegantně jako královna, nebo abychom byli přesnější, jako zkažená princezna.

Asi tucet černě oděných legionářů rozsazených v místnosti na ní civěl jako smečka panterů, ale přesto to mladou dámu konečně přimělo zastavit.

„Kapitán Jester?“ řekla váhavě.

„Ano?“ Velitel se líně zvedl na nohy ze svého místa na pohovce.

„Právě s vámi potřebuji mluvit. Bylo mi řečeno...“

„Promiňte,“ řekl Phule a s úsměvem jí potřásl, a uvěznil tak ruku, „ted’, když víte, kdo jsem já, mohl bych se zeptat, kdo jste vy?“

I když v nich narůstal odpor k narušování jejich soukromí houfy bezejmenných obdivovatelů, nositelé velkých jmen přesto závisí svým živobytím na publicitě. Je to víc než malé rozladění, být konfrontován s někým, kdo je nejen neovlivněn jejich totožností, ale kdo si ji ani neuvědomuje.

„Přes dům,“ mumlal si vetřelec, patrně sám k sobě.

„Dobrá, kapitáne. Sehraje me to vaším stylem. Jsem Dee Dee Watkinsová, významná atrakce velké otevírací show tohoto kasina.“

„Pochopil jsem,“ řekl Phule s krátkým pokývnutím. „Promiňte, že jsem vás nepoznal, slečno Watkinsová. Ač je mi známo jméno, zřídka mám čas sledovat holovizi a jsem žalostný ignorant, pokud jde o různé zábavy. Je to jako vyzobávání hrozin. Nyní tedy, co pro vás mohu udělat?“

„Právě jsem kontrolovala použitelnost jeviště pro představení a bylo mi řečeno o živém obsazení scény místo původně uváděné počítačové, prý podle vašeho příkazu.“

„Správně,“ řekl velitel. „Je v tom nějaký problém?“

„Až na skutečnost, že živé obsazení nikdy nezopakuje své nářky stejně na druhý pokus, celkem žádný,“ řekla zpěvačka sarkasticky. „Podívejte se, kapitáne. Už dlouho vystupuji před obecnstvem. Už začínám mít plně v rukou vlastní nářky bez napětí, jestli v příští chvíli bude na řadě píáno nebo já.“

„Soudím tedy, že má informace byla nesprávná,“ řekl Phule. „Bylo mi řečeno, že byste dala přednost práci s živým obsazením, pochopitelně v případě, že bude kvalitní.“

„Ale?“ zarazila se Dee Dee. „Kdo vám to řekl?“

„Obávám se, že jsem to byl já, lásko.“

Zpěvačka se otočila k mluvčímu a pak viditelně zabrala na návnadu.

„Lex? Můj Bože, jsi to ty? Nepoznala jsem tě v tom zmatku. Ty jsi se přihlásil nebo tak nějak?“

Herec střelil rychlým pohledem k Phulovi, než odpověděl.

„Pouze dočasné angažmá, ujišťuji tě,“ řekl s úsměvem příliš konejšivým, než aby mohl být upřímný. „Pomohlo by ti moje osobní ujištění, že jakmile proběhne zkouška scény, věci budou provedeny správně?“

„Ty pracuješ v obsazení?“ zeptala se Dee Dee nedůvěřivě.

Lexův úsměv se mírně rozšířil.

„Jsem manažer toho obsazení,“ opravil ji, „ale pracoval jsem s nimi dost dlouho, abych věřil, že to zvládnou.“

„Nevěděla jsem, že bys znal cokoli z technických záležitostí divadla.“

„Pracoval jsem pár letních turné jako rekvizitář,“ řekl herec s pokrčením ramen. „V takové situaci děláš ode všeho trochu. Jeden týden hraješ vůdce, další týden pracuješ jako osvětlovač...“

„Promiňte, že ruším tohle shledání,“ vložil se velitel, „ale v průběhu naší schůze musíme ještě spoustu věcí stihnout. Nejsou další otázky, slečno Watkinsová?“

„Mohu být na zbytek schůze omluven, kapitáne?“ řekl Lex. „Už jsme probrali náplň, která mě zajímala, a pár věcí bych rád prošel s Dee Dee, jestliže má volno...“

„Pokračujte dál,“ řekl Phule a znovu se usadil na pohovku. „Ale vraťte se zpátky ke mně, až budete hotovi. Chci mít jistotu, že vedu v patrnosti všechny modifikace vašeho původního plánu.“

Herec přikývl na souhlas a odešel, vychutnávaje závistivé pohledy, které na něj vrhali ostatní muži v místnosti.

„Omlouvám se za přerušení,“ řekl Phule, jako by odpovídal za poprask, který zpěvačka způsobila. „Teď zpět k práci. Chci, abyste pročetli zprávu společnosti, kterou se chystám využít za pomoci padělatele. Opakuji, padělatele, nikoliv napodobitele...“

+ + + + +

„Promiňte..., pan Beeker..., pane?“

Přestože nelibě nesl jakékoli vniknutí do svého vzácného volného času, když komorník uviděl Bombesta u recepčního pultu, pokynul mu na pozdrav.

„Pouze 'Beeker', pane,“ řekl.

„Ano, jistě,“ odpověděl ředitel nepřítomně. „Rád bych věděl, zda bych s vámi mohl chvíli mluvit.“

„Ohledně čeho, pane?“

„Oh —“ Bombest se rozhlédl kolem, jako by se obával špehů — „prošel jsem rezervace — ručně, jak mi pan Phule doporučil — a obávám se, že pro zahájení budeme potřebovat sto pokojů navíc.“

„Proč?“

Ředitel trhl rameny. „Mohu pouze předpokládat chybu v počítači. Většina rezervací byla zavedena správně, ale neukazují na jakýkoli...“

„Ptám se, proč s tím jdete za mnou..., pane?“ řekl Beeker. „Nemám v těchto věcech žádné pravomoci. Jistě jste byl informován o postupu, jak podávat hlášení o jakékoliv nesrovnalosti běžným způsobem.“

„Jistě,“ připustil ředitel, „ale upřímně — neměl jsem chuť říct to panu Phulovi přímo. Zdá se, že je úplně vytížený aranžováním zahajování, a já bych ho nerad vyrušoval, pokud to není důležité.“

„Jsem si jist, že by to považoval za dost důležité, aby to vyrušení omluvilo,“ řekl komorník. „Nakonec, považoval to za tak důležité, že vás sem dopravit speciálně pro tuto záležitost, není-liž pravda?“

„Soudím, že ano...,“ připustil Bombest váhavě. „Přesto jsem s ním od svého příjezdu sotva mluvil. Nečekal jsem slavobránu, rozumíte, ale nedostatek kontaktu ve mně vyvolává pocit, že jsou zde věci důležitější než moje práce, které si zasluhují jeho pozornost.“

„Mnohem pravděpodobněji je to důsledek jeho důvěry ve vás, pane Bombeste,“ řekl Beeker klidně, neboť měl už dlouhodobé zkušenosti s uhlazováním pocuchaného peří a poraněných citů, které pravidelně následovaly za bdění jeho zaměstnavatele.

„Má nepochybně pocit, že jste schopni nést své povinnosti s minimem příkazů nebo instrukcí od něj.“

Ředitelův vzhled, vůbec ne nedbalý, se po těchto slovech ztuhl zlepsi.

„Takto jsem o tom vůbec nepřemýšlel,“ řekl.

„Jestli ovšem ještě považujete jednání přímo s mým zaměstnavatelem za nepříjemné,“ pokračoval komorník uhlazeně, „mohl bych vám umožnit rozhovor s někým z jeho poddůstojníků. Poručík Armstrong nebo poručice Rembrandtová? Vidím, že nosíte jeden z náramkových komunikátorů roty. Jsem si jistý, že Matka by byla schopna zkontaktovat vás s nimi nebo jim předat váš vzkaz, pokud zrovna nebudou k dosažení.“

Bombest pohlédl na komunikátor na svém zápěstí, jako by ho viděl poprvé, a pak se lehce ušklíbl.

„Domnívám se, že je to jediný způsob, jak s tím zacházet,“ řekl. „Víte, Beekře, toto je součást problému,“ přetřel komunikátor ukazováčkem. „Když mě pan Phule bral pro tuhle práci, byl jsem připraven pracovat jako ředitel hotelu, ale během doby se stále víc cítím spíše jako tajný agent. Mezi náramkovým rádiem a intrikami — utajování lidí, držím se názoru házet to za hlavu — něco, čemu bych se normálně vyhnul jako moru.“

Beeker si dovilil malý úsměv.

„Jestli vás to potěší, pane, tento pocit není zcela neobvyklý mezi těmi, kdo jsou zaměstnání panem Phulem. On má ve zvyku zanášet se věcmi a stahovat ostatní s sebou. Jsem si jist, že jste znovu prodělal počáteční šok, který vás tak vyčerpál.“

„Jak to děláte?“

„Pane?“

„Jste jasně obyčejný mladík, ne takový jako pan Phule nebo ti uniformovaní fanatici, kterými je obklopen. Jak děláte svou práci?“

„Velmi dobře, pane.“

„Promiňte?“

Komorník potřásl hlavou. „Odpusťte mi. Byl to pokus o vtip — jeden kouzelník mi to jednou řekl, když jsem se ho ptal, jak dělat zvláštní trik nebo 'efekt', jak on tomu říkal.“

Ředitel zamrkal, pak blýskl širokým úsměvem.

„Jistě, rozumím. Velmi legrační.“

„K vašemu problému,“ pokračoval Beeker. „Představuji si, že moje postavení není jako to vaše, jelikož to není vysoce profesionální a špičkově kvalitní práce, lidé mají sklon považovat ji za lehkou. Pravda je, že naše práce je obzvlášť obtížná. K pouhému přežití jsou požadovány určité nezbytnosti, mnohem méně štěstí, stresová rozhodnutí, která musíme dělat denně. Člověk musí udržovat rovnováhu mezi odvahou a opatrností, teatrálností a upřímností, vše přetrvávající nezaujatostí a tvořivostí, nutnými k vyrovnání nepředvídaných situací. Jak víte, pane Bombeste, nemáme návody nebo snad kolegiální osnovy, nabízené pro náš typ práce. Každý bychom měli napsat vlastní knihu pravidel ze svých osobních zkušeností a pak být připraveni tato pravidla porušit, kdykoli to budou okolnosti vyžadovat.“

„Máte pravdu, Beekře,“ řekl manažer v hlubokém zamyšlení. „Myslím, že jsem o tom všem věděl, i když snad ne těmito výrazy. Čas od času zapomínám. Děkuji, že jste mi to připomněl.“ Napřáhl ruku a po nejkratší z pomlk ji komorník přijal s pevným stiskem.

+ + + + +

Beeker reagoval na rozhovor s hotelovým manažerem, jakmile vešel do jedné z kaváren v kasinu. Obvykle bylo těžké volat zpět, protože byl ve velmi těsném kontaktu se svým zaměstnavatelem a většina lidí shledávala toto jméno zastrašujícím, mnohem více než přítomnost Willarda Phula

samotného. Pro uklidnění těchto lidí musel vynaložit zvláštní snahu, dokud ve své funkci nedosáhli vrcholného výkonu, a Bombest byl jejich typickým příkladem.

Naštěstí měl Phule pro tuto situaci jednoduchý návod. Prostě věřil, že každá osoba z nějakého důvodu, spíše častěji než vůbec, inklinuje k přehlížení svých vlastních kladů. Všechno, co musel udělat, bylo zdůraznit (což mu bylo vlastní) a vypíchnout své uznání a dotyčná osoba mohla reagovat se štěněcím nadšením.

Komorník si posloužil šálkem kávy, mávaje na servírku, která mu jeho gestikulaci s úsměvem oplatila. Byl tady znám a mezi personálem už se obecně vědělo, že jeho samoobsluha nemá vliv na jeho spropitné.

Beekerovou hlavní snahou nebylo připravovat hotelovému manažerovi šoky. Přestože filozofii svého zaměstnavatele o hodnotách každé osobnosti úplně neschvaloval, byl s ní dosti důvěrně obeznámen a býval svědkem její aplikace v praxi dost často na to, aby mohl tuto roli snadno sehrát, když bylo třeba. Co ho v tuto chvíli znepokojovalo, bylo to, že to nebylo nutné.

Phule se k tomuto poznání dopracoval těžko, dokonce tížeji, než bylo obvyklé. Přestože měl Beeker dost času, než rezignoval na posedlou povahu svého zaměstnavatele, shledával tento nový vzorek rušivým.

Nedostatek spánku činil Phula popudlivým, zejména když zůstával u nějakého menšího problému nebo rozhodnutí a nechával svou mysl sklouznout do zuřivého, rozloženého plánu. Zatímco pro náhodného pozorovatele to bylo nezaznamenatelné, pro toho, kdo s ním normálně pracoval, to bylo zřejmé. Z toho, co Beeker slyšel a zaslechl, vyzoroval, že mezi mužstvem narůstala snaha jednat raději samostatně než otravovat kapitána s menší „veteší“. Co hůř, více než často ho zapomínali informovat nebo informace, které vyžadovaly jejich aktivitu, záměrně zadržovali. Přestože komorník by jeho důvěru nezradil přímo nebo by svému zaměstnavateli nevnucoval radu, byl si vědom toho, že kdyby se situace hodně zhoršila, musel by jednat vlastními silami a zasáhnout.

Když přehlídl kavárnu, s uspokojením zaznamenal nepřítomnost černých uniforem. I když byl vždycky připraven naslouchat steskům a stížnostem legionářů s pochopením, také vychutnával příležitostný klidný okamžik, který měl pro sebe.

Už si pro sebe téměř vybral koutek, když jeho oči zachytily osamělou postavu u černého stolku, a tak změnil směr k tomu místu.

„Dobrý den,“ řekl hřejivě a vytáhl si křeslo. „Nevadí vám, že si přisednu?“

Tmavé oči se zvedly od knihy, kterou právě četly, a chladně se na něj upřely z rozbrázděné ebenové tváře.

„Promiňte, vy mě opravdu znáte?“ mrazivý hlas předcházel chladu v pohledu, který předpokládal odpověď na otázku ještě dříve, než se zeptal.

„Pouze podle pověsti,“ řekl komorník a usadil se v křesle. „Prostě jsem si myslel, že bych měl využít příležitosti poznat vás osobně. Nemýlím-li se, jste Laverna, momentálně zaměstnaná u Maxine Pruet.“

Stíhlá žena se opřela v křesle, zkřížila nohy a založila si ruce na prsou.

„A kdo jste tedy vy?“

„Och. Patrně jsem unikl vaší pozornosti,“ usmál se komorník, kterého Lavernin mimoslovní výraz ani výzva v jejím hlase nepodráždila. „Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Beeker. Jsem zaměstnán u Willarda Phula — či kapitána Jesteru, jestli tomu dáváte přednost, ve funkci podobné té vaší, ač myslím, že s podstatně menším finančním ohodnocením.“

„Vy jste co?“

„Jsem jeho komorník,“ řekl Beeker. „Obsluhuji.“

Teplota u stolu stále klesala.

„Tak vy jste přišel posadit se k mému stolu a snažíte se ze mě dostat informace o paní Pruet?“ Její tón hovořil jasněji než sama otázka. „Podívejte se, pane Beekře, já pro sebe opravdu nemám tak moc času, a to je to, oč tu běží. Nechci ho utratit pohráváním si s dvaceti otázkami s nějakým bláznem... nebo jeho komorníkem.“

Beeker na ni hleděl několik okamžiků, pak se zvedl a sebral si svou kávu. „Odpusťte, že jsem se vetřel do vašeho soukromí, slečno Laverno,“ pronesl. „Zdá se, že jsem se zmýlil.“

„Neodcházejte pryč, blázne,“ řekla Laverna s úšklebkem a znovu sáhla po knize.

„Nikoli blázen. Prostě otrava,“ opravil komorník, „spíš se mnou než s vámi.“

„Jak to?“

„Jsem hrdý na svůj úsudek o lidech, slečno Laverno,“ vysvětloval Beeker. „Ve skutečnosti na tom závisí můj úspěch. Proto shledávám protivným, když se v někom spletu, zvláště v případě přecenění.“

„Pane Beekře, byla jsem vzhůru téměř 30 hodin až do teď,“ řekla Laverna. „Máte-li mi co říci, řekněte to rovnou co nejjednoduššími slovy. Nesleduji věci právě dost dobře.“

Komorník se odmlčel, pak hluboce, rozervaně povzdechl.

„Promiňte,“ řekl. „Jsem také poněkud unaven. Vše, nač jsem myslel, když jsem shrnul všechno, co jsem kdy slyšel, a uvážil vaši pozici, bylo, že byste mohla být vysoce inteligentní osoba, dost inteligentní na to, abyste tušila, že od vás nečekám prozrazení jakýchkoli informací o vaší zaměstnavatelce. A že naopak já bych nebyl ochoten informovat vás o svém. Lidé v našich pozicích nevydrží dlouho, pokud nejsou dokonale důvěryhodní. Tato důvěra musí být zasloužená a trvalá, takže když jednám s někým v postavení podobném mému, předpokládám důvěryhodnost a očekávám stejný předpoklad.“

Laverna jeho slova několik okamžiků mlčky zvažovala.

„Tak proč jste ve skutečnosti přišel?“ zeptala se konečně.

Beeker se vyčerpaně usmál.

„Když uvážím požadavky na váš čas, může to být divné, ale cítil jsem se osamělý a vy se možná cítíte stejně. V naší situaci pobočníků — lidí se silnou vůlí — mi připadalo pravděpodobné, že máme více společného mezi sebou, než se svými váženými zaměstnavateli.“

V Lavernině tváři se rozlil náhlý úsměv, tak netypický pro kohokoli, kdo ji znal.

„Posaďte se, pane Beekře,“ řekla a povytáhla křeslo naproti svému. „Nakonec, myslím si, že bychom si měli promluvit o některých věcech. Nespecifických věcech, samozřejmě.“

„Ovšem,“ řekl komorník a přijal nabídnuté místo. „A je to 'Beeker',...nikoliv 'pan Beeker'.“

Můj první rozhovor s Lavernou byl příjemný, i když zabarvený ironií.

Já jsem ovšem neřekl nic o tom, co by naznačilo, že můj zaměstnavatel ví o plánu její zaměstnavatelky přepadnout pomocí počítače kasino, ani jsem neudělal žádnou narážku na to, že Albert a jeho „poruchový tým“ pracovali jako šílení, právě když jsme spolu hovořili.

Ona se naopak nikdy nezmnínila o tom, že mají v plánu rozvratný incident..., právě, když jsme spolu hovořili.

Čekalo se, že si Maxine na tuhle dobu objednala několik diverzních incidentů. Když nic jiného, odpoutaly by pozornost mého zaměstnavatele od skutečného útoku, aby ho přesvědčily, že má situaci pevně v rukou. Naopak, přesvědčit ji, že její strategie funguje, vyžadovalo po mém zaměstnavateli a jeho lidech hrát podle ní každý scénář, dokud se to neprohradí.

Je k ničemu jak pro případného čtenáře, tak i pro studenta vojenské strategie, že jakkoli malá nebo hraná by diverze mohla být, pro přímé účastníky je akce velmi skutečná.

„Myslím, že teď se na to chytily,“ řekl Kong King a díval se ke dveřím naproti nákladnímu prostoru, zatímco vyjížděl elektricky dodávkový vůz. „Toto je třetí zásilka, kterou jsme poslali pryč.“

„Dost brzy si to spočítají,“ Stilman ani neotočil hlavu. „Restaurace potřebují čerstvé jídlo, aby mohly pracovat. Jsi si jistý, že jsi vydal jasné příkazy?“

Kong znal své rozkazy, tak, jak je předal svým čtyřem společníkům. Slyšeli je dost často, ne méně než tucetkrát, než zabrali svou pozici u zásobovacího vchodu kasina. Když nic jiného, bylo trochu ponižující, že předák považoval za nutné opakovat jim to tak často. Svoje mrzutosti si však přesto nechal pro sebe. Se Stilmanem několikrát pracoval už dříve a věděl, že ex-hráč astrobally není někdo, na koho by si člověk mohl otvírat hubu.

„Odstavili jsme dodávky do kuchyně, až se nahoře ukázala bezpečnostní služba,“ řekl jakoby poprvé. „Pak jsme ho nechali, aby nám utekl. Žádný hrubý projev, krom ostrých slov a možná trochy strkání.“

„To je správné,“ řekl Stilman a krátce přikývl. „Pamatujte. Žádné hrubé projevy!“

„Tihle bezpečáci... všechno, co mají, jsou uklidňující střely v puškách. Pravda?“

Stilman se pomalu otočil tváří k hrdlořezovi, který se takto ptal.

„To je to, co jsem ti říkal,“ řekl. „Máš s tím nějaké problémy?“

Normálně by ten chlap byl zaražen tímto přímým upozorněním, ale místo toho prostě pokrčil rameny a koukal jinam.

„Chtěl jsem být jenom ujistěn, že pravidlo 'žádný hrubý projev' platí taky pro druhou stranu,“ brblal si pro sebe. „Nechci být asfaltový holub na střelnici pro nervózní stráž.“

„To není řádná ostraha,“ poznamenal jeden z ostatních. „Je to nějaký druh vojska.“

„Cože?“ Původní tazatel na Stilmana upřel obviňující pohled. „Neříkal jste nic takovýho, když jste nás najímal.“

„Všechno to hlásily média,“ řekl Stilman vyrovnaně. „Myslel jsem, že jste to věděli. Všechno, co to znamená, je, že by neměli padat tak snadno jako obyčejní hlídači.“

„Jo? To se mi nelíbí.“

„Nečeká se od tebe, že se ti to bude líbit. Kdyby ano, tak bychom ti neplatili, abys to dělal.“

Kong napjatě čekal, že Stilman vzpouru uklidní fyzicky, právě tak dobře jako slovně. Přesto se, k jeho překvapení, předák prostě k tazateli otočil zády.

„Jestli ti to spraví náladu, mně se to taky nelíbí. Je to Maxin příkaz, a když беру její peníze, požaduje vyúčtování.“

Kong se snažil vzpomenout si na jinou dobu, kdy Stilmana slyšel otevřeně vystupovat proti příkazu Max, ale nemohl na to přijít. Podle něho tato příležitostná stížnost měla obrovský význam.

„Tady jede něco dalšího.“

Jedna z malých elektrických dodávek, které byly hlavní oporou zásobovací sítě vesmírných stanic, se zastavovala u hlavní brány do nákladního prostoru, tentokrát to byl vagón s masem. Muži tiše čekali, až dorazí na místo, pak se rozvinuli ze svých pohodlných pozic u zdi, a když se řidič chystal otevřít zadek vozu, přesunuli se kupředu.

„Hej! Tady nemůžete vykládat!“

„Kdo říká...“ Řidičovi uvízla slova v krku, když se otočil a zjistil, že mezi ním a dveřmi stojí šest svalovců.

„Nechci žádné trable,“ řekl a zvedl ruce, zatímco se vracel zpátky.

„Žádné trable, příteli,“ řekl Stilman klidně. „Pouze jsi dostal špatnou adresu, to je všechno.“

Řidič se zamračil. „Je to kasino Tučná Šance, nebo ne?“

„Možná špatně slyšíš,“ řekl Kong a pomalu se pohnul dopředu. „Ten člověk ti řekl, že máš špatnou adresu. Je něco s tvýma ušima? Něco, co bychom ti možná mohli spravit?“

„Co se tady, k čertu, děje?“

Kong se snažil udržet si pevný pohled, když se otočil proti kuchaři v bílé zástěře, který právě vyšel z kuchyňských dveří. To asi byla chvíle, kdy někdo zjistil aktivitu v nákladním prostoru. Bezpečáci by mohli být těsně za ním. Snaha usmát se ho opustila, když si zopakoval rozkazy „žádné hrubé projevy“.

„Nikdo tady nebude vykládat, dokud si neseženeš nějakou odborářskou pomoc,“ prohlásil Stilman a přesunul se přímo ke kuchaři.

„O čem to mluvíš?“ ptal se kuchař. „Tady na Lorelei nejsou žádné odbory.“

Kongova pozornost byla od konverzace odvedena malou postavou s, tmavou kůží, která vyšla za kuchařem z kuchyně. Úplně ignoruje vzteklou hádku, malý muž prošel k otevřené dodávce, hodil si na rameno hovězí Čtvrtku a vracel se zpátky do kuchyně.

Hrdlořezovi se zdálo, že by měl vykládání zastavit nebo připoutat Stilmanovu pozornost, ale nebyl ochoten přerušit hádku nebo provést vlastní čin, zatímco předák byl zrovna tam. Naštěstí se nemusel rozhodnout. Naložená postava těsně mýjela oba argumentující muže a Stilman si toho všiml.

„Hej! Co si myslíš, že děláš?“ přerušil debatu a zakřičel na něj.

Malý muž se zastavil a otočil se k němu, pohlížeje na něj vyrovnaně svýma tmavýma očima.

„Musí dostat maso dovnitř,“ řekl. „Není dobré nechat je tady venku. Moc teplo. Mohlo by se zkazit.“

„Možná jsi neslyšel, co jsem řekl,“ přiblížil se k němu Stilman vyzývavě. „Nemůžeš vykládat, když jsme tady kolem my.“

Malý muž pohodil hlavou. „Dobrá. Tak ber.“ A s tím napůl přehodil a napůl udeřil Stilmana masem, postrkuje ho dopředu, jak ze svých ramen shodil zátěž. Předák byl zaskočen náhlým zásahem těžké hmoty, ale dokázal ji chytit, i když spíše s úžasem než soustředěně. Malý muž ignoroval Stilmanovu reakci, přešel kolem něj a oslovil ohromené hrdlořezy.

„Ty... a ty,“ řekl a ukázal prstem na dva největší svalnatce. „Vemte odtud maso a následujte mě.“

V tomto okamžiku se Stilman vzpamatoval. „K čertu s tím!“ zařval, shodil ze sebe maso a otřepával si předek obleku. Když se otočil, neviděl,

co se stalo dál, a vůbec už neměl šanci s tím počítat. Kong na to zíral přímo, ale i on měl potíže popsat, co přesně se stalo.

Tygrím skokem byl malý muž těsně za Stilmanem. Byl to záblesk kovu, který se proměnil v dlouhý řeznický nůž, sotva viditelný, když přitlačený spočinul na předákové hrdle.

„Nebudeš házet maso na zem!“ sykl malý muž, oči zúžené hněvem. „Teď zkažené! Ne dobře! Rozuměl?“

Kong a ostatní hrdlořezové stáli jako vrostlí do země, ztuhlí jako sochy. Mohli vidět, že nůž byl tisknut na Stilmanův krk tak pevně, že se záblesk prohýbal, a aniž bylo cokoli řečeno, věděli, že sebemenší pohyb nože nebo Stilmana by nechal jeho hrdlo otevřené.

„Prosím, nehýbejte se, pánové.“

Jeich pozornost byla upoutána novou postavou, která se objevila na scéně.

„Co je to tam, k čertu?“ řekl jeden z hrdlořezů, ačkoliv pochopil úmysly vcházející skupiny.

„Neděste se mého vzhledu, pánové,“ pokračoval zpěvavý, melodický hlas, ačkoli teď bylo vidět, že vychází z mechanické schránky visící vetřelci na krku.

„Ujišťuji vás, že přesto, že můj tvar není lidského standardu, jak jste zvyklí, jsem členem bezpečnostních sil kasina a jsem oprávněn naložit s narušiteli, jak uznám za vhodné.“

Mluvčí byl slimákovitý tvar s pavoučími pažemi a očima na stopkách. Balancoval na dětském klouzacím prkně a vězel v tubě z černého vlákna, která připomínala, spíše než imitovala, známé uniformy Vesmírné legie. Stvoření vypadalo více jako nějaký bizarní návrh než jako autoritativní postava.

„Ne, myslel jsem, co je to, co držíte,“ upřesnil hrdlořez. „To nevypadá jako uklidňovací puška.“

Sinthian měl zlověstně vypadající mechanismus zastrčený pod paží. Rourovitá nádrž, kterou mířil na skupinku, měla v průměru snad dobrý palec (i když ze zkušenosti věděli, že hlaveň zbraně vždycky vypadá větší, když míří na vás).

„Toto?“ zacvrlikal legionář, ohýbaje jedno oko na stopce, aby se podíval na své náradí. „Máte pravdu, je to zbraň. Je nabitá zásobníkem, ale přesto mohu měnit náboje v závislosti na situaci, i ručně.“

Náhle zbraní zamířil na spadlý hovězí bok a ten s měkkým mlasknutím vzduchu vybuchl. Bandité mohli vidět šňůru otvorů v mase, ale žádné poškození. Pak si všimli, že povrch zabublal a k jejich sluchu dolehlo ostré „sss...“.

„Jak můžete vidět,“ prohlásil Sinthian, „zapomněl jsem si vzít ukliďňující náboje dnes do služby, opomenutí, které mi jistě vynese důtku, bude-li oznámeno. Všechno, co mám s sebou, jsou kyselé kuličky a — ovšem několik vysoce výbušných.“

Srovnal znovu zbraň s nehybnými muži.

„Nyní, jestli byla uspokojena vaše zvědavost, pánové, navrhuji vám začít s vykládáním dodávky, jak bylo žádáno. Obávám se, že by to mohlo zničit vaše šaty, ale měli byste se oblékat účelně.“

Bandité pohlédli na Stilmana.

„Dělejte, co říká,“ chroptěl předák, stále s nožem na krku.

„A zaplaťte za zničené maso, než odejdete,“ dodal jejich věznitel.

„Ale já jsem neudělal...“

„Ty jsi hodil maso na zem, ty ho zaplatíš!“ zavrčel malý muž a zpevnil své sevření. „Ano?“

„Jistě, jistě,“ lapal Stilman po dechu. „Zaplaťte mu hned!“

Ve svém výsadním postavení jsem slyšel ne jednu, ale dvě verze incidentu ve vykládacím prostoru: jeden, který byl popsán pro oficiální zprávu, a druhý, který koloval mezi legionáři popíjejícími drinky a kávu. A tak, nemohl jsem si pomoci, a zaznamenal jsem ho pro případné předložení svému zaměstnavateli, protože jak Escrimova role, tak kyselé kuličky byly diplomaticky opomenuty. Podle mne mnohem důležitější byl nárůst zlé krve mezi silami, které vedl můj zaměstnavatel, a těmi, které vedla Lavernina zaměstnavatelka. To mne zaujalo, protože podle mých vědomostí si hlavní vůdcové napětí na nižších úrovních zjevně nebyli vědomi.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Deník 234

Když plán klapě, je to pro velitele mnohem uspokojivější.

Obyčejně nemohu stihnout komentovat chování všech, dokonce ani většiny vojenských velitelů za těchto podmínek, ale chování mého zaměstnavatele při zahajovacím dni kasina Tučná Šance ukazovalo alespoň nějakou pasivní radost. Byl spíše jako hosteska na nejistém večírku, která spěchá tu i onde a je zaměstnána nespočetnými detaily a podílí se na důležitých i menších úsluhách se stejnou intenzitou.

Martin Huey byl uprostřed oblékání, když byl vyrušen vytrvalým bušením na dveře své šatny. To bylo jednak znepokojující a jednak rušivé, protože jeho pokoj zřídka kdy někdo navštívil a už vůbec ne bez předchozího ohlášení.

„Kdo je?“ zvolal a spěšně si zapínal konflíček u košile. Místo odpovědi uslyšel zvuk klíče v zámku. Než stačil protestovat, dveře se s praskotem otevřely a v pokoji stanul velitel stráží kasina v těsném závěsu se dvěma legionáři a samotným Guntherem Rafaellem.

Náhlé bodnutí strachu sevřelo manažerovi kasina vnitřnosti, ale hráčský reflex mu pomohl nedat tento pocit najevo.

„O co jde?“ ptal se rozhořčeně. „Snažím se připravit se na zahájení.“

„To nebude nutné,“ řekl velitel vyrovnaně. „Právě jste zproštěn svých povinností. S okamžitou platností.“

„Já... Já nechápu,“ řekl Huey a hleděl na majitele kasina s předstíraným zděšením.

„Tohle nepůsobí, Huey,“ řekl stručně Gunther. „Víme všechno o tvé práci pro Max a o krupiérech, které jsi najal.“

„Máme několik zajímavých nahrávek z 'oček',“ řekl Phule. „Tví mazlíčci krupiéři nám poskytli katalog švindlů a smetany, zatímco ty jsi postával u kamery a hlídal je. Zatímco se hlásí do služby, jsou zadržováni. Považovali jsme za nejlepší nenechat je pracovat při zahájení. Ve skutečnosti budou propuštěni hned příští týden, bez mzdy. Pak se s nimi sejdem znovu, pokud budou chtít pracovat pro nás, bez smetany a odměn.“

„Ale nedostatek krupierů ti nedovolí otevřít!“ řekl manažer, když pochopil, že jeho zrada vyšla najevo.

Velitel se mrzutě usmál. „To by mohla být pravda, kdybychom jejich přemístění nezařídili předem..., a vaše také.“

Huey byl zjištěním, že tato akce proti nim nebyla spontánní, ale spíš výsledkem předvídavého a důsledného plánování, omráčen.

„Takže, co to znamená pro mě?“ řekl jednak ze zvědavosti, jednak proto, aby zakryl své přiznání.

Gunther pohlédl na velitele.

„Budete zadržován tady,“ řekl Phule, „bez spojení.“

Když to řekl, pokynul legionářům, kteří nato prošli šatnou a vytrhali telefony ve všech místnostech.

„Až budeme mít začátek zahájení za sebou,“ pokračoval velitel, „budete moci volně odejít. Váš zaměstnavatel je zde, aby vám řekl konečné rozhodnutí.“

„To nemůžete udělat,“ řekl Huey a zavrtěl hlavou. „Máme smlouvu, která mi zaručuje náležitou výpověď, stejně jako podíl na kasinu.“

Phule vrhl krátký postranní pohled na vlastníka kasina.

„Máte kopii smlouvy?“ zeptal se. „Rád bych to viděl.“

Huey vytáhl dokument ze zásuvky svého stolu a podal jej veliteli, který popošel ke světlu, aby ho prohlédl.

„Proč jsi to dělal, Huey?“ řekl Gunther ublíženým hlasem. „Nebyl podíl, který jsme spolu dohodli, dostatečný?“

„Není v tom nic osobního, brouku,“ řekl manažer. „Je to právě proto, že mě moje maminka hrozně odírá. Původně jsem chtěl pobírat plat od vás i od Maxie a podle mého názoru jsou dva proplacené šeky lepší než jeden. Jak říkám, není v tom nic osobního.“

„Promiňte,“ přerušil je Phule, který se znovu vložil do hovoru. „Ale nenašel jsem nic o vymezení výpovědi nebo o tom, že máte podíl v kasinu.“

„Ale jistě, je to tam,“ řekl Huey a vzal si smlouvu zpět. „Podívejte, ukážu vám to. Je to přímo...,“ začal prohlížet papír, pak se zamračil a přehlížel těch pár stránek znovu, aby je lépe prostudoval.

„Nerozumím tomu,“ mumlal si. „Vím, že to tam bylo.“

„Věřte mi, pane Martine,“ řekl velitel. „Prohlédl jsem smlouvu a není to tam.“

Manažerovou myslí bleskla představa Phula, který se otáčí, aby si prohlédl smlouvu.

„Vy jste to vyměnil!“ prohlásil v náhlém osvětlení. „To není ta smlouva, kterou jsem vám podal!“

„Nesmysl,“ řekl Phule. „Tady je váš podpis na poslední straně, je to tak?“

Huey sotva pohlédl na dotýčnou stránku. „Možná... pravděpodobně padělek,“ odplivl si. „Buď, anebo jste poslední stranu vytrhl a připojil k novému kontraktu. Nemyslete si, že vám to projde!“

„To je zajímavé obvinění,“ řekl velitel nevzrušeně. „Ačkoliv se domnívám, že by bylo těžké prokázat to u soudu. Samozřejmě, pokud to dáte k soudu, byli bychom nuceni udělat ze svých pásek veřejné nahrávky k obraně místa, které jste svým případem podpálil. Pak by pro vás mohlo být poněkud obtížné najít si jiné místo, protože pochybuji, že by média nechala tento případ uhasnout, dokud stopáž neodvysílají alespoň tucetkrát.“

Manažerovi se zdálo, že se s ním místnost otáčí, jak náhle viděl svou tvář a zločiny mezihvězdně publikované.

„To... byste neudělali,“ řekl.

„Neudělali, dokud to nebude pro ochranu našich zájmů nutné,“ upřesnil Phule. „Osobně bych navrhoval, abyste přijal nějakou náhradní alternativu propuštění. Pak, když byste znovu dokázal přesvědčit pana Gunthera, byste zde mohl opět nastoupit. Samozřejmě po zahájení.“

„Je... je na to nějaká šance?“ ptal se Huey s pohledem na majitele kasina.

Gunther zabručel. „Možná. Ale pouze když — zopakoval bys to znovu, Willi?“

„Pouze když uspějete v přesvědčování pana Rafaela, že vaše loajalita teď bude správně nasměrována,“ navrhl velitel.

„Jak bych to mohl udělat?“

„Dobrá, pro začátek byste nám mohl říci všechno, co víte o Maxiných plánech, počínaje 'speciálními hosty', kteří byli pozváni na slavnostní zahájení,“ řekl Phule. „Když nic jiného, to by spálilo mosty mezi vámi a vašimi starými kamarády. Mohl byste nám to docela dobře říct přímo. Skládali jsme to dohromady sami, ale Max se stejně dovítí, že jste ji prodal, ať už to uděláte doopravdy, nebo ne. Nabízím vám použití informací, jejichž puštění má cenu pro případnou protekci.“

+ + + + +

„Zde je váš klíč, pane Šumane, pokoj 2339 — a vítejte v kasinu Tučná Šance. Další prosím!“

S hbitostí, pocházející z mnohaleté praxe, cinkl úředník na malý zvonek na registrační desce, a přivolal tak sluhu dřív, než ho host mohl zastavit.

„Výtahy jsou tady, pane,“ řekl sluha, který se zhmotnil mezi starším párem a jejich jediným zavazadlem.

S lehkostí se chopil vaku a zamířil tím směrem, zatímco dvojice se ploužila za ním.

„Nuže, matko, jsme tady,“ prohlásil usedlý gentleman, a když vykročili, objal svou ženu jednou rukou.

„Henry..., jak bys řekl, že je stár ten mladík u recepcce?“ ptala se žena po jeho boku.

„Oh, vůbec netuším,“ řekl muž a přes rameno se ohlédl zpět. „Něco přes dvacet, něco pod třicet, pokud mohu soudit. To je u těch dnešních dětí těžké odhadnout. Proč se ptáš?“

„Pouze ze zvědavosti,“ řekla jeho žena s pokrčením ramen. „Šokoval mě, zdá se mi mladý na to, aby nosil sluchovou pomůcku.“

Šuman si také povšiml zařízení v uchu recepčního, ač se v té době snažil považovat to za bezvýznamné. „Nemyslím, že to byla sluchová pomůcka,“ řekl. „Mnohem spíš nějaký druh spojovacího rádia nebo spojení s telefonem. Neznám všechny elektronické novinky, které byly vyvinuty v nedávné době.“

„Myslím, že máš pravdu,“ řekla žena a pak setřásla jeho paži, jako by ji objal teprve teď. „Je neuvěřitelné, že jsme konečně tady, že? Po všech těch letech.“

Přestože pár dělал dojem, že léta pracovali a šetřili na svou životní dovolenou, skutečná pravda byla skrytá právě v této situaci. Už pět let měli zakázán vstup do téměř všech kasin. Jejich přestrojení za penzisty,

nerafinované prarodiče, bylo úplné a odzbrojující, umožňovalo jim používat četné formy švindlování, vyžadující jakýkoli trik, jejichž úplný systém se náhodnému pozorovateli zdál být zcela nad jejich možnosti. Ve skutečnosti okradli většinu hlavních hráčích center o značné sumy peněz, než si kasina pořídila srovnávací záznamy a zařídila, že se už nezdáli být bezbrannými turisty.

Z „odpočinku“ byli přivábeni slibem, že v tomto zvláštním kasinu nebudou poznáni, stejně jako pořádnou rolí bankovek, která jejich hru založila. Přestože byli nadšení možností znovu oprášit své dlouhá léta praktikované představení, bojovali dosud s nervozitou, že by mohli být kdykoliv odhaleni.

„Tohle místo je opravdu něco, že ano?“ řekl Henry, který cestou k jednomu z výtahů okázale předváděl okounění kolem dokola.

„Držte výtah!“ sluha chytil rukou dveře a ramenatý mladík s ostrými rysy v černé uniformě vrazil dovnitř.

„Odpusťte tu nekonvenčnost,“ prohlásil neformálním tónem, který vůbec nezněl omluvně, „ale budu na chvíli velet výtahu.“

Jak řekl, použil klíč k ovládání řídicího panelu a stiskl knoflík. Dveře se zavřely a kabina se rozjela — dolů, místo nahoru. Šumana překvapil náhlý pocit podráždění a strachu, že protest by mohl být mimo charakter jejich role. Místo toho řekl: „Něco není v pořádku?“

„Ne. Všechno je pod kontrolou,“ ujistil ho muž, věnoval mu jen letmý pohled a pak se znovu otočil k ukazateli pater.

„Nevěděla jsem, že toto místo má suterén,“ řekla jeho žena, lehce svírající Henryho paži prsty. „Cožpak nejsme na vesmírné stanici?“

Henry se domníval, že hovoří, aby zakryla svou nervozitu, a tak hrál dále.

„Myslím, že je to nějaký skladištní prostor,“ řekl.

„Všechny pokoje jsou...“

Zmkl, když výtah zastavil, dveře se posunuly a otevřely. Přímo v nich stála další černě oděná postava, starší muž s holou hlavou a divadelně nakrouceným knírkem.

„Tady máš dva další, seržante,“ ohlásil jejich spolupasažér a kývl na sluhu, který bez okolků vyhodil jejich zavazadlo z výtahu.

„Výborně, pane,“ řekl holohlavý a párku věnoval sotva víc než pohled, kterým si ověřil údaje, které držel.

„Vida, vy byste měli být Henry a Luisa Šumanovi... nebo vás mám nazývat pán a paní Wellingovi?“

Použití jejich pravých jmen vzalo Henrymu jakoukoliv naději, že by mohl blufováním vyjít ze situace se zmateným rozhořčením.

„Jakkoliv,“ řekl, uchopil paži své ženy a vyvedl ji z výtahu s takovou dávkou vznešenosti, jakou jen dokázal sebrat, jakmile se za nimi dveře zavřely.

„Nemyslím, že máte potíže se sluchem, nebo ano, seržante?“

Moustache vytáhl pomůcku, kterou nosil v uchu. „Ne, tohle je přímé spojení s lidmi u recepcce. Pan Bascome má také jedno. Hlídá propojený snímací okruh, a když zachytí známou tvář, řekne úředníkovi a odešlou je dolů, rovnou k nám.“

„Bascom?“ zamačkal se Henry. „Máte na mysli Tullie Bascoma? Myslím, že šel do důchodu.“

„To ano, pane,“ přiznal seržant. „Zdá se, že vy dva nejste jediní veteráni, kteří byli do téhle šarvátky znovu povoláni.“

„To vidím,“ řekl Henry. „Tak mu vyřídíte, že bychom ho rádi pozdravili, když budeme mít možnost.“

„Udělám to, pane,“ řekl Moustache a věnoval mu rychlý úsměv. „Teď, kdybyste se oba laskavě připojili k ostatním, nemusel bych tady zůstat.“ Zatímco hovořil, pokynul ke skupině křesel a pohovek, které byly nahromaděny v servisní chodbě. Bylo tam neobvyklé množství osob, roztroušených po nábytku, podle vzhledu zařaditelných jako obchodníci, novomanželské párky, malé staré dámy a obyčejní techničtí pracovníci. Přestože Henry nikoho z nich nepoznával, pečlivá nahodilost jejich postavení a jednotně fádňí, nezodpovědný vzhled, který byl určen jím a jeho ženou, je označil, jako by všichni byli střiženi z jednoho kusu látky. Byli to grifteri a umělci v podvádění, kteří, jako Wellingovi, byli zachyceni bezpečnostní sítí. Přestože posezení bylo docela příjemné, s ohledem na okolnosti, a na zatčených nebylo vidět žádné hrubé zacházení, nedělal si Henry žádné iluze o dohodě o „válečných zajatcích“, možná i vzhledem k černým uniformám ozbrojených stráží, rozmístěných kolem stěn.

„Co s námi hodláte udělat, seržante?“ ptal se Henry s pohledem na shromáždění.

„Nic, čeho byste se musel obávat, pane,“ řekl Moustache a věnoval mu další letmý úsměv. „Jakmile vás posbíráme ještě několik, budete naloženi do kyvadlového člunu a přesunuti zpět na vesmírný terminál.“

„Chcete tím říct, že budeme násilně deportováni?“

„Ne tak docela,“ řekl seržant. „Je to mnohem zdvořilejší služba... za předpokladu, že samozřejmě plánujete odjezd. Pokud byste dali přednost tomu setrvat na Lorelei, je to vaše neodvolatelné právo. Ovšem jen tak dlouho, dokud zůstanete mimo Tučnou Šanci.“

Henryho myslí se mihla představa jeho a jeho manželky, jak přijímali lístky a dotaci do začátku od Maxine Pruet, pak snaha provádět své podvody v jednom z jejích kasin namísto v tom, kde měli podle instrukce udeřit. Rychle tuto myšlenku zapudil, než došel ke svému nepříjemnému závěru.

„Ne, odjedeme,“ řekl spěšně. „Předpokládám, že naše přijetí v ostatních kasinech by bylo zhruba podobné, případně ještě méně zdvořilé. Mimochodem, máte mé uznání. Ze všech případů, kdy jsme byli odhaleni nebo požádáni o opuštění kasina, je tohle zdaleka nejcivilizovanější jednání v téhle trapné situaci, v níž jsme se ocitli..., neřekla bys, drahá?“

Manželka prudce přikývla, ale usmála se a připojila se k jeho nadšení.

„Ve skutečnosti je to kapitánův nápad,“ řekl Moustache, „ale jsem si jistý, že mu mohu říci, že jste na to přistoupili. A teď se už opravdu posad'te. Je tu pití a koblihy, pokud byste měli zájem, nebo stůl s ruletou, pro ukrácení času.“

„Hrát v normálním domě?“ prskla manželka, přerušujíc své mlčení. „Nebud'te blázen, mladíku. My nejsme gambleři. Vypadáme snad opravdu tak stupidně?“

„Ne, madam, promiňte, madam.“

+ + + + +

„Poručíku Armstrongu!“

Armstrong, který vcházel do výtahu, se rozhlédl a spatřil velitele roty, jak k němu míří. Bez váhání se vypjal do přísného, přehlídkového pozoru a vysekl svůj nejlepší pozdrav.

„Ano, pane!“

Když kapitán převzal rotu, jedna z jeho hlavních snah bylo trochu Armstronga „uvolnit“, aby byl lidštější a mň karikaturou náborového plakátu pro rekruty. Nyní se to mezi těmito dvěma muži stalo ustáleným žertem. Tentokrát ovšem velitel vypadal zneklidněně, prostě nedbale odsalutoval a vrátil se k normálu.

„Něco k hlášení?“ ptal se a neklidně se rozhlížel halou. „Jak je to všechno daleko?“

„Žádné problémy, pane,“ odpověděl poručík, který sám upustil od své strnulosti, když byla jeho snaha o humor přehlédnuta. „Poslali jsme čtyři čluny zpět do vesmírného terminálu, co nejdál, a teď jsme připraveni dát sbohem pátému.“

„Dobrá,“ pronesl Phule, který pomalu, s hlavou lehce skloněnou, zíral v chůzi na podlahu, jak se soustředil na hlášení svého nižšího důstojníka. „Co je s jevištěm? Mám čekat další návštěvu slečny Watkinsové?“

„První vystoupení proběhlo bez překážky,“ řekl Armstrong, který se zařadil vedle svého kapitána. „Pravda je, že se jí dostalo ovací a tří opon.“

„Takže konečně žádné problémy,“ řekl velitel. „To je úleva!“

„Ano... se samotnou show ne.“

Phulova hlava se s trhnutím zvedla. „Co je tohle za domněnku?“

Poručík nervózně polkl. „Ehm... byla by tu jedna zpráva, která mne trochu znepokojuje,“ prohlásil. „Zdá se, že během jednoho děkování Dee Dee vytáhla ze zákulisí Lexe a představila ho obecnstvu jako scénáristu a svého starého přítele z divadelních dob, nyní dočasně zaměstnaného u Vesmírné legie.“

„No skvěle,“ zabručel velitel. „Jako bych ji před tím dost nevaroval!“

„Abychom byli upřímní, pane, nebyla to tak řečeno její chyba. Nikdo ji neřekl, aby nevytahovala na scénu naše vlnadné asistenty.“

„Nikdy mi nenapadlo, že by to mohla udělat,“ pronesl Phule. „No dobrá..., teď už se stalo, my to už nezměníme. Doufejme, že nikdo z opozice nebyl na tom prvním vystoupení..., nebo když už by tam byli, že jim nepřipadne divné, že máme v rotě herce. Přesto Lexovi řekni, ať ji požádá, aby už to nedělala.“

„Provedu,“ řekl Armstrong.

„Ještě okamžik, poručíku...“

Velitel změnil směr k hotelové recepci.

„Pane Bombeste,“ zavolal a kývl na manažera kvůli krátké konzultaci. „Slyšel jsem, že to jde hladce. Máte už teď dost pokojů?“

„Ano, pane Phule.“ Bombest vypadal poněkud divoce, ale ovládl se a vzpamatoval dostatečně na to, aby se na svého patrona usmál.

„Třídění podle seznamu by mělo poskytnout nezbytné pokoje. Několik lidí jsem zdržel ke kontrole, dokud někteří ze 'zvláštních hostů', kteří přijeli

dříve, nebyli vystěhováni z jejich pokojů, ale nic, co bych nedokázal zařídit.“

„Dobrá, ...dobrá,“ řekl Phule a obracel se zpět. „Poručík Armstrong mi řekl, že děláte dobrou práci. Udržujte to v pořádku a budeme mít to zahájení za sebou.“

Manažer zazářil. „Děkuji, pane Phule. Doufám, že moje manipulace s reportérkou byla uspokojivá?“

Velitel se zastavil a zvědavě zvedl hlavu. „Cože?“

„Reportérka,“ opakoval Bombest. „Jedna z Haskinovy planety, se kterou jste si dal schůzku, když jste se tu zastavil.“

„Jennie Higgensová? Ona je zde?“

Phulův zájem už nebyl jen letmý.

„Oh, myslel jsem, že jste o tom věděl,“ řekl manažer. „Poznal jsem ji, když se zapisovala se svým kameramanem, a napadlo mi, že by mohla identifikovat někoho z vašich oddílů — ty utajené jsem myslel — tak jsem to hlásil vaší spojařce svým komunikátorem. Já... domníval jsem se, že jste byl informován.“

„Ne..., ale myslím, že jako bych byl,“ řekl velitel ponuře a tvrdě pohlédl na Armstronga, který uhýbal pohledem.

„Poručíku Armstrongu, ...mohl bych s tebou prohodit pár slov?“

„Je něco v nepořádku?“ ptal se Bombest starostlivě.

„Pokud vím, tak nic,“ usmál se Phule. „Proč se ptáte?“

„Oh, před chvílí jste vypadal rozrušeně, tak jsem myslel, že jsem snad udělal něco špatně.“

„Zcela opačně,“ ujistil ho velitel a jeho úsměv se ještě rozšířil. „Nemohl bych být s vaší prací spokojenější. Poručíku, proč přece ty neřekneš panu Bombestovi, jak dobře vykonává svou práci?“

„Děláte dobrou práci, pane Bombeste,“ recitoval Armstrong poslušně. „Skutečně, celá rota je vám zavázána za to, co jste udělal.“

Manažer se zamračil. „Promiňte?“

„Myslím, že jsi dostatečně neobjasnil tu poslední část, poručíku,“ komentoval to Phule.

„Dluh vděčnosti,“ upřesnil legionář. „Nebyli bychom tam, kde jsme nyní, kdyby nebylo vás.“

„Oh... děkuji vám,“ řekl Bombest s rozpačitým úsměvem.

„Ted', když je to vyřízeno, poručíku,“ řekl Phule, stále s mrakem na tváři, „myslím, že si dáme malý pohovor.“

„Hm... opravdu pane, myslel jsem, že bych...“

„Ted', poručíku.“

„Ano, pane!“

S netrpělivou chůzí člověka na cestě na popraviště následoval Armstrong velitele do jednoho z odloučených koutů haly.

„Tak tedy, poručíku,“ řekl Phule se strnulým úsměvem, „zdá se, že tohle je konečně jedna z těch vašich zpráv 'žádny problém'. Co opravdu víte o té reportérské záležitosti?“

„Stalo se to během služby poručice Rembrandtové, pane. Opravdu, ona je patrně nejlepší osoba pro splnění...“

„Neptal jsem se, kdy se to stalo,“ přerušil ho velitel, „ptal jsem se, co ty o tom víš.“

Vzdor trvajícimu neutrálnímu výrazu sebou Armstrong v duchu trhl. Ve Vesmírné legii bylo tradiční, že zatímco legionáři by mohli, a opravdu se bezohledně chovali k těm mimo legii, ve svých vlastních řadách vyžadovali mluvit pravdu. V odpověď na to se legionáři stávali mistry v umění vyhýbavých odpovědí a nestydatého odvádění od předmětu rozhovoru, což obvykle fungovalo. S výjimkou, jako byla tato, když byli naléhavě konfrontováni s přímým dotazem.

„Ehm... přišlo hlášení, jak jste právě slyšel, od Bombesta, že reportérka a kameraman z Haskinovy planety se právě registrují v hotelu,“ recitoval monotónně poručík. „Poručík Rembrandtová rozhodla, a já jsem s ní souhlasil, že...“

„Počkejte chvilku. Kdy se to všechno stalo?“

Než odpověděl, Armstrong pečlivě studoval své hodinky.

„Přibližně před 15 hodinami, pane.“

„Patnáct hodin! Proč jsem nebyl informován já?“

„Navrhoval jsem to tehdy, pane. Když jsme se snažili k vám projít, Matka nás informovala, že jste odešel na vzduch před méně než hodinou, trochu se prospat, a Remmie řekla..., promiňte, poručice Rembrandtová se zmínila, že jste ji povzbudil, aby prováděla více velitelských rozhodnutí samostatně, tak se rozhodla, že začne touto záležitostí, aniž by vás vyrušovala, pane.“

„Chápu,“ řekl Phule a pro sebe se ušklíbl. Pak zvedl obočí k poručíkovi.

„To zní, jako byste tam byl v průběhu celé věci. Neříkal jste, že to byla služba poručice Rembrandtové?“

„Ano, pane, já... já jsem se trochu potloukal kolem, než jsem formálně převzal svou službu. Byl jsem vzhůru, pane, a myslel jsem, že bych jí nabídl pomoc, když jsem byl vzhůru. Ona to pro mne několikrát udělala taky.“

„Poručíku, předpokládá se, že svůj čas využijete ke spánku nebo jiné relaxaci. Proto děláme rozvrh tak, jak ho děláme. Jinak, když se něco přihodí při vaší službě, budete méně funkční než maximálně.“

„Ano, pane. Budu si to pamatovat, pane.“

„Teď mi řekněte...“

„Ovšem pomohlo by, kdyby nám kapitán dal příklad, pane.“

Velitel na něj chvíli zíral. „Poručíku Armstrongu,“ řekl konečně. „Snažíš se změnit předmět hovoru?“

„Ano, pane.“

„Dobrá, zapomeň na to. Chci vědět, co se přihodilo, s tou reportérkou.“

„Je pod dohledem ve svém pokoji, pane. Taky její kameraman. V sousedních pokojích, ano, pane.“

„Cože?“ I když Phule tuto odpověď napůl čekal, přesto byl ohromen.

„To bylo všechno, co jsme dokázali vymyslet, abychom ji udrželi od...“

„Vy jste unesli představitelku mezihvězdného tisku? Proti její vůli?“

„Zdálo se nepraktické čekat, až to bude v souhlasu s její vůlí, pane.“

Velitel na svého mladšího důstojníka střelil tvrdým pohledem, ale Armstrong se ani nepousmál.

„V pořádku, poručíku. Zatímco budeš nacházet jasné odpovědi, možná mi dokážeš vysvětlit, proč jsem o tom nebyl informován, když jsem se probudil a vrátil se zpět. Myslím, že to bylo při tvé službě, že?“

„Začal jsem vám to říkat, pane,“ řekl Armstrong, stále s neutrálním výrazem. „V té době jste ale byl připraven vést expedici k uvěznění manažera kasina v jeho pokoji... proti jeho vůli. Jestli si kapitán vzpomene, žádal jsem o chvíli času a byl jsem dotázán, jestli je to důležité.“

Phule se zamračil a nepřesně vzpomínal na krátký rozhovor. „A ty jsi to nepovažoval za důležité?“

„Domníval jsem se, že se kapitán ptá, jestli je má záležitost časově neodkladná, a to, podle mého nejlepšího názoru, nebyla. Kapitán by si měl vzpomenout, že v té situaci už reportérka byla několik hodin zadržovaná, a já nemyslím, že by pár hodin navíc mohlo výrazně změnit její situaci nebo náladu, ...pane.“

„Soudím, že určitá logika v tom je..., i když trochu pokroucená.“

„Děkuji, pane.“

„Stále je tu však otázka, proč jsi se o tom nezmínil tehdy, když jsem po tobě chtěl hlášení.“

„Já... dostával jsem se k tomu, pane,“ řekl Armstrong s letmým úšklebkem.

Phule na něj chvíli zíral, a pak těžce povzdechl.

„Dobře, co se stalo, stalo se,“ řekl. „Přesto, příště bych chtěl, abyste ty i poručice Rembrandtová rozuměli, že incidenty jakékoliv důležitosti, hlavně ty, které se týkají tisku, budou ihned předloženy k mému posouzení. To ihned je v tu dobu, kdy se to stane, ať už spím, nebo ne. Vysvětlil jsem to jasně?“

„Ano, pane. Budu si to pamatovat, pane.“

„Dobře. Teď, jsou ještě nějaké malé události, o kterých bych se měl dozvědět?“

„Promiňte, pane, ale je zde ještě jedna věc, kterou byste měl o Jennie vědět.“

„A to?“

„Když jsme ji informovali, že bude zadržena ve svém pokoji, řekla..., dobrá..., mezi věcmi, které řekla, prohlásila, že vždycky věděla, že jsme měli některé lidi nahrazené.“

„To že řekla?“ zamračil se Phule. „Zajímalo by mě, jak na to přišla. Patrně bylo v dosahu příliš mnoho neznámých tváří právě, když přijela. Tak dobře. Budu si pamatovat, abych ji na to upozornil, když o tom budeme mluvit.“

„Tedy, vy tu záležitost nechcete přímo projednávat, že..., pane?“

Velitel se ušklíbl. „Jak jsi tak logicky vyjádřil, ať už se stalo cokoliv, nezmění to už nic, ani když bude čekat pár hodin navíc. Právě teď musíme vyřešit záležitosti, které jsou naléhavější.“

+ + + + +

Maxine kasina milovala.

Byl to jejich rytmus, téměř jako puls nebo dýchání obrovského živočicha, číhajícího dravce. Malé bílé kuličky poskakovaly na tiše předoucích ruletových kolech a karty pleskaly z podkov jako doprovod monotónních chorálů osazenstva v přízemí. Opakování slov způsobující téměř rituální, náboženskou atmosféru, přerušovanou pouze náhodnými

výkřiky radosti nebo kletbami hráčů. Každých dvacet minut byly skupiny v přízemí přerušeny a jejich přesun probíhal bezchybně, v rytmu stolů. Když se odpočatá skupina vrátila, byla odeslána do jiného patra, často tak, aby ten, kdo se účastnil black jacku, mohl hrát ruletu, zatímco šéfové pater hlídali ostrými pohledy, že nikdo nesleduje určitého krupiéra od místa k místu.

Ano, dobře fungující kasino bylo živoucí, dýchající dravec... a krmilo se penězi.

Maxine zkoumala přízemí kasina, téměř sála elektrizující vzrušení, které sálalo od stolů. Byla elegantně oblečená ve večerní toaletě, která se na slavnostní zahájení hodila, ale i kdyby si oblékla hadry a cáry, nebo vůbec nic, v této chvíli by nikdo nic nezaznamenal. Paní Štěstěna byla krutá koketa, která od svých ctitelů vyžadovala naprostou pozornost a soustředění.

Nebylo vidět nic nekalého, ale na tom nebylo nic překvapivého. Pokud byli různí importovaní podvodníci jen z poloviny tak dobří, jak hlásala jejich reputace, jejich akce by měly probíhat neznatelně, zejména za přispění falešných krupierů, vmísených mezi skupinami v patrech. Jestliže kasino bylo živočich, oni byli pijavice, pouštějící mu žilou peníze, které ho živily, dokud se nezakymácelo a nepadlo. Kasino se mohlo považovat za dravce, ale v tuto chvíli byla Tučná Šance ve skutečnosti tučné tele.

„Nevidím žádné velké výherce,“ řekl Stilman, který přerušil své mlčení, jakmile stanul po jejím boku. „Jste si jistá, že to bude fungovat?“

Maxine po něm střelila znechuceným pohledem. Stilmanův smoking byl zakázková práce a perfektně mu padl, ale on ho nosil jako oteplovací oblek. Dokonce i nezaujatému pozorovateli se musel jevit stylový a graciózní jako tučný krmený steroidy.

„Stále vám zdůrazňuji, Stilmane,“ řekla Max, „předpokládá se, že to bude jemná práce. Jemná, na rozdíl od obvyklé. Už byste mohl vědět, že to je můj styl práce. Přestože dovedu ocenit obratnost určitých vašich fyzických akcí, dávám přednost používat je pouze pro diverze nebo jako poslední možnost.“

Tím ho usadila a pak znovu obrátila svou pozornost k patrům kasina. Naštěstí, přestože, jí Stilmanovo brblání nasadilo brouka do hlavy, považovala se za schopnou objevit jakékoliv velké výherce nebo stále trendy u stolů ve svém zorném poli.

„Co ty si myslíš, Laverno?“ zeptala se konečně, obracejíc se spisovně právě tak jako strojeně ke své finanční poradkyni a důvěrnici, která je tento večer také doprovázela.

Laverna formálnost zahájení ignorovala a byla oblečena ve svých obvyklých šatech a jediným ústupkem pro tuto zcela jedinečnou příležitost byl pár diamantových náušnic. Přestože její chování bylo, zřejmě vzhledem k dlouhé chvíli, uvolněné, její oči neustále zaznamenávaly a analyzovaly údaje, jak měla ve zvyku, kdykoli byla v kasinu.

„Těžko říct,“ odpověděla se slabým trhnutím, očima stále pátrajíc kasinem. „Vypadá to docela normálně..., možná trochu větší přísun k zákazníkům, než obvykle, ale zatím bych to viděla jako skutečný cit pro věc. Jistě, když nejsi přímo při tom, nemůžeš s jistotou říct, které střípky jsou přemísťovány a kterým směrem.“

To, o čem mluvila, bylo to, že zkušený hráč se zřídkakdy usadil, aby sázel opakovaně na stejná čísla. Kdybyste to udělali, šance na výhru kasina by vás zatáhla do dlouhé hry a vy byste tratili. Místo toho měli snahu roztrousit sázky, sázejíce nízko na mnoho čísel, a dramaticky zvyšovali sázky, když cítili, že přebytky by mohly být v jejich prospěch, nebo že by průběh mohl být efektivní. Proto tedy — hráč mohl vyhrát nebo prohrát, ale zda nakonec uspěje, nebo ne, záviselo na tom, zda se vyplatily větší sázky.

„Takže my ve skutečnosti nevíme, jestli náš grandiózní plán funguje, nebo ne,“ řekl nevrle Stilman.

Maxine, překvapena nevrlostí jeho tónu, na něj pohlédla a poprvé si všimla, jak nervózně a znepokojeně vypadá, bylo to něco zcela nezvyklého.

„Zdáte se neklidný, pane Stilmane,“ poznamenala. „Něco vás znepokojuje?“

Svalovec se rozhlédl kolem, dřív než odpověděl. „Nejsem si docela jistý, jak se bude tvářit personál, až mě tu uvidí. Po tom fiasku v nákladních prostorech bych se nedivil, kdyby se mě snažili vyhodit — ať už ve smokingu nebo bez.“

„Myslím, že Phulův bezpečnostní tým si se Stilmanem trochu popovídal, Max,“ řekla Laverna s úšklebkem a mrknutím. Stilman zůstal chladný a vyrovnaně na ni zíral.

„To není nic k smíchu,“ řekl. „Tihle vojáci mi nepředvedli nic tak moc, ale říkám vám, že tohle kasino má ty nejtvrdší zaměstnance, jaké jsem kdy viděl. Mimochodem, kde je Huey našel?“

„Měl byste se zeptat jeho, až s ním příště budete mluvit,“ řekla Max a potlačovala svůj vlastní smích. „Ovšem ne dnes večer. Přestože si nemyslím, že budou nějaké problémy, dokud jste zde jako host, asi by nebylo moudré, kdyby byl pan Martin viděn při rozhovoru s námi nebo s některým z našich známých společníků.“

„No jo, ...no dobrá..., to je všechno moc hezký, vám se to snadno řekne 'nebojte se',“ brblal Stilman a znovu se rozhlížel, „ale nejste to vy, po kom jdou. Nevím, proč tady vůbec musím být.“

„Vy skutečně nemusíte,“ řekla Maxine. „Ale přesto, že vy a vaši lidé jste dostali vyhazov a byli pocucháni a pokoření kvůli mé taktice nenásilného vniknutí při provádění různých diverzí, myslela jsem si, že byste byl rád někde poblíž, až to vypukne.“

„Cože? Na co?“ a Stilman naznačil nepatrný pohyb k podlaze kasina. „Myslím, že to byl dobrý nápad, ale je to asi tak vzrušující jako pozorování růstu trávy.“

Maxine k němu pozvedla své elegantní obočí. „Vím, že mne někdy považujete za hloupou, pane Stilmane, a ve srovnání se vzrušením astrobaloového turné možná opravdu jsem. Mohl byste také prohlásit, že miluji dramatičnost. Ostatně, mohu vás ujistit, že věci už brzy budou mnohem rušnější, ve skutečnosti už asi za patnáct minut.“

„Jako jak rušnější?“

Maxine obrátila pohled k podlaze kasina. „Hrál jste vůbec někdy na automatech, pane Stilmane?“

„Ne, dokud jsem se nedostal sem,“ odpověděl Stilman. „Jednou jsem to zkoušel, protože se to v kasinu čeká, ale vždycky to vypadalo jako pěkný vysavač mých peněz.“

„Naprosto přesně,“ řekla Maxine s příkývnutím. „Mezi turisty jsou oblíbené, a proto představují překvapivě vysoký příjem pro každé kasino. Dokonce ani ztráta z vysokého jackpotu nevyvažuje skutečnost, že příjmy jsou vzhledem k hráčům urážlivě vysoké.“

„Ach, opravdu?“ naléhal Stilman, ale Maxine se nenechala popohánět.

„Podívejte se například na tamhleten ostrůvek strojů,“ řekla a hlavou ukázala na shluk automatů. „Ty berou pouze pětidolarové hrací známky, ale je k nim připojený progresivní jackpot s minimální zárukou na 10

milionů dolarů. Jistě, když si přečtete návod, zjistíte, že musíte vsadit maximálně pět známek a uhodnout velmi neobvyklou kombinaci obrázků pro kvalifikaci do velkého jackpotu.“

„Říkáte, že někdo dnes večer vyhraje jackpot? Deset milionů dolarů?“

Stilman natáhl krk, obvykle stlačený, na úroveň automatů.

Maxine se usmála. „Vím, že jsem to řekla už předtím, ale vy jste zvyklý příliš málo přemýšlet. Můžete si všimnout, že jako všechna dnešní kasina, i pan Gunther používá videoautomaty, které dávají různé symboly dohromady mechanicky. To zmenšuje nutnou setrvačnost do té míry, že je zde méně pohyblivých částí a ponechává to domu ovládání možností výher mnohem přesněji, než když je výplatní míra ovládána centrálním počítačem, se kterým jsou všechny automaty propojeny, počítačem, kterému — jestli si vzpomenete — jsme věnovali pozornost, aby podstatně zvýšil přírůstek kasina.“

Odmělčela se a znovu zkontrolovala hodinky.

„Ted', asi během třinácti minut, program, který jsme implantovali do tohoto počítače, začne probíhat, aby snížil pravděpodobnost výher pro tuto skupinu automatů na méně než 1:50. Potom, myslím, že uvidíme nějaké vzrušení.“

„Tím chcete říct, že začnou vyplácet všechny?“ Koncert za deset milionů dolarů?“ Dokonce i pověstný Stilmanův klid byl ořesen, když na Maxine nepokrytě civl.

„Ve skutečnosti se obávám, že to bude fungovat pouze několikrát, než vytrhnou šňůru ze zdi,“ řekla. „Tak, jak já to vidím, první jackpot způsobí rozruch a vedení se kvůli publicitě bude snažit hrát vysoko. Druhý je poplaší, ale ještě se budou snažit zachovat velkomyslnou tvář.“ Její oči se slabě zúžily.

„Když bouchne třetí jackpot, budou vědět, že je něco v nepořádku a uzavřou systém. Samozřejmě, že rozhodnutí si vyžádá čas, jednak než ho vymyslí, jednak než ho provedou. Kdybychom měli štěstí, mohli bychom stihnout jeden, možná dva další jackpoty, než to dokážou stopnout.“

„Třicet až padesát milionů dolarů,“ řekl Stilman měkkým, téměř uctivým hlasem.

„Než se zeptáte,“ dodala Maxine s úsměvem, „jsou to samozřejmě naši lidé, kteří právě teď operují s klíčovými automaty. Nemá smysl, abychom nechali všechny ty peníze padnout do nesprávných rukou.“

„K deseti tisícům dolarů za minutu,“ dodala Laverna.

Max zamrkala. „Jak to, Laverno?“

„Padesát pětidolarových známek za stisknutí, krát deset automatů, krát nejméně čtyři stisknutí, je deset tisíc dolarů za minutu, které podle mého propočtu pumpují do těch mašin,“ objasnila její poradkyně. „Soudím, že dokud nepřijde ten správný čas, hrají pouze s minimálními sázkami, ale i kdyby hráli pouze deset minut, potom co vytáhneme prapor, bude to jedno sto tisíc dolarů, přes které se musejí dostat.“

„Konečný zisk víc než ospravedlňuje investice,“ řekla Maxine mdle, zklamaná přerušením svého vysvětlování.

„Takže nyní, pane Stilmane, jak jsem řekla..., můžete říct, že mnoho vysokých jackpotů bude převedeno odděleným kanálem z fondů pana Rafaela. On se neodvází neproplatit jackpot, protože negativní publicita by ho obchodně znemožnila. V kombinaci se ztrátami, které jsme mu naplánovali u stolů, ho to musí zadržet od placení nutných splátek za půjčku. A co víc, zpráva o mnohonásobných jackpotech bude mít uspokojivý ohlas v médiích, takže pochybuji, že by byl schopen najít někoho, kdo by mu byl ochoten půjčit peníze.“

Maxine se znovu usmála. Sladký, babičkovský úsměv.

„Krátkce, pane Stilmane, když začnou znít zvonky tohoto jackpotů, uslyšíte kasino Tučná Šance sklouzávat do naší pokladny.“

„Max?“

„Ano, Laverno?“

„Máme problém.“

Maxine sledovala pohled své poradkyně a spatřila nepřehlédnutelnou postavu Willarda Phula, velitele bezpečnostních sil, který při sledování dění prohledával skupiny automatů.

„Myslela jsem, že bylo dohodnuto, že Huey ho něčím zaměstná, zatímco se náš program bude rozjíždět.“

„To měl,“ procedila Maxine skrze stisknuté rty, „ale zřejmě to nedělá. Dobrá, teď se dá udělat jen jedno.“

„A to?“ zeptala se Laverna.

„Osobně provedu odvrácení pozornosti,“ vysvětlila velitelka akce a pohotově se usmála. „Kromě toho si myslím, že je čas, aby si dva z nás pohovořili přímo.“

+ + + + +

„Dobrý večer, kapitáne Jestere.“

Velitel legionářů se otočil a slabě se usmál. „Dobrý večer,“ řekl s automatickou zdvořilostí.

„Jestlipak bych vás mohla pozvat na drink?“ pokračovala žena.

Legionář se usmál. „Děkuji, ale jsem ve službě.“

„To vidím. Domnívala jsem se, že byste pro tentokrát mohl udělat výjimku. Já jsem Maxine Pruet.“

Jak předpokládala, dokonale upoutala Phulovu pozornost, ačkoli navenek zůstal lhostejný.

„Ovšem,“ řekl. „Promiňte, že jsem vás podle vyobrazení hned nepoznal.“

„Vlastně to byly dva obrázky,“ řekl Phule. „Jeden z profilu, druhý 'an face'.“

Maxiny oči se na okamžik nebezpečně zúžily, ale pak se znovu donutila k poněkud násilnému úsměvu.

„Není třeba urážet, pane Phule,“ řekla vyrovnaně. „Víte zřejmě stejně dobře, že jsem nikdy uvězněna nebyla.“

„Naprosto správně,“ přikývl velitel a na chvíli se v jeho tváři objevila únava. „Promiňte, ...byl to laciný zásah. Trochu jste mě zaskočila, to je vše. A teď mi dovolte, abych vás já pozval na ten drink.“

Zatímco hovořil, zastavil jednu z číšnic, které roznášely nápoje, a z podnosu sebral dvě sklenky šampaňského, které roznášela na uvítanou.

„Prosím,“ řekl a jednu z nich podal Maxine. „Na co se napijeme? Nějak si neumím představit, že byste pila na úspěch Tučné Šance.“

„V tuto chvíli v žádném případě,“ broukla Max. „Což takhle 'na čestné nepřátele a nečestné přátele'?“

„Myslím, že s tím mohu souhlasit,“ uchechtl se velitel a pozvedl sklenku v posměšném přípitku. „Zdá se, že koneckonců máme mnoho společného.“

Maxine mu gesto oplatila, skrývajíc své roztrpčení. Doufala, že Phula odvede na jeden z long drinků, ale místo toho stále setrvali blízko cílové skupiny automatů..., příliš blízko, než aby mohla být klidná.

„Byla bych potěšena, kdybyste mi odpověděl na otázku, kapitáne,“ řekla a pomalu se posouvala podél uličky, jako by chtěla mít lepší výhled na stoly.

„Záleží na té otázce,“ odpověděl Phule a následoval ji, jako by si neuvědomoval, že se pohybují.

„Proč jste se doopravdy spojil s Vesmírnou legií?“

Velitel se zvolna usmál. „V legii,“ řekl, „se obecně považuje za nezdvorné klást takto otázky.“

„Jak zajímavé,“ protáhla Maxine. „Ale já nejsem v legii, ani jsem nikdy nebyla pokládána za zdvořilou.“

Phule zaváhal, pak pokrčil rameny. „Právě tomu říkají rozmar bohatého chlapce,“ řekl odmítavě.

„Připadá mi velmi těžké uvěřit tomu,“ přitvrdila Maxine, která nebyla ochotná nechat si subjekt uniknout.

„Jak to?“

„Z nejjednodušších důvodů, pane Phule, pochybuji, že kdokoliv by se do vašeho postavení dostal pouhým rozmarem nebo nedbalým přemýšlením. Ne, jsem přesvědčena, že pro všechno, co děláte, máte určitý důvod, a to i připojení se k Vesmírné legii.“

Velitel na ni ostře pohlédl.

„To je od vás velmi poučné,“ řekl. „Samozřejmě, máte pravdu, to musím přiznat. Přesto se obávám, že moje důvody zůstanou pouze mémi. I když vás nechci urazit. Za to, že se ptáte, musíte si také být vědoma, že lidé v mém postavení nezůstávají na vrcholu sdílením svých plánů s ostatními, zvláště ne s protivníky.“

„Protivník,“ opakovala Maxine, krčíc nos. „Skutečně, pane Phule, máte takový zvláštní způsob vyjadřování. Vy se někdy musíte setkat s Lavernou. Možná je to důsledek vašeho obvyklého prostředí při finančních transakcích, ale oba se snažíte verbálně obcházet kolem předmětu konverzace, spíš než byste přiznali to, co je pravda.“

Phule se znovu musel usmát.

Navzdory sobě samému zjišťoval, že Maxine se mu stále více zamlouvá.

„Soudím, že staré zvyky se těžko odkládají,“ řekl. „Jistě, legie sama směřuje k životu povzbuzováním, když už ne vyžadováním dvojsmyslné řeči. Pro mou vlastní informaci, jak byste vy popsala náš vztah?“

„Proč? My jsme soupeřící velitelé ve válce gangů o kontrolu nad tímto kasinem, samozřejmě,“ řekla Max a lehce pokrčila rameny. Pak si všimla, jak se zmařil, a pokračovala: „Představte si, pane Phule. Tohle přece nepovažujete za konflikt mezi silami světla a tmy... s vámi osobně na straně andělů?“

„Ve skutečnosti jsem se domníval, že jste druhá osoba, která mě nedávno označila za vůdce bandy zločinců,“ vysvětloval velitel s

ironickým úsměvem. „Přestože není tajemstvím, že legionáři mají často pestrou minulost, doufal jsem v poněkud lepší veřejné mínění.“

„Pestrá minulost,“ vykřikla Max a krátce se zasmála. „Tady znovu obcházíte, pane Phule. Snažíte se slovy uvázat mašli na krk udřené mule. Zajišťujeme nápady a návod pro smečku kriminálníchků a žijeme ze zisku. Není jiný způsob, jak to přesněji popsat.“

„Lituji, ale s tím nemohu souhlasit,“ řekl legionář a zakroutil hlavou, „ačkoliv si myslím, že to považujete za poklonu pohlížet na mne jako na rovného. Dávám přednost označovat to, co dělám, za asistování některým osobnostem při nacházení tvořivého a prospěšného uplatňování jejich talentů. Dovolte mi například připomenout vám, že jsme byli pověřeni ochranou tohoto kasina na žádost řádného vlastníka a že netrváme na zisku z našich výkonů, kromě našich běžných platů.“

„Domnívám se, že sledujete nějaký cíl, kapitáne,“ obrátila Maxine klidně. „Nemohu to říct přesně, přestože mi vaše postavení připadá jako prospěšné pro mé vlastní. Vždycky jsem shledávala, že lidé pracují tvrději pro přímý užitek než pro řádnou mzdu.“

Velitel přikývl. „V tom máte pravdu. Přesto však někdy můžete uvažovat, jestli právě přímé požitky mohou jednotlivci vyvážit peněžní zisk. Mimochodem, když dovolíte, musím se vrátit ke svým povinnostem. Bylo mi potěšením hovořit s vámi.“

Protože zatím nic nenasvědčovalo tomu, že by proces na automatech začal, Maxine horečně uvažovala, jak by rozhovor prodloužila.

„Ještě okamžik, kapitáne,“ řekla a položila mu ruku na paži. „Je zde někdo, s kým bych vás chtěla seznámit.“

Bez dalšího vysvětlování vedla velitele legionářů kolem řady pokladních okýnek, což znamenalo další metry od automatů.

„Promiňte, ...Jonesy?“ řekla a lehce se dotkla ramene jednoho z mužů, kteří zde čekali na další žetony. Mladý orientálec se s úsměvem otočil a pak se viditelně zděsil, když uviděl černě uniformovanou postavu, která Max doprovázela.

„Myslím, že vy dva jste se ještě nesetkali,“ pokračovala Max tak klidně jako hostitelka na recepci.

„Jonesy, tohle je kapitán Jester, velitel bezpečnostních sil tohoto kasina. Kapitáne Jestere, tohle je Jonesy.“ Odhalila v úsměvu zuby. „Ovšem, že to není jeho pravé jméno, ale jméno, kterým chce být nazýván.“

„Kapitáne Jestere.“

„Jonesy.“

Oba muži hleděli jeden na druhého s otevřeným znepokojením. Ruce si nepodali.

„Jonesy nás navštívil jako zástupce jedné z... řekla bych, že byste to nazval jednou z našich sesterských organizací.“ Maxine se usmála. „Jeho nadřízení projevíli neobvyklý zájem o to, jak vy a já srovnáme své odlišnosti.“

Orientálec lehce pokrčil rameny. „Obávám se, kapitáne, že zvědavost je pro nás pouze přirozená. Měli bychom se vždy nacházet — jak bych to jen řekl — v podobném vztahu k vám jako paní Pruet. Věřím, že pochopíte, že v tom není žádná osobní zášť. Jsem si jist, že když nikdo, vy určitě chápete, že obchod je obchod.“

„Rozhodně,“ odpověděl Phule se semknutými rty. „Naopak, mohl bych vám navrhnout, abyste ode mne informoval své nadřízené, že pokud by chtěli navštívit Lorelei, aby mohli naše metody posoudit z první ruky, udělám vše pro to, abych měl jistotu, že je o ně postaráno stejně pohostinně jako o paní Pruet a její organizaci.“

V Jonesových očích se lehce zablesklo.

„Buďte si jist, že to udělám, kapitáne,“ řekl s malou úklonou. „Teď, když mě omluvíte, drží mi místo u jednoho stolu.“

„Myslím, že se mu nelíbíte, kapitáne,“ řekla tiše Max, zatímco sledovali, jak orientálec odchází.

Phule se pobaveně usmál. „Myslím, že s tím dokážu žít. Řekl bych, že nebyl ani příliš nadšený vámi, že jste mě s ním seznámila.“

Maxine docela nežensky zafuněla. „Věřte nebo ne, pane Phule, možnost, že by Jonesyho společnost přišla na Lorelei, je pro mě dokonce ještě méně přitažlivá než pro vás. Mimochodem, jak už jsem řekla, 'ctihodní nepřátelé a nečestní přátelé'. Považuji za zdvořilostní otázku informovat vás o tom, co by proti vám mohlo jednou stát.“

„Rozumím,“ řekl velitel a zamyšleně si ji prohlížel. „V pořádku, myslím, že teď je řada na mně, abych vám oplatil laskavost. Vidíte toho muže sedícího u pravého konce stolu black jacku? Toho bledého?“

Maxine lehce natáhla krk a přikývla.

„Je to někdo; na koho byste si v budoucnu měla dávat pozor při uskutečňování vašich zájmů v kasinech.“

„Opravdu?“ řekla Max a prohlížela si označené individuum.

„Kdo je to? Podvodník v kartách?“

„To sotva,“ řekl Phule klidně. „Ve skutečnosti jsme podnikli kroky k vyřazení tolika známých podvodníků, kolik jen bude možné — což, jak víte, je součást naší práce. Mohlo by vás zajímat, že už jsme jich do dnešního dne přes stovku odeslali zpět na kosmodrom.“

Maxine tuto zprávu několik okamžiků mlčky přežvykovala. „To je pouhé tvrzení, kapitáne,“ řekla konečně, pomalu a pečlivě. „Mohla bych se zeptat, jak jste je odhalili?“

„To nebylo těžké,“ řekl velitel. „Během minulého týdne jsme většinu z nich vystopovali společně s krupiéry, kteří je zásobovali falešnými podíly a speciálními čipy. Tullie Bascom, nový ředitel kasina, nám pomohl vybrat zbytek. Vypadá to, že většinu z nich zná od vidění. Jednou už byli identifikováni, takže to byla jen otázka vhodně zvoleného okamžiku, abychom je vypleli bez obtěžování legitimních hostů, a já měl pocit, že ta pravá chvíle nastala dnes.“

„Tullie Bascom,“ Max to jméno pronesla, jako by špatně chutnalo. „Myslela jsem, že je v penzi. Co se toho týče, myslela jsem, že ředitelem je Huey Martin.“

„Byl,“ přiznal Phule. „Bohužel, byl dnes rovněž vyplet. Nějaké otázky, jestli pracuje pro dům, nebo proti němu, pokud jsem to správně pochopil.“

„Rozumím.“

„Přesto, rád bych vám něco řekl o tom gentlemanovi u stolu s black jackem,“ pokračoval velitel, jako by si nebyl vědom Maxininy reakce na jeho odhalení. „Jmenuje se Albert a vede tým počítačových kontrolorů — jedni z nejlepších, s nimiž jsem kdy spolupracoval.“

„Počítačové kontroloři,“ opakovala Maxine bezbarvě.

„Ano. Mohu ho plně doporučit, kdybyste někdy pocítila potřebu zkontrolovat programy svého centrálního počítače.“ Phule se do své sokyně opřel očima. „Vím, že vám to bude připadat neuvěřitelné, ale Albert zjistil, že někdo zasahoval do centrálního počítače Tučné Šance. Podle něj někdo vložil načasovaný program, který by měl drasticky změnit vyplácení výher na videoautomatech o dnešní půlnoci.“

Okázale se podíval na hodinky. „Opravili jsme to, ale přesto jsem byl zvědavý na ty, kdo by u těch automatu mohli čekat do půlnoci a sledovat jejich reakci, když stroje prostě dál budou polykat peníze, místo aby vyplácely miliony, jak se čekalo. Teď už je půlnoc skoro pryč a celou jsem ji prohodil s vámi. C'est la guerre, řekl bych. A teď už doopravdy musím jít, ale bylo mi skutečným potěšením strávit tu dobu s vámi, paní Pruet.“

S tím jí posměšně zasalutoval ukazováčkem, pak se otočil a s úsměvem odešel.

Zatímco ho pozorovala, Maxine jeho úsměv nesdílela. Pohled, který na něj zaměřila, se spíše podobal tomu, kterým had sleduje domněle nelétající kořist, která mu mizí v oblacích.

„Max..., myslím, že máme problémy,“ sykla Laverna, která se jí zhmotnila po boku.

„Co je, Laverno?“ vzhledla Maxine a odtrhla oči od Phulových zad.

„Řekla jsem, že máme problémy,“ opakovala její poradkyně. „Už je skoro půl hodiny po půlnoci a ty zatracené mašiny nejsou...“

„Já vím,“ odsekla Max. „Řekni těm idiotům, aby přestali pokladny tohoto domu krmit našimi penězi. A nezdržuj se jemným chováním. Náš gambit vybuchl a je to spočítané.“

„Opravdu?“

„Právě se stalo,“ řekla Maxine. „Až to zařídíš, přijď nahoru do pokoje a já tě seznámím s podrobnostmi. Zrovna teď, jak jsi před chvílí podotkla, nás každá minuta zdržení stojí peníze.“

„Už jdu,“ řekla Laverna a zamířila k automatům s rychlostí zcela nepodobnou její typické loudavosti.

„Pane Stilmane! Dovolíte na okamžik?“

Na její výzvu k ní exhráč astrobally proplul.

„Ano, paní Pruet?“

„Chtěla jsem vás za chvíli provést operacemi na patře,“ prohlásila.

„Podívejte se, zda byste mohl zařídit nějakou nehodu, která by zadržela oddíly pana Phula. Potřebuji nějaký čas na promyšlení určitých věcí.“

„Něco není v pořádku?“

„Zdá se, že jsme našeho pana Phula podcenili... trochu víc, zatím,“ připustila Max a potřásla hlavou. „Budu ve svém apartmá s Lavernou a pokusím se naplánovat, kam odtud odejdeme.“

Zatímco se po cestě k výtahu snažila být sama se svými myšlenkami, udělala Maxine tu chybu, že se nepodívala na svého specialistu pro násilí po tom, co mu řekla. Kdyby to udělala, její ostražitost by možná byla varována vzácným, pomalým úsměvem, který se šířil Stilmanovou tváří.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Deník 236

Člověk by se mohl domnívat, že klíčovým bodem byla událost zaznamenaná v minulé kapitole, velké zahájení v Tučné Šanci, kde můj zaměstnavatel úspěšně zabránil mnohonásobnému útoku Maxine Pruet na finanční zdroje Gunthera Rafaela.

Přestože důležitost této šarvátky nikdo nepopírá, protože mou výsadou bylo vidět konflikt už od samého začátku, mohu říci, že události, které zahájení okamžitě „následovaly“, byly mnoha způsoby mnohem obtížnější pro toho, kdo se s nimi případně střetl.

Mezi hráči se to hemží přezdívkami. Co víc, určité přezdívky se staly téměř tradičními. Tak se stalo, že kdokoli mezi hráči se jménem Edvard byl označen jako „Rychlý Eddie“.

Lucas, přestože jeho jméno ponoukalo k obvyklému „Lucky Luke“, byl svým společníkům znám prostě jako Lucas. To bylo částečně proto, že se snažil a také dosáhl v kasinech určité anonymity, oblékaje se a jednaje jako účetní nebo úředník na dovolené. Většinou však přezdívky varovaly, protože Lucas se nepovažoval za hráče. Považoval se za podvodníka a štěstí s jeho úspěchem nemělo nic společného.

Byl puntičkář, který byl šťastný, protože typ krádeže, který preferoval, vyžadoval pečlivou pozornost pro detaily a načasování. Ve skutečnosti špehoval v Tučné Šanci skoro týden, než se rozhodl, že skóre dává možnost, a dal signál ostatním členům své skupiny, kteří byli rozptýleni v ostatních kasinech na Lorelei.

Plán Lucase obvykle vyžadoval asi pět lidí, kteří velmi těsně spolupracovali, přesto však bylo třeba značné opatrnosti, aby bylo jisté, že bosové v přízemí a bezpečnostní služba nebudou schopni zjistit, že znají

jeden druhého, a tudíž byli jako jednotka méně funkční. Jejich cílem byl točit se stůl, kde byly výhry nejspíše zvýhodňující hráče, a s jejich systémem dokonce mnohem výhodnější. Byl to složitý systém, který střelci umožnil podstrkování jedné z kostek, když házel, zatímco jiný hráč přestal a položil kostku na stůl, jako by byla jednou z původního páru. Třetí hráč musel rychle sebrat kostku a hodit ji zpět střelci, takže i kdyby kasino mělo podezření a prověřovalo kostky, oni by byli čistí. Další dva hráči byli u stolu sólově, aby v kritickém okamžiku vytvářeli rozruch, zatímco pátý — Lucas, rozmísťoval sázky.

Systém spočíval v tom, že velký počet hráčů, nutných ke spolupráci, by neumožnil šéfům sázek uvěřit, že jsou sehraní. Ten, který pokládal velkou sázku, nebyl střelec, který sázel minimálně a samotného ho nikdy nebylo možno přistihnout s falešnou kostkou. Přestože obvykle mohli být v daném kasinu jen několikrát, aniž by upoutali pozornost, při „adjustovaných výhrách“ bylo „několikrát“ obvykle až dost.

Další nutnou složkou při tomto podvodu byl nedbalý krupiér, což bylo víc, než by Lucas mohl v minulém týdnu čekat. Proto si také tuto dobu vybral pro sestavení pracovního týmu a k práci.

Houfy ze zahajovacích slavností se ztenčily do té míry, že zde bylo k dispozici i několik míst u různých stolů. Skupiny z přízemí už byly unaveny návaľem a otevřeně pohlížely na své hlídače, jako by mohli urychlit konec jejich přesouvání samotnou vůlí.

Lucas už seděl u vutipovaného stolu skoro hodinu a pečlivě vytvářel typ mírného smolaře, který příležitostně hojně sází se snahou získat své ztracené peníze zpět. Krupiér se choval, jako by několik posledních nocí tříštil svou pozornost mezi stůl a urostlou servírku nápojů, která na něj se vzrůstající frekvencí pomrkávala s blížícím se koncem směny. Zda flirtovali nebo byli milenci, to Lucas nevěděl a ani se o to nestaral. Co bylo důležité, že krupiér nevěnoval pozornost tomu, co probíhalo u jeho stolu. Jeden za druhým se jeho tým nedbale posouval blíž na svá místa, aniž by ztratili jediného člena dřív, než byli schopni rozjet akci. Přes svou důvěru a kontrolu cítil Lucas, že se ho začíná zmocňovat vzrušení. V příštích patnácti minutách buď získají výhru, anebo se rozptýlí a najdou si jiný terč.

„Vaše kostky, pane.“

Lucas sebral kostky a začal s nimi pomalu trást v přípravě na svůj hod. Toto nebylo to velké skóre, samozřejmě. On byl sázející, nikoliv střelec. On jenom zaznamenával čas a zaujímal své místo ve střídání střelců, dokud

nebyl tým úplný. Koutkem oka zahlédl posledního člena svého týmu, který směřoval k jejich stolu, jak se s hranou netečností zastavuje u jiných stolů. Teď tedy konečně byli připraveni jít na věc.

„Jedeme, sedm,“ řekl Lucas téměř automaticky, zvedl ruku, aby vrhl kostky, a...

„Ještě okamžik, pane!“ Jeho zápěstí jako by sevřel svěrák. Lucas se poplašeně ohlédl a zjistil, že je držen černě uniformovanou bezpečnostní stráží s dalšími strážci po boku.

„Copak...“

„Nechte nás prohlédnout tyhle kostky... Zadržte všechny sázky!“

Opravdu zmaten, odevzdal kostky, které držel, strážci s nakrouceným knírkem. Neměl ani představu, co podnítilo tohle přerušení, protože dosud neudělal nic, co by zapříčinilo jakékoli podezření, ať už oprávněné, nebo ne.

Strážce zíral na kostky.

„Tak, jak jsem si myslel,“ prohlásil. „Prohledejte mu kapsy, Do-Wope..., levou kapsu saka.“

Než mohl Lucas sebrat svůj důvtip k protestu, umaštěně vypadající strážce proti němu hrábl rukou do označené kapsy a vytáhl ji s...

„Tady jsou, Seržo, přesně tak, jak jsi myslel.“

Lucas civěl na pár kostek, které strážce držel nahoře. V jeho kapse nebyly vůbec žádné kostky..., vlastně tentokrát nikde jinde u něho osobně!

„Ale...“

„Myslel jste si, že si trochu zašvindlujete, že, pane?“ kníratý strážce se usmál. „Myslím, že je čas přesunout se dál. Kdybyste mě následoval. Žádné problémy, lidi! Jenom udržujeme stoly Tučné Šance poctivé. Vyreklamujte si sázky a dejte kostky dalšímu hráči.“

Lucas sotva registroval otřesené obličej ostatních členů týmu, kteří se ztráceli v davu. Jeho úplná pozornost byla upoutaná pevnýma rukama, které svíraly jeho paže a jemně, ale pevně ho postrkovaly směrem k východu z kasina.

„Já jsem ale hostem v tomto hotelu!“ konečně se ovládl a snažil se dobrat smyslu toho, co se stalo.

„Už ne, už nejste, pane,“ informoval ho seržant. „Svoje zavazadla najdete venku.“

„Ale já jsem se ničeho nedopustil! Opravdu!“ Místo aby přijal riziko profese, kterou si vybral, Lucas se podílel na všeobecné nevěře a

rozhořčení, že byl shledán vinným z podvodu, jehož se ve skutečnosti nedopustil.

„Já vím, pane,“ seržant zamrkal. „Už jsme měli dost toho pořád vás hlídat, to je vše, Takže kdybyste šel tudy.“

V Lucasově mysli věci náhle zapadly do sebe.

„Počkejte minutku,“ řekl. „Jestliže je moje zavazadlo venku, někdo ho musel sbalit, ještě než jste...“

Vykroutil se svému vězniteli, strnul v pohybu a ukázal obviňujícím prstem na seržanta.

„Vezmete mě zpátky!“ prohlásil. „Na těch kostkách, které jsem držel, nebylo nic závadného! A on... on mi nasadil do kapsy ten falešný pár.“

„Zcela správně, pane,“ řekl měkce Moustache. „Ty kostky přesto byly vaše. My jsme pouze využili svobody pohybu a přesunuli je z vašeho pokoje do vaší kapsy. To je vše.“

„Můj pokoj?“

„Ano, pane. Kdybych vám mohl radit, je nemoudré držet dva tucty speciálních kostek ve svém zavazadle, když jste v kasinu. To u takových ošklivých chlapů, jako jsme my, vyvolává podezření, a ne každý je tak jemný a chápající jako my.“

„Cože, ...vy jste prohledali moje zavazadlo? Předtím, než jsem cokoliv udělal?“

„Jen jsme se rozhlíželi v zájmu majitele, pane,“ řekl seržant.

„Ale to je... to je...“

„Nezákonně? Zcela správně, pane. Zdálo by se, že nejste jediný podvodník, na Lorelei, ale o tom vy jste určitě věděl. Skutečný trik, pane, je nedat se chytit. A teď, šel byste laskavě tudy?“

Rozvalení u stolu vedle otevřené strany jedné z koktejlových hal kasina, pozorovali Doc a Tiffany slavnostní pochod procesí.

„Víš,“ řekl Doc, „teď to zrovna vypadá, že by mohla být legrace. Možná někdy podám žádost o řádnou službu. Když nic jiného, odůvodnilo by to nošení této uniformy natrvalo.“

Herečka se ušklíbla a upila ze svého nápoje.

„To by bylo mnohem legračnější než omítání Dee Dee make-upem pětkrát za den,“ řekla. „Věděl bys, že po celém tom povyku o nedostačujícím živém scénickém sboru teď, když je počítač úplně vyčištěný, připustila, že můžeme v show zůstat?“

„Všechno, co jsem s tím měl do činění, je práce s oponou,“ řekl Doc, „ale vím, co myslíš. Ted’ se domnívám, že je to blíž k showbusinessu, než stát kolem, sledovat opilce, kteří den po dni utrácí peníze.“

„Možná pro tebe, Docu, ale ty jsi pracoval za scénou. Pro někoho jako já, kdo bývá na očích, je pracovní podpora opravdový úpadek. Konečně, stráž by mohla být určitým druhem hrané role.“

Akrobat k ní zvedl pohled. „Mluvíš dětinsky, Tiff. Něco tě trápí?“

„Není to právě to, co jsem čekala, když jsem s tím vším souhlasila,“ řekla s úšklebkem. „Nebo po tvém udivujícím brífingu.“

„Rozumím,“ řekl Doc a posunul se na sedadle, aby hleděl přímo na strop. „Nemělo by to mít nic společného s tvými snahami okouzlit našeho kapitána, že ne?“

Tiffany na něj chvíli zírala a pak propukla ve smutný smích. „Trefa,“ smála se. „Víš, byli jsme na té lodi na cestě sem, myslela jsem si, že je právě zaměstnán plánováním téhle operace, a tak jsem ho mohla vidět víc, a jednou jsme si spolu sedli. Díky tomu, jak je to vypracováno, přestože s námi spolupracuje v hledišti, vidím se s ním méně než na té lodi.“

Doc se usmál a objednal další rundu.

„Mám-li k tobě být upřímný, Tiffany,“ řekl, „nemyslím, že by to měl být takový rozdíl. Ze všeho, co mohu říci, je náš neohrožený vůdce velmi šťastně ženatý se svou prací. Každý, s kým jsem o tom hovořil, říká naprosto stejnou věc, že jim kapitán nevěnuje tolik času, kolik by chtěli, ačkoliv současně reptají, že se obávají, že on sám se honí příliš tvrdě. Koneckonců si ho nedovedu představit uvolněnějšího, bez ohledu na to, jak vábívé jsou vnady nebo jak často se kolem něj vlníš.“

Herečka se usmála a položila mu ruku na rameno.

„Děkuji, Docu,“ řekla. „Trochu mi to pomohlo. Možná je to tím, že jsem v těchto dnech strávila příliš mnoho času před toaletním stolem, ale stále víc se přistihuji, že zírám do zrcadla a obdivuji se. 'Vzdala jsi to? Utekl ten čas už opravdu definitivně?' a soudím, že jistě nebezpečí přichází se zaměstnáním... nebo v tomto případě s tím, že jsem žena.“

„Dobře, pro tohle to možná má cenu, já si nemyslím, že jsi to vzdala,“ řekl akrobat s mrknutím. „To ovšem není zrovna můj názor. Pokud sis toho nevšimla, Junior si tě všiml.“

„Já vím,“ prohlásila Tiffany a obrátila oči. „Řeknu ti, Docu, já nevím, co s ním mám dělat. Zdá se, že kdykoliv se otočím, je tam on a nabízí mi, že mi doběhne se vzkazem, nebo na mě zírá, jako kdybych právě

vystoupila z mušle nebo tak něco. Soudím, že je to hezké dítě, a tak dále, ale právě to je ono — dítě!“

Doc se zašklebil. „On není tak mladý. Někdy by sis s ním měla promluvit. On je mentálně skutečně zcela dospělý. A to by mu mohlo pomoci vidět tě více jako osobu než jako bohyni.“

„Mohla bych to zkusit. Víš, když na to přijde, je skutečně typ...“

„Dovolíte?“

Dvojice přerušila rozhovor, když mladá žena v krátké, těsné košili, snad jedna z dívek ze show, stanula u jejich stolu. „Myslela jsem si, že byste měli vědět..., venku je zraněný člověk.“

„Cože?“ Doc se zamračil, náhle zmatený změnou v soustředění.

„V aleji vedle kasina,“ řekla žena. „Je tam člověk ležící na zemi.“

„Proč myslíte, že je raněný?“

„Nevím... Nehýbá se. Může být také opilý. Nešla jsem blíž. Jenom jsem myslela, že bych to někomu měla říct, a vy jste první lidé v uniformě, které vidím.“

„Díky,“ řekl Doc. „Podíváme se na to.“

„My?“ řekla Tiffany, když žena odešla, a zvedla hlavu.

„Jistě, proč ne?“ řekl akrobat, vstal a vytáhl nějaké peníze na útratu. „Nestěžovali jsme si právě oba na to, že jsme odstavení za scénou? Mimo to, vzpomeň si, že pokud jde o hosty, jsme bezpečnostní garda jako kdokoli jiný v černé uniformě. Bylo by mimo naši roli snažit se najít někoho jiného a poslat ho tam, místo abychom šli sami.“

Herečka přehlédla kasino, ale nikdo z řádných vojáků nebyl v dohledu.

„Asi máš pravdu,“ řekla a vzala svou peněženku. „Doufám, že to zvládneme.“

„Určitě,“ ujistil ji Doc. „My jsme dva a on jen jeden, a jestli je opilý, je to k dobru. Kromě toho, kdyby nám dělal nějaké potíže, jsme ozbrojení, nezapomeň.“

Poklepal na uklidňující pistoli v pouzdře na stehně. Tiffany zakroutila očima.

„Prosím, přestaň na mě dělat machra, Docu. Jedna z věcí, které se mi na tobě líbí, je, že se nenaparuješ.“

„Lituji,“ omluvil se artista klidně. „Poletuji kolem buď s herci nebo s militantními typy, přenáším se do melodramatu. Vážně, Tiff, myslím si, že všechno, co máme dělat, je zkontrolovat, co je tam za problém, pak použít

naše náramkové rádio a přivolat vhodnou pomoc — pokud ji vůbec budeme potřebovat, to je vše. To snad jsme schopni udělat.“

+ + + + +

Přesto, že technicky to bylo ještě „uvnitř“ volných prostor podél Paprsku, pro nepravé legionáře po dnech těsného uzavření v kasinu to byla příjemná změna. Vzhledem k velikosti Tučné Šance to byla několikaminutová procházka k aleji — obslužný přístup k nákladním prostorám — a oni využili příležitost, pohybovali se beze spěchu, krok za krokem, jako omámení vzhledem a zvukem Lorelei.

„Víš, tohle místo je skutečně něco,“ komentoval Doc, zatímco zrakem klouzal z kroužící světelné show k proudu lidí, kráčejících podél Paprsku. „Nemohu si vzpomenout, jak dlouho jsem už nebyl venku. Soudím, že když pracuji v zákulisí, je snadné zapomenout, kde je vlastně umístěná scéna.“

„Vem si všechna ta světla a lesk, a to, co jsi opustil, je světlejší a lesklejší,“ souhlasila Tiffany a pak se zamračila. „Řekni, když už mluvíme o pobytu venku, neřikal kapitán něco o naší pravomoci pouze při pobytu uvnitř tohoto komplexu?“

Akrobat pár minut uvažoval.

„A víš, že můžeš mít pravdu?“ řekl nakonec. „Zdá se mi, že to bylo na některém z těch brífingů. Bylo jich tolik, a přesto si nemohu vzpomenout jistě. Dobrá, už jsme přišli tak daleko, že bychom se mohli podívat, než půjdeme zpátky.“

Pouhý tucet kroků od aleje světlo náhle pohaslo. Světelná show byla určena k ohromení a přivábění turistů k Paprsku, ne jako placená pomoc, a nebylo příliš žádoucí plýtvat proudem v místech procházených pouze usedlíky a zaměstnanci. Procházka dolů alejí byla jako vstup do jiného světa, oblast vyplněná stíny a slepými kouty, poskytující tak prostor temnu a nebezpečí, které by byly těžko uskutečnitelné, kdyby světla a lidské hemžení byly, co by kamenem dohodil.

„Opravdu nikoho nevidím,“ řekla Tiffany, nervózně zírajíc do téměř neprůchodných stínů, které ohraničovaly přístup.

„Možná se probral a odešel,“ řekl Doc. „Prohlédneme to trochu dál, pak... och...“

„Co je, Docu?“

„Pokračuj v chůzi, Tiffany. Neohlížej se!“

Příliš vyplašená na to, aby mohla jasně uvažovat, herečka ihned střelila pohledem dozadu směrem k ústí aleje. Byli tam tři muži, beztvární v temnu, ale nepochybně mohutní, kteří sledovali falešné legionáře. Když viděli, že je Tiffany odhalila, zrychlili krok, aby dvojici zabránili v úniku.

„Docu.“

„Udržuj pohyb, Tiff.“

„Neměli bychom přivolat pomoc?“

„Možná to nic nebude,“ řekl akrobat, i když jeho tón nasvědčoval, že tomu sám nevěří. „Jestli ano, pak nemyslím, že by nám nechali čas použít naše rádia. Ne, počítám, že nejlepší bude snažit se dostat do nákladního doku, a pak — sakra!“

Vpředu se vynořila dlouhá postava, která jim zablokovala cestu..., postava, která byla znatelně větší než kdokoli z těch tří, kteří je sledovali. Bylo to, jako by se ten chlap zhmotnil ze stínů, i když stál nehybně, takže tam mohl celou dobu klidně být a prostě si ho nevšimli.

„Dobrá, poslouchej, Tiff. Nemáme čas se domlouvat,“ mumlal Doc. „Ti vpředu jsou stále lepší než ten za námi. Já budu zkoušet tuto stránku a ty pokračuj v chůzi. Pochopilas? Nezastavuj se, dokud nedosáhneš nákladního doku. Jakmile budeš uvnitř, použij rádio a řekni jim, co se se mnou děje, ale až budeš uvnitř.“

„Ale...“

„Hned to udělej!“ sykl akrobat a začal se od ní vzdalovat.

„Drž se vpravo, mizero!“ zavolal na postavu vpředu, která se k nim pohnula zvláštním, plynulým krokem. „Řekl jsem, drž se!“

Postava pokračovala v chůzi a Doc sáhl pro svou uklidňující pistoli, ale příliš, příliš pozdě. Práce kaskadéra mu dala zkušenost v bojových scénách a pádech, které vyhlížely zcela působivě v holovizích, ale ve skutečnosti byly plánovány a režírovány, aby minimalizovaly riziko a vážná zranění. Pár opravdových zápasů zažil v barovém varieté, a to už bylo daleko za ním, poté, co se oženil. Nic v jeho minulosti ho nepřipravilo na jednání nebo alespoň rozeznání rychlosti a agilnosti profesionálního atleta, i když penzisty. Jeho ruka se sotva dotkla rukojeti uklidňovací pistole, když přicházející postava nečekaně zrychlila. Neschopný dokonce ani uhnout, cítil Doc i náraz vzduchu v plicích, když ten chlap vrazil mohutným ramenem do jeho hrudníku, pak byl zvednut a nesen zpátky, jak monstrum pokračovalo směrem vpřed, nevěnujíc kaskadérovi váše další pozornost,

jako by si býk nevšímal ručníku, padnoucího mezi jeho rohy. Něco udeřilo do Docových zad a on milosrdně ztratil vědomí.

Tiffany ten horor pozorovala a zapomněla na své instrukce uniknout. Útočník vykročil zpět od zdi, stále držel Docovo, teď už bezvládné tělo, a pak s ním mrštil o zem. Těžce dýchal, což připomínalo zvířecí vrčení, několik okamžiků zíral na jejího padlého společníka a pak ho ze vzteku, už nehybného, nakopl do boku.

To prolomilo její strnulost. Vytrhla svou vlastní pistoli z pouzdra a vyrazila do nebezpečí. Bylo to měkké pit stlačeného vzduchu, když trhla spouští, ale kromě toho nebyly žádné další známky, že by vůbec cokoliv udělala. Vystřelila znovu a znovu... Žádný účinek.

V rozrušení mrštila zbraní a vrhla se k mužově boku. Ten se otočil po zvuku, který způsobila, a pak ji líně odhodil vzduchem jako obtížný hmyz. Tiffany narazila na zem jako beztvará kupka a bezvládně ležela.

„Velký špatný voják, hoši, co?“ řekl jeden z mužů, kteří vyšli ze stínů.

„Nejsou tak odolní.“ S dosud klesající hladinou adrenalinu po bitce Stilman pouze zamručel v odpověď.

„Hej! Tohle děcko je opravdický hlídač,“ zvolal další z mužů, obraceje Tiffany nohou. „Soudím, že bychom se při našem kšeftu mohli trochu pobavit.“

Stilmanova hlava se se škubnutím zvedla. „Nic takového,“ řekl ostře. „Pošleme je jako malou upomínku těm, kteří hrají mimo tuto ligu, ale to je všechno.“

„Myslím, že Max řekla, že bychom si mohli sundat rukavičky,“ prohlásil muž mrzutě.

Ve skutečnosti si Stilman vůbec nebyl jistý, že by Max schválila to, co teď provedli. Dal tuhle léčku dohromady na základě toho, že mu nedala obvyklý příkaz „odložit hrubé jednání“. Vybrání párku gardistů mimo akci mohlo být v pořádku, ale pro hochy by určitě bylo vítanou změnou, kdyby během výtržnosti nemuseli držet ruce v kapsách. Navíc, Max byla žena a Stilman si byl téměř jistý, že by byla znechucena, kdyby skupina příliš rozpustile žertovala s legionářkou.

„Nezáleží na tom, co říká Max,“ štěkl. „Já teď říkám, abys to bral neosobně. Posíláme těm chlapcům vzkaz zpátky a já nechci přidávat problém s čímkoliv jiným. Jdeme pro ně připravit vzkaz a tečka! Jasně?“

„Jo, jistě.“

Stilman se otočil ke svým obětem, zvedl nohu a podpatkem ostře dupl na nohu ležícího muže. Zvuk lámající se kosti se ostře odrazil od stěn aleje. „Udělejte jí něco s ksichtem. Na takové věci jsou ženské citlivé.“

+ + + + +

„Tady je Beeker.“

„Jo, Beekře. To jsem já, Čokoládový Harry.“

Opíraje se o barovou zadní stěnu naproti veřejnému telefonu, šklebil se Harry, jako kdyby stál komorník před ním, místo na druhém konci linky.

„Ahoj, C. H. Lituji, ale kapitán Jester zde momentálně není. Kdybys chvíli počkal, budu tu mít Matku, aby tě s ním propojila.“

„Ale ne! Drž se tam, hadice! Volal jsem tebe, ne kapitána.“

Velký muž vrhl pohled kolem baru, aby se ujistil, že nikdo není v doslechu, ale tam bylo prázdno, až na jeden pár, který se dělil o pozdní sendvič a pivo.

„Rozumím. Co pro tebe mohu udělat, Harry?“

„Slyšel jsem, že jsi vypracoval hru pro Ledovou Čubku, a tak jsem ti chtěl dát přátelské varování. To je opravdická Kamenná Liška, s čím ses zapletl, pane. No, neměj mi to za zlé..., ty jsi kus zatracenýho chlapa, ale ta tě sežere zaživa, svými způsoby a vůbec.“

Následovala krátká pauza na druhém konci drátu.

„Máš tak nějak na mysli upozornění na slečnu Lavernu?“

„Jo, to je vona.“

„Tedy dobrá, připouštím tvou účast a radu Harry, ale pravda o této záležitosti je taková, že Laverna a já to bereme poněkud jinak. Ve skutečnosti ji považuji za jednu z nejlaskavějších a nejvřelejších osob, jaké jsem kdy potkal.“

„Neblázníš?“ Excyklista byl docela ohromen. „Beekře, asi mluvíme o různých ženách. Jinak bych ti byl velmi zavázán, kdybys mi dal někdy pár ukázek techniky.“

„Byl bych rád,“ komorníkův hlas zklidněl. „Ale nejsem si jist, jak moc ti mohu být nápomocen. Nikdy jsem svoje kontakty se ženami nepovažoval za 'techniku'. Ve skutečnosti se spíše než na snahu na jejich ovlivnění, a z větší části byla odezva příznivá.“

„Hm. Já nerozumím. Stalo se toho víc než jen to,“ řekl Harry. „Vždycky jsem se snažil, aby si dámy hleděly starostí o cívku.“

V odpověď se mu dostalo Beekerova řehotu.

„Ovšem, Harry, musíš si pamatovat, že když přijde na to být sám sebou, jsme ty a já naprosto rozdílní lidé. Rád bych si s tebou někdy o předmětu tvého zájmu pohovořil, pokud budeš mít zájem.“

„Dobrá, v pořádku, chlape. Jé to schůzka. Teď mi řekni kdy a kde, a já tam budu s notýskem.“

„Pravděpodobně budeme muset počkat, než skončí tento úkol,“ řekl Beeker. „Mám pocit, že zatímco to probíhá, vyhýbáme se na veřejnosti kvůli utajení jeden společnosti druhého.“

„Jo, já chápu,“ povzdychl Harry těžce. „Dobře, dej mi vědět, když budeš myslet, že je to v pořádku.“

Nastala další chvilková pomlka.

„Jsi v pořádku, Harry?“ zeptal se konečně komorník se známkou zájmu, která se vplížila do jeho hlasu. „Promiň, že do toho strkám nos, ale slyším tě jako zkroušeného.“

„Myslím, že jsem... trochu,“ připustil excyklista.

„Co se děje? Je něco, co bys mi chtěl říct?“

„Nemyslím... Je to právě to, že...“ Harry vteřinku bojoval, pak se protrhla stavidla a slova se vyhrnula.

„Přímo cítím odříznutí odtud... od informační sítě, chápeš? Jedna z věcí, které jsem měl na kapitánovi rád, byla ta, že mě vždycky ujistil, já věděl, o co šlo, i když se to netýkalo přímo mě. Teď jenom slyším o některých z těch věcí, co se dějou, a dokonce až po akci. Největší část jsem postával kolem a pouliil oči a divil se, co se s rotou děje. Řeknu ti, Beekře, bere mě to. Víš, pořád se mi zdá čím dál víc, že na něco myslím nebo to vidím, a ono se to stane chlapovi vedle mě, jenom tady pořád nic. Myslím, že jsou tady všude lidi, ale nikdo, s kým bych si mohl pokecat. Víš, co chci říct?“

„Jestli to neukazuje na něco mimořádného, Harry,“ poznamenal komorník, „zní to, jako by ses cítil osamělý.“

Harry uvažoval o několika ranách a pak se jeho obličejem rozlil široký úsměv. „Zatraceně! Víš, myslím, že máš pravdu, Beekře. Syn zabijáka! To se mi nikdy nestalo..., myslím ten případ, že bych byl osamělý.“

„Promiň, Harry,“ Beekerův hlas byl mírný, „ale nebude to tím, že donedávna jsi byl vždycky osamělý?“

Kdyby to řekl někdo jiný, byl by se při té představě prostě smál, ale k Beekerovi měl značnou úctu, takže o tom uvažoval.

„Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel,“ řekl pomalu, „ale... víš, je to možné. Když jsem prvně slyšel o tyhle misi, fakt jsem se těšil, že vypadnu pryč od našich..., pryč od uniforem a možná se zamíchat mezi pár lidí, jako jsem já, kteří se potloukají okolo. Způsob by to byl, jenže teď do toho nemůžu vpadnout. Je tu dokonce nějaký bývalý cyklista, který jen čeká na to poplkat si o starých časech, ale já se nějak nemůžu zapálit chvástáním o tom, jak ty starý časy byly mizerný. Fakt, čím víc o tom uvažuju, tím víc se mi zdá, že jsme se jenom honili kolem hoven, celou dobu se snažili ohromit jeden druhýho, jak jsme tvrdí, aby si nikdo nemohl myslet, že se bojím. Ale fakt jedině místo, kde jsem se kdy cítil pohodlně sám pro sebe, je s kapitánem a rotou.“

„Nemůžu říci, že bych byl překvapený, Harry,“ řekl komorník. „Ovšem já už s panem Phulem pracuji dlouho a pozoruji vliv, jaký má na své okolí. Dovol, abych tě ujistil, že nejsi jediný se svými reakcemi. Po nějaké době života člověk cítí potřebu být něčím, co není, pak potkává někoho, koho nemůže jen akceptovat, ale musí no ohodnotit, lidi mají ve zvyku vytvářet...“

„Promiň, Beeku,“ přerušil ho Harry. „Vydrž ještě vteřinku.“

Pozornost excyklisty upoutala aktivita u dveří. Dovnitř právě napochodovali čtyři muži, které jako obvykle vedl Stilman. Harryho si nevšíмали, posadili se na místa u stolu a hlasitě volali po pití.

„To je O. K., Beekře,“ řekl Harry. „Právě proběhl menší přesun nepřátelských oddílů. Co jsi teď povídal?“

„To, že mnoho lidí, kteří už před delší dobou rezignovali sami na sebe a zůstali osamělí nebo nezapadli do nějaké skupiny, zjišťují, že...“

Harry poslouchal jen na půl ucha, zbytek jeho pozornosti se soustředil na stůl rabijátů. Zdáli se být v dobré náladě, potřásali si rukama, plácali se po ramenou a Harry koutkem oka zachytil Stilmana, který mezi ostatní pouštěl obálky, patrně plné peněz.

„Počkej, Beekře,“ řekl Harry a stále sledoval muže u stolu. „Možná, že se tu něco děje. Dalo by se říct, že...“

Zarazil se uprostřed věty, krev mu zledovatěla. Stilman právě předváděl dvě věci ze své kapsy a pro kontrolu je držel nahoře. Zezadu místnosti cyklista nemohl vidět jasně, ale ani to nepotřeboval. Tyhle věci poznal na míle daleko. On musel... rozhodl se hned. Stilman držel dva náramkové komunikátory z rotý.

„Harry?“ přicházel k jeho uším Beekerův hlas. „Jsi tam? Co se děje?“

„Dobře poslouchej, Beekře,“ mumlal Harry do telefonu, stěží poznáváje svůj hlas. „Nemám dost času opakovat to dvakrát..., bereš to? Řekni kapitánovi, ať běží spočítat členy roty. Rychle. Myslím, že někdo má problémy. Jenom... poslouchej, Beeku. Určitě mu řekni, ať nepoužívá rádio. Fakt mu řekni, ať o tom pustí pár slov, ať si dají pozor s domlouváním přes rádio, tečka! Vypadá to, že opozice jich pár chytla, takže nás můžou nějak odposlouchávat. Máš to?“

„Mám to, Harry,“ odpověděl komorník. „Chceš, abych ti to potvrdil, až to provedu?“

„Řekni, ať se nestará. Dám mu vědět později, když budu moci.“

„Harry, máš problémy? Zní to...“

„Teď promluv s kapitánem,“ řekl spěšně Harry a přerušil spojení.

Stilman se právě zvedl a po jednom z posledních potřesení rukou vyšel ze dveří. Nutě se pohybovat nenápadně, Harry prošel kolem baru.

„Můžeš mě chvíli krýt, Willie?“ řekl. „Potřeboval bych na minutku vyklouznout.“

„Myslím, že ano,“ řekl druhý barman. „To není jako skutečné zaměstnání, nebo — hej, co je tam?“

Harry zalovil pod pultem, pak se zvedl a v ruce držel opilované tágo. Taková věc mohla rozhodnout boj a stala se Harryho oblíbenou zbraní.

„To ty opravdu nechceš vědět,“ řekl s mrknutím. „Fakt jsi tu věc neviděl, že ne?“

„Když to říkáš?“ zavrčel Willie a významně se otočil zády. Harry si zbraň přidržoval těsně u boku, takže nemohla být snadno povšimnuta, zamířil z baru a lehce pospíchal provést to, k čemu ho Stilman navedl.

+ + + + +

Tiffany vypadala menší ležíc na lůžku na klinice, pohled upírala na Phulovo srdce a uvažovala, jak se to mohl dozvědět. Trčel tam, na návštěvě, jakmile uslyšel doktorův výčet hereččiných zranění, dokonce až k tomu bodu prodlužoval svou konverzaci s Docem. Kaskadér byl v překvapivě dobré náladě, znatelně dobré vzhledem k oběma zlomeným nohám, a dokonce se mu relativně podařilo uklidnit velitele ohledně toho incidentu. I když, tento pocit při pohledu na hereččinu ovázanou tvář vyprchal, jako by někdo vytrhl zástrčku z jeho mysli a nechal jeho spěšně vykonstruovanou obranu odplynout jako spoustu vody. Tiffany vypadala, jako by spala, a tak se po několika okamžicích mlčení chystal k odchodu.

„Nazdar, kapitáne.“

„Ahoj, Tiffany,“ řekl a násilně se usmál.

„Řekla bych, že neznáte někoho, kdo hrál v 'Mámině nevěstě', že?“ Herečka se rukou dotkla svých ob vazů.

„Já... nevím, co bych řekl, Tiffany,“ zakoktal se Phule. „Lituji, že opravdu nejsem schopen vyjádřit to, co právě cítím.“

„Litujete proč?“ ptala se Tiffany a lehce se zvedla z polštáře. „Varoval jste nás, že to může být nebezpečné, když jste nás instruoval na posledním brífingu, a dal jste nám možnost jít od toho. Když nic jiného, je to naše chyba, protože jsme překročili vaše nařízení. My to byli, kdo se rozhodl sám si hrát na vojáky, když jsme vyšli ven z hotelu bez někoho z vašich skutečných vojáků po boku.“

Velitel zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem si nepředstavoval, že by to mohlo dopadnout takhle,“ řekl. „Kdybych si to myslel, nikdy bych neměl...“

„Poslyšte, kapitáne,“ přerušila ho herečka. „Je to naše chyba, ne vaše, O. K.? Když já vás neobviňuji, tak se neobviňujte sám. Nikdy bych nenechala Doca, aby mě přemluvil k pověšení se na něj.“

„Jsem si jist, že si Doc nemyslel, že...“

„Hej! Nesnažím se to hodit ani na Doca,“ řekla Tiffany. „Učinila jsem své vlastní rozhodnutí na dost dlouhou dobu a budu žít s následky, ať už dobrými, nebo špatnými. Už jsem velká holka, jestli jste si nevšiml.“

„Oh, všiml, to je v pořádku,“ řekl Phule a pro sebe se usmíval. „Nemyslete si, že jsem úplně necitlivý nebo slepý. Ale průběh tohoto rozhovoru mi zabírá mnohem víc času a pozornosti, než jsem čekal, a skutečně si nemohu dovolit jakýkoliv zmatek právě teď.“

„Zmatek, ano? No, to je tedy něco,“ mumlala herečka.

„Promiň?“

„Cože, ale nic.“ Podařilo se jí nechat ho vidět jasně její zřetelně mrkající oční víčko. „Konečně teď už vím, co to dívku stojí dostat vás do své ložnice.“

Z Phulovy tváře zmizel úsměv, jako by někdo otočil vypínačem.

„Dokud jsi vzhůru, Tiffany, chtěl jsem ti říct, aby ses nestarala o poškození svého obličeje. Už jsem sehnal plastického chirurga a pokryjeme všechny výdaje a tvá mzda se bude vyplácet tak dlouho, dokud se nezlikvidují všechny stopy toho, co se stalo.“

„Vím. Doktor mi to řekl, až na...“, herečka otočila tvář k veliteli. „Víte, je to směšné. Byla jsem ještě grogy z těch zabijáků, kterým mě předhodili, ale myslím, že říkal něco o Maxine Pruet, která hradí veškeré výdaje“

Phulův výraz lehce ztuhl. „Já vím,“ řekl. „Bylo mi řečeno totéž. Podíváme se na to. Ty si teď odpočiň a soustřeď se na to, aby ti bylo líp, a nestarej se o to, odkud přicházejí peníze. Já se postarám, aby se paní Pruet podílela taky.“

Chystal se odejít ke dveřím. „Mezitím,“ pokračoval a nutil se do lehčího tónu, „mi určitě dovolíš, abych ti zajistil cokoliv, co mohu udělat.“

„Ano, je tady jedna věc, kapitáne.“

„Co je to?“

„Když budete hovořit s chirurgem..., mohl byste mu říct, aby případně udělal něco s mým nosem? Vždycky jsem si myslela, že je příliš velký..., a když už bude operovat, tak...,“ nechala hlas vytratit se.

„Může to zvážit.“ Phule se usmál, teď už věřil víc, že Tiffany byla do akce zapojena pouze k jejímu úspěchu. „Jsem přesvědčen, že se s tebou poradí o tom, jak by měl konečný výsledek vypadat, a můžeš provést jakékoliv úpravy.“

„Díky, kapitáne,“ řekla. „Asi to bude znít hloupě, ale...“

„Dovolíte, kapitáne?“

Ohlédli se a uviděli Docova syna, stojícího ve vchodu do pokoje. Tiffany mu zamávala. „Nazdar, dítě! Vítám tě na hororové show.“

„Nazdar, Tiffany.“

„Zdar, Juniore,“ pronesl Phule. „Tvůj otec je právě dole v hale. Probudil se dřív, než jsem s ním promluvil.“

„Vím, kapitáne,“ řekl mladík. „Už jsem tady byl, abych ho viděl. Vy jste ten, koho teď hledám.“

„Ano?“ velitel rychle pohlédl na Tiffany. „Právě jsem tady skončil, takže kdybys chtěl se mnou sejít do haly...“

„Ne. Tady je to dobré. Chci, aby to slyšela taky Tiffany.“

„O. K. Co máš na mysli?“

„No, ostatní mě požádali, abych s vámi promluvil, když půjdu navštívit tátu.“ Mladík náhle vypadal neklidně.

„To, o co jde, je..., dobrá, všichni jsme ocenili to, co jste nám řekl o vypovězení smlouvy a odeslání nás zpět na Jewell, ale...“

„Cože? Počkej minutku!“ přerušila ho Tiffany. „O tom jste mi nic neřekl, kapitáne.“

„Tebe se to netýkalo,“ řekl velitel střízlivě. „Alespoň prozatím. Co jsi říkal, Juniore?“

„Tedy, pane,“ pokračoval mladík a pokrčil rameny. „Byli bychom rádi, kdybyste zvážil své rozhodnutí. Chceme zůstat, dokud ta záležitost neskončí. Pokud vím, z původní smlouvy se nic nezměnilo.“

„Nic?“ zamračil se Phule. „To není to, jak bych já popsal to, co se stalo tvému otci a Tiffany.“

„Nemohu mluvit za Tiffany,“ řekl mladík. „Ale předtím zlomili kosti mému otci. To přichází s povoláním. A co se týče ostatních, byli jsme varováni, že se může vyskytnout nebezpečí, a vzali jsme to. A teď, když se to stává skutečností, nemění to podmínky smlouvy. Všichni jsme připraveni pokračovat v práci pro vás, pokud nám to dovolíte.“

„Všichni?“

„No, neměli jsme možnost počítat s Tiffany,“ připustil hoch. „Proto jsem chtěl, aby to slyšela.“

„Můžeš připojit můj hlas, chlapče,“ řekla pevně herečka. „Vypadá to, že zatím jsem tady připoutaná, ale jinak...“ Zvedla se do polohy vsedě a pevně si objala kolena. „Něco vám řeknu, pane Phule. Vy možná jste nějaký druh horké trefy v obchodním světě, a možná i ve vojenském, ale zdá se, že o showbusinessu se toho máte ještě spoustu učit.“

„Soudím, že ano,“ připustil velitel a lehce potřásl hlavou. „Mohl by mi to někdo z vás osvětlit?“

Tiffany si zcela nežensky odfrkla. „Máte samozřejmě obvyklou mylnou představu, že estrádní herci jsou skleníkové květiny, které se musí chovat a chránit. Nic nemůže být vzdálenější pravdě. Naše profese nikdy nebyla skutečně společensky přijatelná, a kdokoliv ji provozoval, setkával se s psychickým i fyzickým odmítáním jako normální, nikoli výjimečnou situací. Můžete divadlo považovat za sofistikované a umělecké, ale naše kořeny jsou v cestujících tlupách, které byly spojnicí pro karnevaly a rozvláčené petrolejářské a jiné společenské večery.“

„Bývali jsme terčí posměchu pro místní lidi,“ dodal tiše Docův syn. „Je to skoro, jako bychom byli cikáni a byli hubováni nebo vykořisťováni — nebo obviňováni z čehokoliv špatného, co se stalo v našem okolí, nebo co se čekalo za chvíli. Obvykle jsme se museli podrobit a jít dál s věcmi, nebo riskovat, že budeme vyhnáni z města. V tomto případě jsme dosáhli síly autority pro změnu pro sebe. Kruci, my jsme síla autority.“

„To, co se vám to dítě snaží říct, kapitáne,“ dodala Tiffany, „je, že my dokážeme být temperamentní a v některých případech i rozčilení, ale nikdo nás nevyžene ze scény, s výjimkou ředitele nebo režiséra. V tomto případě jste to vy. Tentokrát jste nám řekl, že za svá vystoupení nedostaneme nic extra, nebo byste museli udělat nějaké škrtky v účtech, to je jedna věc. Ale neříkejte nám, že jsme vytrhávání z rolí pro naše vlastní dobro. Najal jste nás, protože jsme zcela... 'skutečné vojsko', jak se říká. Tihle balící si nedokážou ani představit situaci dost zlou na to, aby nás shodila, když vy řeknete, že je v pořádku pokračovat v práci.“

„Show musí pokračovat, že?“ usmál se Phule křivě.

„To je to, o co jde,“ řekl mladík.

„Dobrá,“ velitel vzhlédl, když dospěl k rozhodnutí. „Promluvte si o tom, kdokoliv z herců chce zůstat, může. Ach, a synku?“

„Ano, pane?“

„V legii je tradice, která nechává nováčky vybrat si vlastní jméno, když nastupují, a mě už nepřipadá vhodné říkat ti pořád 'Juniore'. Nechtěl bys být nazýván nějak jinak?“

Mladíkovou tváří se rozlil úsměv. „Dobře, pane,“ řekl, „myslím, že použiji návrh této příjemné dámy zde. Co takhle 'Trooper'?“

„Považuj to za vyřízení,“ řekl Phule. „Řekni o tom ostatním a ujisti všechny mým osobním díkem.“

„Děkuji, pane.“ Mladík se vytáhl a ironicky zasalutoval.

„Já děkuji tobě, Troopere,“ upřesnil s úsměvem velitel, když mu oplácel pozdrav.

„To bylo hezké, kapitáne,“ řekla herečka, když mladík odešel. „Byl by to strašně neskromný požadavek, poprosit vás, abych vás mohla políbit, než odejdete?“

„Tiffany,“ řekl Phule s žertovnou obřadností, „bylo by mi potěšením.“

Na stolku vedle postele zazvonil telefon.

„Zatraceně,“ zavrčela herečka, pak se znovu usmála. „Neodcházejte, kapitáne. Chystám se vás zadržet kvůli tomu polibku.“

„Zůstanu tady,“ slíbil velitel.

Telefon znovu zazvonil a herečka ho zvedla.

„Haló? Kdo? Oh ne, jsem v pořádku, děkuji. Je od vás hezké, že se ptáte.“

Zachytila Phulův pohled, přikryla sluchátko rukou a tiše zašeptala jméno. Maxine Pruet. Velitelova tvář ztvrdla a natáhl ruku po telefonu. „Paní Pruet? Tady kapitán Jester.“

„Dobrý večer, kapitáne.“ Maxin hlas přišel po kratičké pauze. „Chtěla jsem vám potom taky zavolat, ale bylo mi řečeno, že byste mohl být tady.“

„Ano, právě bych vám chtěl říci, že jsme zatím ocenili gesto vaší nabídky pokrýt lékařské náklady, které byly proplaceny Vesmírnou legií. Pečujeme o své lidi.“

„Jsem si toho vědoma, kapitáne..., obávám se, že víc než předtím.“

„Promiňte prosím?“

„Chystám se rozšířit svou osobní omluvu za to, co se stalo v noci, stejně jako to, že to nebylo podle mých příkazů. Zdá se však, že moje omluvy by mohly být poněkud ukvapené... vzhledem ke všem okolnostem.“

„Odpusťte, paní Pruet, ale nevím, o čem mluvíte.“

„Ach. Podívejte se, kapitáne. Jsem si jistá, že ani jeden z nás nevěří na časovou shodu. Skutečně si myslíte, že přijmu fakt, že to byla náhoda, že Stilman byl brutálně zbit hned po svém útoku na vaše příslušníky?“

„Můžete věřit, čemu chcete,“ řekl Phule stručně, „ale cokoliv se přihodilo, nejsem si ničeho vědom.“

„Rozumím,“ Maxin hlas zněl důvěřivě. „Tak dobrá, kapitáne. Věřím vám..., když už pro nic jiného, tak proto, že si nedovedu představit, proč byste předstíral nevědomost, kdybyste byl zodpovědný, pokud to neměla být jasná provokace. Připouštím, že mě zarazilo, že byste použil vnější pomoc namísto svých vlastních lidí. Pro vaši informaci, mimochodem, osoba zodpovědná za útok na vaše lidi — pan Stilman — věřím, že to jméno je vám známé, pokud už ne on osobně — je stále v lékařské péči kvůli rozbitému kolennímu kloubu a několikanásobné zlomenině čelisti. Jak jsem řekla, časová shoda je příliš k uvěření, takže vám navrhuji, abyste provedl šetření ve svých vlastních řadách, kdo tento útok nařídil.“

„Promiňte, říkáte jste, že on je tady? Na téhle klinice?“

„Ne, kapitáne. Je v jiném zařízení. Na Lorelei máme několik klinik, ačkoli nejsou příliš známé. Cítila jsem, že by to mohlo zbytečně vytvářet nečistou atmosféru, kdyby byl léčen v tomtéž místě jako vaši lidé. Ve skutečnosti ho budu muset odeslat na jednotku intenzivní péče nejbližší vhodné lodi. Přestože z jeho samostatné akce nemám radost, také pečujeme o své lidi.“

„Rozumím,“ zamručel Phule. „Doufal jsem, že s ním budu moci mluvit přímo o tom, kdo ho napadl.“

„Jeho zranění mu znemožňuje mluvit, pane Phule,“ Maxin hlas byl náhle chladný. „Ale může psát. Navrhuji, abyste mezi svými lidmi zintenzívnili průzkum k určení toho, kdo nařídil ten útok. My už víme, kdo to provedl.“

„Kdo to byl?“

„Už jsem řekla, že to nebyl nikdo z vašich legionářů, kapitáne, a protože se to nestalo v prostorách Tučné Šance, nevěřím, že by se vás to týkalo. Teď, když mi promínete, jsou tu věci, které vyžadují moji okamžitou pozornost.“ A s tímto přerušila spojení.

Phule se několik okamžiků mračil na sluchátko, než je jemně položil zpátky na vidlici.

„Co se děje, kapitáne?“ ptala se Tiffany, když na jeho tváři neviděla žádný výraz.

„Nejsem si jistý,“ připustil velitel, „zdá se, že osoba, která napadla tebe a Doca, byla...“

Přerušilo ho pípnutí náramkového komunikátoru. Přes naléhavost zvuku Phule několik vteřin hleděl, aniž by na signál odpověděl. Bylo pouze několik velitelských komunikátorů podobných tomu, který nosil, takže tichý příkaz umožňoval spojení pouze výjimečných sítí. Teď, co odeslal příkazy Matce, mohl být vyrušen pouze kvůli nebezpečí, zatímco byl na návštěvě na klinice.

„Tady Phule,“ řekl, když konečně spojil linku.

„Promiňte, že vás obtěžuji, kapitáne,“ přicházel k němu Matčin hlas bez obvyklého škádlení, „ale tady v kasinu věci právě vybuchují a myslela jsem, že byste to měl vědět. Především, dostali jsme zpět ty dva chybějící komunikátory a...“

„Počkej chvíli. Kdo je přinesl?“

„Myslím, že to byl seržant... Čokoládový Harry.“

„Hm, to jsem si mohl myslet.“ Phule se ušklíbl. „Poslyš, Matko. Chci Harryho rychle dostat pryč! Opozice ho hledá. Je mi jedno, jestli to znamená vyslat tým k jeho eskortování, dostali jsme...“

„To jsem se vám snažila říct, kapitáne,“ přerušila ho Matka. „Už jsme ho dostali do vašeho bytu. Je zraněný, ale nedovolil nám zavolat lékaře. Měl byste se raději rychle vrátit.“

Zásobovací seržant byl natažen na pohovce, opatrován Beekerem a malou skupinkou přemýšlejících legionářů, když se Phule vrátil do svého pokoje. Byl svlečený do vesty a už ode dveří bylo vidět ohromnou modřinu, která vystupovala i na jeho tmavé kůži a rozprostírala se od podpaždí až ke kyčli a přes velkou část hrudníku.

„Nazdar, C. H.,“ řekl Phule. „Rád tě zase vidím.“

„Čau, kapitáne,“ dostal slabou odpověď. „Jak to de?“ Seržant pohnul svou ohromnou figurou a Phule si všiml, že se snaží vstát.

„Jen zůstaň tam, kde jsi,“ řekl a rychle k Harrymu přistoupil. „Tedy, slyšel jsem, žeš měl dnes večer plno práce.“

„Slyšel ste, he?“ C. H. se ušklíbl a klesl zpět do polštářů. „Víc, než co jsem čekal, to rozhodně. Lidi, ten frajer byl rychlejší! Kdybych ho první ranou nevzal do kolena, pěkně by mi srovnal ciferník. I tak mi dal pěknou ránu, než jsem ho uspal.“ A zdravou rukou ukázal na svou modřinu.

„To vidím,“ řekl Phule přísně. „Chci, aby se na to podíval lékař, Harry. Žádné protesty.“

„Nedělejte to, kapitáne,“ zasípal Harry a zavrtěl hlavou. „Už jsem byl sražený víckrát a tohle není nic víc než pár pošramocenejších žeber. Sem si jistě, že Max má místní felčary na povel, a když jednoho z nich dovedeme sem, bude ona vědět, že sem s váma, a mohla by se začít vohlížet, kdo další by mohl být legionář v civilu.“

Velitel váhal.

„Prosím, kapitáne,“ naléhal seržant. „Budu v pořádku, ...fakt. Jen mě nechte trochu se prospat a budu jak novejš.“

Phule stiskl rty a pak přikývl.

„Beekře,“ řekl, „chci, abys dnes večer zůstal u Harryho. Dohlídni na něj. Kdyby se objevily jakékoliv příznaky, že je raněn víc, než nám tvrdí, chci, abys mě okamžitě zavolal..., ne. Zavolej lékaře, a potom mě.“

„Jistě, pane.“

„Vy ostatní, zmizte odtud a nechte toho muže odpočinout. Budeme vás o jeho stavu informovat.“

„Ještě jedna věc, kapitáne,“ ozval se ležící seržant a bolestivě zvedl hlavu.

„O co jde, Harry?“

„Neprůstřelný materiál, ze kterýho sou naše uniformy. No, Stilmanův
dres byl z té samé látky, zřejmě taky standardní vybavení jejich lidí.
Myslím, že naše uklidňující pušky proti tomu nebudou účinkovat.“

„Bud' bez obav, C. H.,“ řekl Phule ponuře. „Už jsem zajistil těžší kalibr
pro každého a pro Gunthera hlídku. Vypadá to, že věci začaly být tvrdší.“

„Jo, hm, možná byste chtěl najít toho obchodníka a dostat něco ze svých
peněz zpátky.“ Harry se nevesele usmál, když pokládal hlavu zpět. „Ta
látka možná zabrání proniknutí, ale není moc dobrá proti nárazu. Kdyby
chtěl protestovat, vsadím se, že jsou čtyři lidi, kteří by mu rádi ukázali, že
nemá pravdu.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Deník 244

Přes zlověstný obrat, který události vzaly, několik následujících dní proběhlo bez incidentů. I když to byl spíše klid před bouří, přesto dal mému zaměstnavateli příležitost dopřát si některé z civilizovanějších prvků života.

Zmíním se zde o jídle, čímž myslím sednout si a pojíst, a ne jen prostě zhltnout sendvič, hamburger nebo nějaký jiný druh „kalorické bomby“, zatímco jeden dál vykonává své povinnosti. To byl luxus, který si můj zaměstnavatel v poslední době dopřával stále méně a méně.

Dlouho to taky trvalo, než jsem se vzdal jakékoliv snahy přesvědčit ho, že by pro něj mělo být žádoucí spát víc než jen hodinu nebo dvě.

„To jsem tedy vstal skutečně brzy,“ prohlásil Phule s pohledem na své hodinky. „Mám zpoždění na přehlídku vojáků.“

„Odpočívejte, kapitáne,“ řekl Sidney a znovu sáhl po lahvi s vínem. „Ti vaši neotesanci jsou víc než chápaví v péči o sebe, bez toho, abyste kolem nich poletoval — nebo by měli být. Jinak, přemýšlel jsem o celé té záležitosti těch komunikátorů, které nosíte, a myslím si, že celá věc tkví v tom, že vás mohou kdykoliv zastihnout, když se přihodí cokoliv důležitého.“

„Domnívám se, že máš pravdu,“ řekl velitel, i když hleděl do dveří restaurace, zatímco to říkal. „Asi jsem byl hodně našťavaný, když Tiffany a Doc vypadli, ale jak jistě víš, nejsem zvlášť přesvědčen, že se tyto oddíly budou vždycky, než se rozhoupou do akce, hlásit mně.“

„Netrap se tím, Willarde,“ řekla Jennie Higgensová a lehce pokrčila nos, zatímco svému kameramanovi podržela sklenici k naplnění. „Myslím, že jsme přijali tvou omluvu, ale nepokoušej své štěstí. Víš, nemohu si

pomoci, ale cítím, že jsme ještě pod ochranou roty, a pokud už jsi zapomněl, tak než jsem se upsala okouzlujícímu světu vysílání zpráv, pracovala jsem ve školce. Mimochodem, jak je Harrymu?“

„Zdá se hezky přicházet k sobě,“ řekl Phule. „Nakonec je stále těžší udržet ho ležícího, když se zotavuje. Naštěstí si myslím, že hraje svůj zápas s Beekerem. Kromě toho vám chci ještě znovu poděkovat za to, že jste ho dotáhli nahoru.“

„Měla jsem s tím spoustu praxe, ačkoliv jsem lepší v lámání kostí,“ prohlásila reportérka. „Když někdo vychází nahoru, nedovol nikomu tě ani obalamutit v názoru na to, že pozemní hokej je hra pro dámy. Může být stejně tvrdý, nebo tvrdší než lacross, pokud se hraje tak, jak to děláme my.“ Zmlkla a vzhlédla k veliteli legionářů. „Možná bych se neměla zmiňovat, ale ty se bojíš, že ano, protože už po několikáté nám děkuješ za ošetření seržanta.“

„Skutečně?“ zamračil se Phule a mnul si prstem čelo. „Promiň, nepovažoval jsem to za zbytečné. V poslední době vypadám, že jsem trochu zapomnětlivý. Možná, že jsem trochu unavený.“

Reportérka s kameramanem si vyměnili pohledy. Bylo nemožné nevšimnout si vrásek únavy, vyrytých v Phulově tváři, ačkoliv oba se varovali komentovat to.

„No dobře,“ velitel legionářů trhl rameny a přinutil se k úsměvu. „Za jednu věc vám nemohu dostatečně poděkovat — za vaši ochotu zadržet tu story na chvíli. Já vím, jaké to pro vás musí být.“

„Ne, to nevíte,“ mumlal Sidney, hledě mimo, zatímco srkal své víno. Jennie po něm střelila temným pohledem, pak se vrátila k rozhovoru.

„Je od tebe hezké, že nám děkuješ,“ řekla klidně, „ale skutečně, Willarde, reportéři nejsou úplně necitelní, bezohlední, jak jsi jistě slyšel, ovšem ti dobří. Je jasné, že publikování toho, co děláš, by mohlo ohrozit tvé spolupracovníky, takže není tak velký problém chvíli to zadržet.“

„Výborně, Jennie,“ řekl Phule opatrně, „na rozdíl od obecného názoru ani já nejsem úplně necitelný. Co to znamenalo, když jste řekl, že nevím, co pro vás ta story znamená, Sidney?“

„Cože?“ zamrkal kameraman s překvapením, že se náhle ocitl v ohnisku hovoru. „Ale, nic...“

Velitel legionářů se opřel v křesle, založil si ruce na prsou a prohlížel si své dva spolustolovníky.

„Podívejte se,“ řekl, „byl jsem k vám od začátku otevřený v celé této záležitosti. Asi mnohem víc, než jsem měl být. Nemyslím si, že je příliš požadovat, abyste mi tuto laskavost oplatili. Takže co nevím o vašich komplikacích s příběhem?“

Ve vzduchu chvíli viselo nepříjemné ticho. Pak reportérka pokrčila rameny. „Tak mu to řekni, Sidney,“ řekla.

Kameraman se ušklíbl a pak promluvil.

„Soudím, že nezavřená ústa skutečně mohou potopit loď,“ prohlásil. „V pořádku, kapitáne. O čem jsem tak bezstarostně referoval, je to, že obě naše povolání jsou na hranici tohoto úkolu. Ředitel zpravodajství nijak zvlášť nevěřil, že zde něco bude, ale Jennie na něj naléhala, dokud nesouhlasil a neposlal nás sem, ale s výhradou, že pokud nepřijdeme s něčím, co zdůvodní náklady na cestu, nemusíme se ani vracet zpátky a jakékoliv zisky nebo náhrady vydání, se kterými se setkáme, bychom mohli uplatňovat o zaplacení divokým husám.“

„Proč, Jennie?“ ptal se Phule.

„Zrovna mě pobláznil,“ připustila reportérka. „Jednal, jako bych já udělala celou tu věc tak, abych měla zpravodajstvím zaplacené prázdniny na Lorelei plné vášně pro Sidneyho a pro sebe. Snažila jsem se ho přesvědčit, že to je skutečný příběh, a... když jsme se dostali přes jeho 'buď to vem, nebo to nechej' nabídky, nemohla jsem odmítnout, protože by to vypadalo, že měl pravdu.“

„Zajímavé,“ pronesl velitel. „Ale to, co jsem měl na mysli, bylo to, proč jste mi o tom nechtěli říct?“

Jennie pokrčila rameny. „Nevím. Asi jsem nechtěla, aby se zdálo, že jsi nám nějak zavázán. Máš ve zvyku přebírat zodpovědnost za všechno a všechny kolem sebe, Willarde, a bála jsem se, že by to bylo, jako bychom hráli na tvou neznalost nebo velkomyslnost.“

„Ano, tento úkol mi dělal trochu starosti,“ řekl Phule s ponurým úsměvem, který se mihnul jeho obličejem. „Jak mi kdosi nedávno řekl, považuji vás oba za dospělé a schopné činit svá vlastní rozhodnutí a žít s následky. Vy dva jste se dohodli a já předpokládám, že jste vzali v úvahu, jak moc jste byli ochotni riskovat případné ztráty. To je vaše povolání, ne moje.“

Reportérka se mile usmála. „Děkuji, Willarde, vážím si toho.“

„Ovšem,“ dodal velitel pečlivě, „pokud se to obrátí tak, že skutečně skončíte v řadách nezaměstnaných, doufám, že nebudete váhat a dovolíte

mi najít vám nové místo. Tak moc bych byl ochoten udělat, ať už ta povídka zahrnuje moje lidi a mě, nebo ne.“

„Uvidíme,“ Jennie se šelmovsky ušklíbla. „Ještě jsme neumřeli.“

„Ještě jedna věc, Sidney,“ řekl Phule, „Jestli vám nevadí můj dotaz. Všiml jsem si, že jste měl svou holokameru s sebou, a to je pohádkově drahé vybavení. Je to vaše vlastní, nebo to patří zpravodajské službě? Mohl byste to odeslat pryč, kdyby se věci vyvinuly špatně?“

„Je to moje,“ oznámil kameraman. „Není to nejnovější, jak jste si jistě všiml, ale dával jsem to dohromady po kouscích odpovídajícího vybavení roky. Počítám, že právě v budoucnu bych mohl konečně získat svou vlastní, měl bych... Promiňte, ale je tu někdo, koho znáte, kapitáne? Zdá se, že přichází tudy?“

Velitel sledoval Sidneyho pohled a viděl mateřskou ženu ve volně padnoucích, téměř netopýrově černých šatech, která se blížila k jejich stolu. Zdála se mu být nějak povědomá, ale nedokázal si ji zařadit do paměti. Jak se jejich oči střetly, žena se usmála svým vlastním poznáním.

„Dobrý večer, kapitáne Jestere. Mohu se k vám připojit?“

Hlas smetl veškerou nejistotu.

„Plukovník Battleaxová?“ Phule polkl a reflexivně vyskočil na nohy.

„Co jsme... Prosím... posad'te se.“ Plukovnice graciézně přijala křeslo, které jí přidržel, jako by to bylo to, co celou dobu očekávala.

„Já... promiňte, nemyslím, že jste se už setkali,“ pomáhal si velitel a stále se snažil vzpamatovat se z šokující přítomnosti Battleaxové ve středu událostí. „Tohle je Jennie Higgins a Sidney Nolan.“

„Ano, ta reportérka,“ řekla Battleaxová a při podání rukou se sladce usmála. „Myslím, že jsme se krátce setkaly na Haskinově planetě.“

„Pravda,“ přiznala Jennie, „v průběhu zkoumání Willardova zařízení cizí invaze.“

„Oh, já si nemyslím, že my už jsme se někdy setkali. Takříkajíc, vůbec,“ přerušil je Sidney a nabídl svou ruku. „Byl jsem v těch dnech za kamerou.“

„Ovšem,“ řekla plukovnice. „Nikdy jsem neměla to potěšení poděkovat vám za pokrytí, které jste zařídili. To nám usnadnilo práci, mít za ramenem půl druhé galaxie, která zvědavě nakukuje.“

„Ohm... a co vás přivádí na Lorelei, plukovníku?“ vložil se do toho Phule, zoufale se snažící změnit téma, než se věci zvrtnou.

„Přece vy sám, kapitáne,“ usmála se Battleaxová a ukázala několik mimořádných zubů. „Vy a vaše veselá tlupa hrdlořezů. Přesto si myslím, že naše debata o tom by mohla počkat na někdy, kdy bude trochu soukromější, nemyslíte? Nechtěla bych vaše hosty nudit tlacháním o legii.“

„My jsme právě odcházeli, že ano, Sidney,“ prohlásila Jennie a prudce vstala.

„Pravda,“ zopakoval kameraman a následoval její příklad. „Díky za oběd, kapitáne. Těším se, že vás někdy uvidím, plukovníku.“

„To skutečně nebylo nutné, plukovníku,“ mumlal Phule, když ti dva odešli. „Jennie a Sidney jsou O. K.“

„Odpusťte mi, jestli nesdílím vaši lásku k médiím, kapitáne,“ zavrčela Battleaxová, „ale mé vlastní zkušenosti se Členy páté kolony byly méně než příjemné.“

„Takže zpět k mé původní otázce,“ řekl velitel, „co děláte na Lorelei? Odpusťte, ale nečekal jsem, že uvidím vás — nebo někoho z velitelství v této záležitosti.“

„Byla jsem na Brookstonu, když jsem v médiích zachytila váš příjezd sem,“ vysvětlovala plukovnice, „a představila si, proč byl Blitzkrieg tak žhavý dát mi dovolenou. Protože jsem si nedokázala představit, co mám vůbec dělat se svým volným časem, napadlo mi, že bych sem mohla zajet pozorovat, jak to jde.“

Phule v hlavě provedl několik propočtů a představil si, že k překonání vzdálenosti z Brookstonu na Lorelei komerční dopravou by Battleaxová musela zahájit cestu téměř ihned potom, co viděla vysílání. Přesto úžas z jejího objevení byl dotčen jejím obvyklým soustředěním se na něho a jeho oddíly.

„Je od vás hezké, že jste přijela,“ řekl, „ale máme věci docela pod kontrolou. Mohu vám zařídit soukromý pokoj vzhledem k vaší dovolené. Mám něco se zdejšími personálem a Lorelei je opravdu pěkné místo.“ Vře se usmál, ale Battleaxová mu to neoplatila.

„Ha, ha,“ řekla. „Teď mi dopovězte zbytek, kapitáne. Všechno, o tom, o co přesně jde?“

Phule na okamžik strnul a pak si těžce vzdychl.

„Už jste to slyšela, že? Dobrá, řekněme, že je to daleko od snadné povinnosti v ráji, kterou nám generál zadal za úkol.“

„Mohl byste být poněkud přesnější, kapitáne?“ řekla Battleaxová a zakroužila zbytkem vína ve sklenici. „Uvědomte si, právě jsem přišla.“

„Dobrá, jak dalece o tom opravdu víte?“

„Ani zbla,“ řekla plukovnice.

„Ale jak jste potom mohla vědět...“

„Že se věci zamotaly?“ dokončila Battleaxová. „Důvěřujte trochu mé inteligenci, kapitáne Jestere. To skutečně nebylo těžké spočítat si to všechno. Za prvé, fakt, že Blitzkrieg by vám nepodal doušek vody v poušti, pokud by v ní nebyl jed. To souhlasí s temnými místy úkolu — čekání, až vám ho bude moci přidělit bez mého vědomí, — učinilo celou tu věc podezřelou už od začátku.“

Zmklá a dopřála si další doušek vína.

„Za druhé — upřímně kapitáne, vypadáte jako čert. Jelikož vím, že máte snahu prosadit se, obvykle se o sebe staráte lépe než tentokrát — nebo konečně než to dělá váš komorník. Vypadá to, že jste už týden nespál, a já se klidně vsadím, že je to tím, že věci jsou dost špatně a vy máte pocit, že je musíte osobně kontrolovat do té míry, že dostávají přednost před vaším vlastním zdravím. Možná je to obdivuhodný postoj, ale také známka toho, že v téhle záležitosti je něco zoufale špatného. A konečně...“ Plukovnice na velitele upřela ocelový pohled.

„Je to otázka udržení legionářů pod vaším velením, kapitáne. Já kontroluji jejich záznamy a vaše zprávy na řádném základě. I když jsem tu jen krátce, všimla jsem si několika neznámých tváří oblečených v uniformách Vesmírné legie a poznala jsem několik vašich zvrhlíků mezi personálem hotelu. Je mi jasné, že na vás pohlížejí jako na vůdce vzbouřenců a neřekli by nikomu ani bů, dokud by to od vás neměli odsouhlasené. Tak jsem považovala za nejlepší přijít si pro informace rovnou k prameni.“ Opřela se v křesle. „Ted’ je řada na vás, kapitáne. Chci znát pravdu o tom, co je za těmi událostmi, a to pro změnu dřív, než se to dozvím z médií.“

Phule udělal obličeje a smutně potřásl hlavou. „To je dlouhé povídání, plukovníku.“

Battleaxová kývla na číšníka a požádala o další láhev vína. „Mám dost času,“ řekla a usadila se znovu do křesla.

Znovu jsem znevýhodněn při psaní svých záznamů nedostatkem podrobných znalostí o této události nebo rozhovoru, který se udál v mé nepřítomnosti.

Přesto skutečně cítím, že mohu s jistotou trvat na tom, že nějaká forma následující změny proběhla v časovém rámci zhruba tak, jak jsem to zde zaznamenal. Toto zdůvodnění stavím na prosté skutečnosti, že Maxine Pruet je označována za nezpochybnitelného vůdce a je to rozhodně ona, kdo chtěl zdržovat dlouho před provedením rozhodnutí, které mělo být uděláno.

„Do prdele!“ prohlásila Laverna a hodila tužku na hromadu pracovních sešitů a archů před sebou. Jako mnozí z její profese i ona preferovala starou, manuální formu zdoluhavých výpočtů, když se snažila vypracovat příklad.

„Vím, že to nechceš slyšet, Max, ale moje nejlepší rada je hodit ručník do ringu a přijmout naše ztráty naráz.“

„Jak to?“ zareagovala její zaměstnavatelka z pohovky. Laverna opakovaně ťukala prstem do stolu a několik okamžiků předtím, než promluvila, si rovnala myšlenky.

„Časový faktor je vrah,“ řekla nakonec. „Mohli bychom být schopni dát dohromady něco, co by finančně srazilo Rafaela, ale ne dost včas na to, abychom mu zabránili vyplatit tebe.“

„Vůbec nic?“

„Dobrá, mohli bychom se pokusit tohle místo vypálit, abychom mu zabránili vybírat zisky z herny, ale to bys musela od začátku přehodnotit všechno, co jsi vymyslela, a spočítat si, jak napravit špatnou pověst díky ohni. Mimochodem, myslím, že je pojištěný pro 'přerušení obchodů', takže dokonce ani to by ho nezastavilo.“

„V každém případě si nemyslím, že chceme zajít tak daleko,“ řekla Maxine se slabým úsměvem. „Ne, souhlasím s tebou, Laverno. Vlastně jsem ke stejnému závěru došla už včera.“

„Opravdu?“ Její rádkyně se nesnažila zakrýt překvapení v hlase. „Tak proč jsi mě...“

„Mohla tam být možnost, kterou jsem mohla přehlédnout,“ řekla Maxine. „Takže teď soudím, že bych se měla postavit a říct to nahlas. Není to poprvé, co mě vymanévrovali, ale proto mě vyvěšení bílé vlajky nečiní o nic šťastnější.“ Zvedla se a přešla k oknu.

„Přemýšlím o tom, co mě rozčiluje nejvíc,“ řekla s pohledem dolů na netečný proud turistů, „a to, že si teď nedokážu představit, jak to dokázal.“

„Je to dost jednoduché,“ řekla Laverna a shrnula své pracovní archy. „Ten člověk použil své peníze lépe než ty tvoje.“

„Co tím chceš říct?“

„No, je jasné, že rozhodil úplatky kolem dokola mezi personál mnohem líp než my. Není jiná možnost, jak by to mohl zvládnout bez spousty interních informací.“

„Myslíš? To je zajímavé. Předpokládala jsem, že Huey Martin mu opatřil všechny informace, které potřeboval.“

„Ale ne. Někde sehnal mnohem víc informací, než měl Huey na prodej. Tady museli být jiní lidé, sloužící tu jako jeho oči a uši, a tím nemyslím bezpečnostní službu.“

„Když už o tom mluvíme,“ řekla Maxine, „byla tu už řeč o tom barmanovi? O tom, který tak účinně dostal pana Stilmana ze scény?“

„Ještě ne,“ řekla Laverna. „Musím ti říct, že to je, jako kdyby se ten člověk rozplynul v řídkém vzduchu. Určitě neopustil Lorelei na žádné lodi ani jako cestující, ani jako člen posádky. Tolik jsme dostali z hlídačů na kosmodromu. Podstatné je, že přesto nebyl viděn v žádném hotelu ani mimo Paprsek.“

„To je divné,“ řekla Maxine zamyšleně. „Když nic jiného, muselo být těžké ukrýt to jeho vznášedlo.“

„To si myslíš ty,“ řekla její poradkyně. „Jediná věc, kterou já si dovedu představit, je, že je držen někým, kdo je ve schovávání lepší než my v hledání.“

„Jako například mladý Phule?“

Laverna na svou zaměstnavatelku chvíli hleděla.

„Promiň, že se ptám, Max, ale ponese vinu za všechno špatné, co se ti od teď stane?“

„Ještě nejsem paranoik ani obsesivní, ne.“ Maxine se usmála. „Přemýšlej o tom chvilku, Laverno. Dává to smysl. Máme síť pozorovatelů všude na této stanici. Měli bychom být schopni lokalizovat kohokoliv v relativně krátkém čase, a přesto tento pán, který je poněkud zapamatovatelného vzhledu, našim snahám uniká. Takže, kde má náš proud slepé místo, nebo kde je naše pavučina nejtenčí?“

„Právě tady, v Tučné Šanci,“ připustila Laverna.

„Správně,“ řekla Max. „Ted' k tomu podezření přidej, že útok na pana Stilmana nebyl zcela časově shodný — je zde nějaký spoj mezi naším uprchlíkem a silami pod velením pana Phula.“

„Myslela jsem, že ti řekl, že s tím neměl nic společného.“

„Mohl taky lhát,“ řekla Max, „ačkoliv o tom pochybuji. Co přesně řekl, bylo, že o tom nic neví. Můj názor je takový, že jeden z jeho podřízených dal volný průchod malé nezávislé akci, právě tak jako pan Stilman zaranžoval útok na mou zodpovědnost. Jinak s těmi dvěma díly — naším nedostatkem informací od interního personálu Tučné Šance a možným spojením mezi naším unikajícím barmanem a někým z bezpečnostní gardy — nemyslím, že je nerozumné odvodit si, že je ukryt někde tady v tomto komplexu.“

Laverna se nad tím zamyslela. „Je to možné,“ řekla, „ačkoliv mě trápí to, že použili volný oštěp, místo aby šli po Stilmanovi sami. To přece nedává smysl.“

„Může to být proto, aby si udrželi vlastní ruce čisté, kdyby šlo něco špatně,“ řekla Max. „Jinak, mladý Phule nemá žádnou averzi k najímání odborníků zvenčí předem. Podívej se na počítačové mechaniky, které k nám tajně propašoval.“

„To je pravda,“ řekla její poradkyně. „Ale to je něco jiného, než co by mě trápilo.“

„A to?“

„Pro pár věcí najali lidi zvenčí, ale pro skupinu, která vystupovala na scéně v showhale, použili své vlastní lidi. Myslela jsem, že na to taky najali nějaké odborníky,“ potřásla hlavou.

„No, je to skoro tak, jako by měl v legii nějaké estrádníky, ale nikoho, kdo skutečně zná počítače.“

„Počkej chvílku, Laverno.“ Max náhle ožila. „Řekni to znovu.“

„Co? Myslíš to, že ve Vesmírné legii nejsou žádní počítačová experti?“

„Ne, to předtím. Řekla jsi, že musel mít v rotě nějaké lidi ze showbusinessu.“

„Ano. Takže?“

„Tak co když celá rota není z Vesmírné legie? Co když někteří z nich jsou herci?“

„Myslíš ty, co jsou uvnitř?“ Laverna se zamračila. „To zní zajímavě. Soudím, že kdyby tento případ nastal, divila bych se, kde byli skuteční vojáci, když byli přemísťováni.“

Maxine zírala do dálky. „Právě si připomínám, co říkal pan Stilman o tom, že nebyl napaden ochrankou, ale že kasino mělo ty nejtvrďší zaměstnance, které kdy viděl. Co když se mladý pan Phule rozhodl, že uniformované složky mají omezenou působnost, a místo toho nechal část

svých sil pracovat utajeně, roztroušené mezi personál jako kuchaře nebo číšníky?“

„Nebo barmany,“ doplnila Laverna. „To by vysvětlovalo toho hochu, co zaskočil Stilmana!“

„To samozřejmě znamená, že se v infiltraci neomezil jen na tento komplex,“ pokračovala Max zamyšleně. „Mohl mít lidi kdekoliv, včetně hostů.“ Náhle sevřela prsty. „Neříkala jsi před chvílí, že musel mít o našich plánech víc informací, než mu mohl opatřit pan Martin? S kým jsme se nedávno bavili o našich plánech? Ale přesně.“

„Jonesy!“ vydechla poradkyně. „Ty myslíš — zatraceně! Vystupující jako někdo z Yakusy. Tedy to je ale drzost!“

„Drzost je zřejmě něco, co mladému panu Phulovi nechybí — ani jeho lidem, když na věc přijde,“ řekla Max s úšklebkem. Obě ženy upadly do mlčení, každá probírala tuto novou hypotézu.

„Dobře,“ řekla Laverna konečně. „Myslím, že tím se nám to vyřešilo. S vědomím, kolik jich rozesel kolem nebo kdo jsou, nevidím žádný způsob, jak bychom mohly dát do posledního termínu něco dohromady.“

„To máš pravdu, asi budeme muset zanechat pokusů o získání kontroly nad tímto podnikem,“ řekla Maxine, „ale to neznamená, že jsem připravena vyklidit pole. V žádném případě ještě ne teď.“

Poradkyně se zamračila. „Myslím, že ti nerozumím.“

„Je tu ústupový, nejistý plán, který jsem měla v hlavě už nějakou dobu. Něco, co by nakonec mohlo nahradit naši investici a dát nám možnost zaplatit mladému panu Phulovi za jeho zasahování do našich plánů. Teď se zdá být nejvhodnější doba pro jeho realizaci.“

„Co je to za plán?“

„Je to skutečně jednoduchá záležitost přesunu našeho cíle z terče, který je chráněný, na ten, který chráněný není. Opravdu, Laverno, ty si zasloužíš důvěru pro tento konečný úkol. Sama jsi mi dodala ten nápad, když pan Phule se svými oddíly přijel na Lorelei.“

„To že jsem udělala?“

„Jistě. Zvláště si vzpomínám na tvé zdůraznění, že mladý pan Phule pochází z velice bohaté rodiny.“

+ + + + +

Beeker byl probuzen řinčivým zvoněním telefonu u své postele. Kalným zrakem pohlédl na hodinky, aby zjistil, jak dlouho spal, ale nechal toho,

když si uvědomil, že nemá ponětí, kdy šel do postele. Ne poprvé byl otrávený časovým plánem Lorelei, či spíše nedostatkem toho, co jakýkoli časový plán umožňovalo.

Telefon zazvonil znovu.

Než aby po něm okamžitě sáhl, komorník si ponechal chvíli na to, aby se sebral. Obchodní magnáti snad mohou fungovat, zatímco budí zdání, že jsou zaměstnaní a úspěšní, ale pro někoho jako on to není.

Telefon zazvonil opět.

„Tady Beeker.“

„Beekře, po kterých peklech se couráte?“

Hlas byl překvapením, ani ne tak svým stavem, jako totožností. Dokonce i ve své otřesené kondici komorníkovi nedělalo potíže poznat, že náleží Victoru Phulovi, otci jeho zaměstnavatele.

„Bohužel, pane, nejsem schopen odpovědět na vaši otázku — alespoň do té doby, dokud se neuklidníte alespoň natolik, abyste se slušně představil.“

„Ach promiňte. Tady je Victor Phule, Beekře, a...“

„Ach ano. Dobrý večer, pane Phule. Jak vám mohu posloužit?“

„Můžete začít vyprávěním, co se stalo tam na Lorelei?!“

Komorník vzteky obrátil oči v sloup. Doufal, že přinucením k formálnosti bude starší Phule dotlačen k racionální diskusi, ať už to bylo cokoli, co ho teď trápilo. Přesto to však zjevně nebyl tenhle případ.

„Události na Lorelei jsou pečlivě komentovány v médiích, pane,“ řekl.

„Nebo vyžadujete informaci o něčem určitém?“

Na druhém konci následovala dlouhá pauza.

„Podívejte se, Beekře,“ ozval se konečně hlas, hrubý, ale ovládaný.

„Snažíte se být mazaný, nebo doopravdy nevíte, co se děje? Právě jsem hovořil s nějakou starou dračicí, která řekla, že drží Willarda a že pokud nezaplatím sto milionů, chystají se ho podříznout nebo vyšoupnout ho za vzduchový uzávěr, nebo co zatraceně udělají, aby ho zabili.“

„Rozumím,“ řekl komorník. „Ne, pane Phule. Ujišťuji vás, že je to poprvé, co to slyším.“

„Myslíte, že to není nějaká provokace?“

„Ano, pane. Myslím, že zainteresované strany znám, a nepřipadají mi jako někdo, kdo by se snažil takto blufovat. Obávám se, že pravděpodobnost, že mají vašeho syna, je značně velká, stejně tak jako to, že ho zabijí, pokud nezaplatíte výkupné.“

„Zatraceně, Beekře! Jak se to mohlo stát? Předpokládám, že má kolem sebe celý oddíl vojáků! Ne, co jsem slyšel o vaší Vesmírné legii, nenechal bych jim hlídat ani spořící prasátko! Ale vy! Jak jste mohl připustit, aby se to stalo, Beekře? Vždycky jsem si myslel, že jste jeden z nejlepších ve svém oboru!“

„Snažím se, pane,“ řekl Beeker klidně. „Všichni se snažíme. Ale váš syn má svůj vlastní názor stejně, jako nešťastný čich na nepravosti. Když to vezmu v úvahu, jsem si jistý, že si umíte představit, jaké obtíže znamená uhlídat ho.“

„O jeho nezávislosti vím všechno,“ zabručel starší Phule temně. „Mám pocit, že dřív nebo později se to muselo stát.“

„Promiňte, že se ptám, pane Phule,“ řekl komorník v pomlce v hovoru, „ale ještě je tu politika Phule — Proof Munitions a vaše, takže by za žádných okolností vyděračům nemělo být nic zapláceno, ať už vyhrožují čímkoliv.“

„To je pravda,“ přiznal hlas. „Jednou začnu platit a není tomu konce. Platíme daně vládě za ochranu, a tak by tomu konec měl být. Kdyby proti teroristům a kriminálíkům povstalo více lidí...“

„Ano, znám tento argument,“ přerušil ho Beeker. „Řekněte mi, pane Phule, bylo by příliš kompromisní vůči vašim zásadám zatajit na chvíli vaše odmítnutí — řekněme na osmačtyřicet hodin?“

„Ne. Řekli, že zavolají zpět, a přerušili spojení, než jsem mohl cokoliv říct. Jestli zavolají znovu, budu se je snažit blokovat, ale...“

„Dobře,“ řekl komorník a znovu Phula staršího přerušil.

„Pak tedy, když budete tak laskav a uvolníte linku, podívám se, co by se dalo udělat, aby to situaci přivedlo k uspokojivému konci.“

„Dobře... a Beekře?“

„Ano, pane Phule?“

Hlas na druhém konci linky byl náhle velmi unavený, jako kdyby hněv byl jedinou věcí, která mu dodávala sílu, a teď, když tuto emoci projevil, nebylo už nic, co by zbylo.

„Buďte opatrný, aby ne, ...myslím, ...vím, že on a já jsme měli své neshody, ale pořád je to můj syn, a...“

„Rozumím. Budu se snažit, pane.“

Jakmile bylo spojení přerušeno, komorník přestal předstírat jakoukoliv nenucenost. Jeho obličej se složil do zachmuřené masky, zatímco spěchal dveřmi, které spojovaly ložnici s obývacím pokojem apartmá. Čokoládový

Harry spal na pohovce, poté co tvrdohlavě odmítl přestěhovat se do jedné z postelí, které obyvatelé apartmá obvykle užívali, a Beeker se pohyboval tiše, aby ho nevzbudil. Chtěl zkontrolovat ložnici svého zaměstnavatele, v liché naději, že to všechno byl nějaký příšerný žert, ale než dosáhl dveří druhé ložnice, něco upoutalo jeho oči. Tam, v křesle naproti dveřím do chodby, byla osobní zbraň velitele legionářů, kterou obvykle nosil, a jeho velitelská komunikační aparatura. Komorník na tyto předměty několik chvil zíral, pak padl do křesla a zapnul lampu.

„Hej, Beekře!“ řekl Harry, kterého probudilo světlo. „Co je?“

Beeker ho ignoroval a zabýval se svým vlastním komunikátorem, tiskl volací konflík.

„To jsi ty, Beekře?“ ozval se Matčin hlas. „Jak to, že jsi v tuhle dobu vzhůru? Myslela jsem...“

„Dej mi volný kanál na poručíky Armstronga a Rembrandtovou,“ řekl komorník ostře. „A Matko? Chci přímý přenos. Máme nebezpečnou situaci a není důvod mrhat časem na dvojnásobné předávání informací.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Deník 245

Pokud mohu říct, Maxine Pruet buď ignorovala přítomnost rotý Vesmírné legie pod velením mého zaměstnavatele, nebo pracovala podle starého předpokladu, že když odříznete hlavu, tělo zemře.

Aby bylo řečeno alespoň to nejmenší, byl to chybný úsudek.

Přesun mého zaměstnavatele z jeho vůdčí pozice nezpůsobil v rotě vadnutí a umírání, ale ještě více sjednotil a zesílil jejich již tak podstatné síly. Tedy, mělo to vliv na odstranění záchranných brzd z lokomotivy a její postavení na rovnou, prudkou dráhu.

Rotní válečné radě byl spěšně přidělen jeden z konferenčních sálů Tučné Šance, ale dokonce i ten byl přecpaný. Ve snaze udržet schůzi pod kontrolou byla místnost uzavřena pro všechny s výjimkou kádrů a důstojníků, což byli tak řečeno ti, kteří mají hodnotu kaprála a vyšší, a několik jistých individuí jako Voltroňan Zubec-Anini, který odmítl rozvrh a kterého nikdo neměl sílu a odvalu vyhnat. Velké hejno legionářů, kteří se loudali a potulovali v hale venku, temně mumlali jeden ke druhému, čekali na směr akce, o níž se rozhodovalo.

Všichni přestrojení legionáři byli povoláni, ačkoliv ne všichni se stihli převléci do uniforem své legie, takže shromáždění dodávali spíše vzhled večírku s občerstvením než plánovacího zasedání. Tento dojem přesto mizel při pohledu na tváře účastníků. Výrazy byly od ustaraných po zamračené bez jediné známky úsměvu.

Centrum skupiny bylo u dvou poručíků rotý, kteří stáli na jedné straně konferenčního stolu a přehlíželi kupu plánů pater, stoicky ignorující tváře, které přes jejich ramena čas od času úzkostlivě nahlížely.

„Pořád nevidím, co z toho bychom měli provést, Remmie,“ bručel Armstrong a zvedl z hromady nahoru další arch. „My ani nevíme jistě, jestli je ještě v komplexu.“

Přestože byl z vojenské rodiny a v důsledku toho měl více zkušeností s plánováním, totéž zázemí činilo Armstronga puntičkářským k protokolu a subordinaci. Pověření poručice Rembrandtové ji antidatovalo, činíc ji tak vyšším důstojníkem a jeho nadřízeným, a on se jí podřídil stejně z hluboce zakořeněného zvyku jako ze zdvořilosti.

„Tohle je výchozí bod, ano?“ vybafla Rembrandtová směrem k němu. „Já si zrovna nemyslím, že bychom měli začít celou stanici trhat na kusy a rozdělovat své síly v průběhu akce, dokud si nejsme jisti, že ho nedrží právě tady. Náš nejlepší tip je to, že je držen někde tady, protože si nedovedu představit, že podstupují riziko odhalení cestou z komplexu. To znamená, že než začneme vyrážet ven do okolí, musíme získat čas ke kontrole všech vzdálených koutů a skulin tady, — a těch je tu spousta.“

„Řekni to znovu,“ řekl Armstrong a zamračil se na arch, který držel. „Přestože jsme tu byli tak dlouho, nikdy jsem si nevšiml tolika přístupových chodeb a obslužných ploch, jako je jich tady.“

„Hej, podívejte se, kdo je to tu!“

„C. H.! Jak se daří, chlape?“

Důstojníci vzhledli, zatímco si zásobovací seržant razil cestu do místnosti čekajícím davem a mával na všechny strany, které zaznamenaly jeho příchod.

„Pojď sem, Harry!“ zvolala Rembrandtová. „Dobře, že tě zase vidíme v uniformě.“

Skutečně, Čokoládový Harry byl vyparáděný ve své legionářské uniformě, úplné — nebo neúplné s odtrženými rukávy, což byla jeho osobní „obchodní značka“.

„Je dobré být zpátky, poručíku,“ řekl mohutný seržant.

„Hej, seržo! Vypadáš dobře!“ Převlnil se přes místnost k Brandy, stále ještě v uniformě pokojské, kde přerušil její hovor s Moustachem, dostatečně na to, aby se ušklíbl a mrknul.

„Promiň, seržante,“ řekl Armstrong, „ale poslední věc, co jsem slyšel, bylo, že jste na seznamu mimo činnost. Nejste náhodou v rekonvalescenci?“

„Cože? Kvůli tomuhle?“ Harry předvedl obvazy kolem svého trupu, které čouhaly otvory po rukávech v jeho uniformě. „Kruci, sotva si

vzpomínám, že jsem dostal zásah..., pokud by se někomu nezachtělo pořádně mě obejmout.“

Ztichl, ale jeho úšklebek zůstal, ačkoli jeho oči se temně leskly, když se setkal s Armstrongovým pohledem.

„Kromě toho, není možnost, že bych nepřišel na tuhle akci — ne v případě, že kapitán je v problémech — a při vši povinné úctě, poručíku, radím ti nesnažit se změnit můj názor. Nejsi na to dost velký.“

Čekal, dokud Armstrong neochotně nepřikývl, a pak znovu zvýšil hlas.

„Krom toho, přinesl jsem něco dobrého právě proto, abych měl jistotu, že budu vítán. Tedy, měly by být — ...a tady jsou! Vemte si je, hoši!“

Půl tuctu zásobovacích úředníků Harryho týmu, známí taky jako největší zloději, pobertové a umělci v podvádění, vcházelo do místnosti a vlekli či táhli malou karavanu proutěných košů. Z jejich vzhledu, přestože byly dosud zapečetěné, bylo jasné, co obsahují, a rotou proběhlo potěšené zašumění.

„Teď je seřad'te podél téhle zdi!“ nařídil proviant'ák, přitáhl si první koš a manipuloval s uzávěrem, dokud nespadol na podlahu. S úspěchem přeštípl zámek a víko obalu zasyčelo.

„Prosím,“ prohlásil a pak se rozhodl lépe. „Ne, zpět! Utvořte frontu. Jase. Chci, aby podepsali všechno, co převezmou. Musíme mít jistotu, že víme, kdo co dostal, takže kdyby nepřišli v pořádku, budeme po nich moct jít.“

Jak se dalo čekat, dlouhé, ploché tvary obsahovaly pušky a jiné dlouhé zbraně, které byly sbaleny, když byla rota pověřena hlídáním bažiny. Hranaté obsahovaly munici.

„Tak, soudím, že tohle řeší naši palebnou otázku,“ řekla Rembrandtová a mračila se, ale ani se nehnula, aby protestovala, když se legionáři zmocnili zbraní, rozložili je po místnosti, čistili, rozkládali a nabíjeli své zbraně podle výběru.

„Myslím, že ať už se stane cokoliv, nezaškodí mít přitom po ruce několik zvláštních přesvědčovacích prostředků,“ mrknul Harry, pak jeho tvář zvažněla.

„V pořádku, jak daleko jsme se dostali?“

„Nepříliš,“ přiznala poručice. „Dokud si nedovedeme zjistit, kde ho drží, není toho moc, co můžeme dělat. Potíž je v tom, že každý chce být tady. To je všechno, co jsme byli schopni udělat, udržet rotu na svých postech, zatímco my budeme pracovat venku..., což mi připomíná...“

Zvedla svůj náramkový komunikátor k ústům a stiskla volací konflík.

„Spojení s Matkou!“ přišla okamžitá odpověď.

„Tady Rembrandtová, Matko,“ řekla poručice. „Jak to jde?“

„Řeknu ti, kdyby se mě na to neptal každý matčin syn a dcera touhle zastaralou výbavou každých patnáct minut, byla bych skutečně svěží.“

Poručice se i přes napětí, které cítila, usmála. „Chceš nějak pomoci?“

„Oh, kašli na moje stížnosti. Já to opravdu zvládnu — prozatím — jakkoliv. Ty pokračuj v přemýšlení o tom, kde je kapitán, a mně přenech starost o udržení vlků v zátocě.“

„Dobře, Matko. Ale řekni, kdyby to na tebe bylo příliš. Rembrandtová končí.“

Znovu obrátila svou pozornost k plánům pater. „Takže, cesta, kterou vidím já, je — nejvhodnější místa jsou tady a tady.“ Ukázala prstem na dva body. „Potřebujeme někoho pro rychlou kontrolu... Brandy?“

„Zde, poručíku,“ řekla vrchní seržantka a postoupila dopředu. „Myslíte, že bychom mohli —“

„Dovolíte?“

Ve dveřích stanul velitelův komorník.

„Co je, Beeku?“

„Já... nechtěl bych se vnucovat,“ řekl Beeker, který vypadal neobvykle neupraveně, „a jak víte, nemám ve vaší organizaci oficiální postavení, ale v této situaci sdílíme stejný zájem — konkrétně zdraví mého zaměstnavatele — a já věřím, že mám nějaké zprávy, které byste mohli při svých plánech potřebovat.“

„Nestarej se o své postavení mezi námi, Beeku,“ řekla Rembrandtová. Jako každý v rotě i ona ke komorníkovi chovala velký respekt, — více než velký od té doby, co jí asistoval při najímání herců. „Co jsi zjistil?“

„Já... mohu vám říct, kde drží pana Phula.“

„Můžeš?“

„Ano, mohu jistě říct, že je přímo v apartmá Maxine Pruet, místnost číslo 4200. Tedy, alespoň před patnácti minutami tam byl.“

Rembrandtová se zamračila. „Hej, Sushi! Myslela jsem, že říkal, že byt je prázdný!“

„Nikdo tam nebral telefon,“ řekl orientálec. „Skutečně jsem to nekontroloval.“

„Chápu... O. K. Brandy? Chci, abys použila svůj univerzální klíč a podívala se, zda...“

„Pardon, ...asi jsem to neřekl dost jasně,“ přerušil je Beeker a jeho hlas nabral lehké ostří. „Řekl jsem, že můj zaměstnavatel je určitě zadržován v tom apartmá. Není třeba ověřovat to. Ve skutečnosti by jakákoliv snaha proniknout tam mohla ohrozit život jak pana Phula, tak i toho, kdo by byl poslán na kontrolu.“

Poručice stiskla rty, pak vrhla pohled po Armstrongovi, který pokrčil rameny.

„Dobře, Beeku,“ řekla nakonec. „Neříkám, že ti nevěřím, ale nevadilo by ti, kdybys mi řekl, proč jsi si tak jistý, že je tam, kde je?“

Komorníkova domýšlivost klesla a neklidně se rozhlédl po shromážděných legionářích kolem.

„To je... dobrá, je to tajná technika, kterou jsem vynalezl, abych si usnadnil své zaměstnání při hlídání stop svého zaměstnavatele — jeho příchodů a pohybu. Žádám, abyste to všichni udrželi v nejprísnější tajnosti, právě tak, jako jsem já respektoval tajný charakter věcí, které jste svěřovali mně.“

Znovu se rozhlédl po místnosti, a odpovědělo mu hromadné přikývnutí.

„Dobře. Využil jsem svobody ke všíti malých domácích vynálezů do každého z oděvů svého zaměstnavatele, jak civilních, tak vojenských. To mi dávalo signál o jeho příchodu, takže jsem mohl být připraven přivítat ho, a dovolovalo mi to kdykoliv přesně určit jeho polohu.“

Armstrong zalapal po dechu. „Ty jsi zavšívil kapitánovy šaty?“ Bojuje se smíchem a nedůvěrou promluvil na celou místnost.

Beeker zamrkal. „Můžete to tak říct, pane. Já sám dávám přednost považovat to za nutnou techniku pro poskytování výjimečných služeb, které ospravedlňují můj plat, který je, jak byste mohli tušit, hodně nad běžnou úrovní člověka mé profese.“

„Ať!“ řekla Rembrandtová a prohrábla roztroušené plány pater. „Hlavní je, že jste si jistý, že je v apartmá té staré dračice.“

„Ano, madam,“ řekl komorník. „Kdybych mohl dodat, zdá se, že přede dveřmi tam stojí stráž, docela svalnatý gentleman. To konečně může snadno potvrdit kdokoliv, koho trápí dostatek času.“ Vyslal zpražující pohled k Sushimu, který omluvně pokrčil rameny.

„Jeden strážný? Ten je můj!“ prohlásila Brandy. „Aspoň využijeme tohohle vzhledu panenky, než s tím nadobro skončím.“

„Chceš nějak pomoci, seržo?“ nabízela se Tiplice.

„S jedním strážným? Zblízka, když to nečeká?“ Amazonská vrchní seržantka ohnula svou velkou pravou ruku, pak ji sevřela v pěst a široce se usmála. „Myslím, že nepotřebuji.“

„V pořádku, tak teď máme cílovou oblast,“ prohlásila Rembrandtová, studující arch papíru, který jí konečně přišel do ruky. „Vida..., máme velký obývací pokoj se dvěma bočními ložnicemi..., jedny dveře tady..., sakra!“

Přešla k nejbližší zdi a chvíli mlčky prohledávala svou brašnu. Vytáhla rtěnku a dlouhými, silnými čarami začala přímo na zeď kreslit větší verzi plánu patra.

„O. K. Pojd'te sem!“ zavolala přes rameno. „Chodba jde tudy, paralelně k těm třem místnostem. Sushi, skutečně víš, jestli úplně přestěhovala nábytek, nebo jestli je to jako tady na těch plánech?“

„Nech mě kouknout,“ řekl orientálec a přesunul se vedle ní, aby na plán lépe viděl. „Viděl jsem obývár, ale...“

„Co se to tady děje?“

Ve dveřích stála plukovnice Battleaxová. Dosud oblečená ve svých šatech černi netopýřích křídel a tyčící se ve svém hněvu, mohla být bez ohledu na svou velikost démonem z operní produkce, který místnosti dominoval svou přítomností a hlasem...

Legionáři ztuhli na svých místech. Přestože všichni už slyšeli, že plukovnice je v komplexu, nikdo nečekal, že se objeví na jejich schůzi.

„Můj bože! To vypadá jako obchodní zbrojní show! Dokonce ani nepoznávám polovinu těch zbraní!“

Zatímco bylo dobře známo, že Willard Phule podpořil vybavení roty ze svého osobního majetku, nebylo už tak dobře známo, že také užíval své konexe se svým otcem — muničním magnátem, aby získal novou výzbroj, která byla dosud neznámá a dosud se testovala, výhodněji než na běžném trhu.

„Opravdu vám musím připomínat, že jste Vesmírná legie a že máte pouze omezenou pravomoc použít na civilisty odpovídající síly?“

Rota si vyměňovala nervózní pohledy, ale nikdo se zatím nehnul.

„Dobrá, tento Divoký západ končí PRAVĚ TEĎ! Nařizuji vám vrátit všechny zbraně, s výjimkou osobních, a...“

„Okamžik, plukovníku!“

Poručice Rembrandtová, s hořícími tvářemi a strnulými údy, porušila scénu. Jako Rudé moře se rota rozdělila, aby otevřela uličku se dvěma ženami na obou koncích.

Lex, který stál u zadní zdi spolu s Trooperem, sledoval konfrontaci s profesionální zvědavostí a zájmem. Ač ani Battleaxová, ani Rembrandtová nekřičely, obě používaly to, co by formálně mohlo být nazváno „velitelským hlasem“, který spouštěl a ovládal projekci tak, že by každý herec na scéně mohl závidět.

„Za nepřítomnosti kapitána Jester,“ prohlásila Rembrandtová, „jsem já výkonný velitel roty. Proč se snažíte rozkazovat mým lidem?“

„Zešilela jsi?“ vyprskla Battleaxová. „Já jsem plukovník a velící důstojník současně...“

„— který je na dovolené a ne v řetězu subordínace!“ zavrčela Rembrandtová. „Naše původní příkazy přišly přímo od generála Blitzkriega. Vy nad námi při této misi nemáte žádnou pravomoc! Ve skutečnosti, pokud vím, jste prostě jen další civilista.“

„COŽE?“

„Moje obecné rozkazy stanoví, že sloužím svému veliteli, dokud nejsem náležitě vystřídána, a já vás neakceptuji jako náležitou náhradu!“

Plukovnice na ni okamžik civěla a pak s cvaknutím zaklapla ústa.

„Interpretace Všeobecných nařízení legie není ve tvé pravomoci, poručíku!“

„Tak mě předvolejte k válečnému soudu!“ odpálila Rembrandtová. „Ale dokud nejsem shledána vinnou a formálně přesunuta, jsou tyto oddíly pod mým, ne vaším velením!“

Battleaxová se lekla, pak se rozhlédla po místnosti. Legionáři byli variacemi dojmů od pochmurných až po zmatené. Přesto bylo jasné, že stojí za Rembrandtovou, a pro své vlastní postavení zde plukovnice neviděla žádnou podporu.

„Rozumím,“ procedila skrze sevřené rty. „Dobře, když chceš odpovídající autoritu, seženu ji! Zavolám generála Blitzkriega, aby to zařídil. Radila bych ti nedělat nic ukvapeného, dokud se nevrátím.“

Vystartovala ke dveřím, ale byla zastavena, když hlas poručice Rembrandtové prolomil náhlé ticho.

„Dobře! Beru vás všechny za svědky! Od teď používám svou pravomoc a vyhlášuji válečný stav!“

„Cože?“ zavřískla Battleaxová a všechny stopy důstojnosti a rovnováhy ustoupily vzteku. „To nemůžeš udělat! Nikdo ve Vesmírné legii nikdy...“

„Udělala jsem to,“ odpověděla Rembrandtová ponuře, „a platí to, dokud to nezamítne někdo s větší palebnou silou, než mám já!“

„Ale...“

„Poručíku Armstrongu!“ vyštěkla náhle Rembrandtová a otočila se k plukovnici zády.

„Madam!“

„Je zde nepovolený civilista, který zasahuje do naší operace. Přemístěte ji a hlídejte, dokud nedostanete další zprávy.“

„Ano, madam!“

„Copak jste se všichni...“

„Seržante Brandy!“

„Rozumím, madam! Harry?“

„Jdu na to, seržo.“

Zásobovací seržant luskl prsty a ukázal. Na to mu jeden ze zásobovačů hodil brokovnici, kterou Harry zachytil ve vzduchu. Proti jeho velikosti zbraň vypadala téměř jako hračka.

Ohromená Battleaxová znovu přelétla místnost očima. Tentokrát se nikdo neusmíval.

„Vy to myslíte vážně, že?“ řekla.

Nato Čokoládový Harry natáhl kohoutek brokovnice, zachrastil ostrým nábojem v komoře, který vydal harašivý zvuk rozléhající se místností, a zbraň už jako hračka nevypadala.

„Klid, Harry,“ přikázala Rembrandtová, hlas dosud plný napětí. „Podívejte se, plukovníku. Hledáme kapitána bez ohledu na to, kdo nám stojí v cestě. Teď buď ustoupíte, nebo padnete. Je to na vás.“

„Víte, že ho chtějí zabít, kdybyste se pokusili získat ho násilím, že?“ Battleaxové náhle změkl hlas.

„Ta možnost tady je,“ připustila poručice. „Ale je větší šance, že ho zabijí, když to neuděláme. Rozumíte. Jeho otec nechce platit výkupné.“

„To není žádný rozdíl,“ vložil se do toho Čokoládový Harry.

„Co to znamená, seržante?“

„Vaši lidé možná vědí o válce víc než já,“ řekl C. H., „ale nechte mě říct něco o zločincích. Vypadá to, že se teď dali na únosy. Takoví nechtějí žádné svědky kolem a největší svědek proti nim je kapitán. Rozhodli se ho zabít, ať už peníze dostanou, nebo ne.“

„My jsme jediná šance, že se z toho kapitán Jester dostane živý,“ pokračovala klidně Rembrandtová. „Musíme se o to aspoň pokusit. Když budeme jenom sedět kolem...“ Zavrtěla hlavou a nedomluvila.

„Chápu,“ řekla Battleaxová zamyšleně. „Řekni mi, poručíku, když už mi nechcete svěřit velení, přijali byste mne jako civilního poradce?“

Tváří poručice Rembrandtové se náhle rozlil úsměv. „Jsem vždycky ochotná naslouchat radám, plukovníku,“ řekla. „Jsem v tom úplně nováček.“

„Zvládneš to,“ řekla Battleaxová. „Přesto je tu jedna věc, o které si myslím, že byste ji měli zvážit — něco, o čem si myslím, že jste ve svém nadšení přehlédli. Tady v objektu je spousta civilů, kteří jsou nevinní kolemjdoucí. Myslím, že by bylo moudré ujistit je, že nebudou zasaženi vaší přestřelkou.“

Oba poručíci si vyměnili pohledy.

„Má pravdu, Remmie,“ přiznal neochotně Armstrong.

„Mohla bych nabídnout jistý způsob diverze,“ pokračovala plukovnice. „Něco, co vám dá omluvu pro evakuaci lidí z komplexu, nebo aspoň z dosahu vaší akce.“

„Předpokládám,“ řekla Rembrandtová a podvědomě si hryzala spodní ret, „možná bychom mohli zaranžovat nebezpečí bombardování nebo požární poplach...“

„Proč ne film?“

Důstojníci pohlédli směrem, kterým se nový hlas ozval.

„Co jsi říkal, Lexi?“

„Řekl jsem 'Proč ne film?',“ ušklíbl se Lex a přistoupil blíž, aby se zapojil do diskuse. „Řekněte prostě všem, že potřebujete vyčistit na hodinu nebo tak komplex, protože natáčíte nějaký šot pro nové holo. Věřte mi, že budou spolupracovat. Budete překvapeni, jak se lidé budou snažit, aby vám pomohli, když si budou myslet, že je to přiblíží magicko-mystickému světu filmu.“

„To by šlo,“ řekla Rembrandtová s pohledem na Armstronga.

„Vím, že kdybych šel kolem holotýmu a oni mě požádali, abych jim uhnul z cesty, šel bych,“ přiznal její partner.

„Je to lepší než výhrůžka bombardováním nebo požární poplach,“ naléhal herec. „Žádná panika, žádná špatná reklama pro hotel. A co víc, máme všechno, co k tomu potřebujeme.“

„Jak to?“

„Ten kameraman, kterého jste zadrželi, má na pokoji holofilmovou výbavu. Není to ta stejná, jaká se užívá pro velkou produkci, ale můžeme říct, že je to malorozpočtová operace nebo zkušební snímky pro natáčení. Máme dokonce známou holohvězdu, kterou můžeme před každým promenovat, abychom je ujistili, že je všechno legální.“

„Myslíš Dee Dee Watkinsovou?“ zamračil se Armstrong. „Opravdu myslíš, že s tím bude souhlasit?“

„Nechtě to na mně,“ mrkl Lex. „Nezapomeňte, ovládám její jazyk. To by se mohlo trochu hodit, ne?“

„Zařid' to, Lexi,“ rozhodla se Rembrandtová.

„Ve skutečnosti celou diverzi vkládám do tvých rukou, protože o tomto druhu záležitostí víš víc, než kdokoliv z nás. Kdyby tě kdokoliv kritizoval, řekni, žeš dostal po dobu této operace bojové povýšení na výkonného seržanta.“

Pohlédla na Battleaxovou, která přikývla na souhlas.

„Ano, madam,“ řekl Lex, vypjal se k zaslutování a otočil se k odchodu, když zaváhal. „A co ten majitel..., jak se jmenuje..., Gunther? Mám to s ním taky zařídit?“

„Jestli chceš, Remmie, já to zařídím,“ nabídl se Armstrong. „Nabyl jsem dojmu, že pan Rafael se mě z nějakého důvodu obává.“

„Zařid' to, poručíku,“ řekla Rembrandtová. „Ale nezapomeň hezky poprosit.“

Armstrong se zamračil. „Neměl jsem v úmyslu prosit... jen ho informovat o tom, co chceme udělat.“

„To je to, co jsem měla na mysli,“ usmála se sladce Rembrandtová. „Pokračuj, poručíku. Ty také, seržante.“

Herec se přesunul několik kroků stranou a pak zapnul svůj náramkový komunikátor.

„Lexi, ty darebáku,“ ozval se Matčin hlas. „Kolikrát jsem ti říkala ne, než přestaneš lézt na vlny? Jsi nádherný kus chlapa, ale zrovna nemám zájem. O. K.“

Herec lehce zrudl při smíchu, který mezi legionáři, stojícími dost blízko na to, aby to slyšeli, vypukl, ale pokračoval ve své nové hodnosti.

„Tady je seržant Lex, Matko, a je to služební hovor.“

„Ohlas se ještě jednou?“

„Řekl jsem zde seržant Lex — ano, výkonný seržant Lex. Jsem tady dole na válečné radě a poručík Rembrandtová mě právě pověřila zvláštním úkolem. Potřebuji tvou pomoc.“

„A kdo ne?“ přišla veselá odpověď. „Dobře, výkonný seržante Lexi, co pro tebe mohu udělat?“

„Dee Dee Watkinsová by měla v příštích minutách dokončit svou show,“ řekl herec. „Někdo se s ní musí setkat, až přijde ze scény, a přivést ji sem. Pak se podívej, jestli můžeš najít toho holokameramana a poslat ho sem taky. Jestli najdeš tu reportérku, tak i ji. Malá publicita nám neuškodí. Taky pusť pár slov k posádce ve službě, že brzo dostanou nové rozkazy. Chystáme se evakuovat komplex. Máš to?“

„Mám to,“ ozvala se Matka. „To zní, jako bychom se konečně hnuli.“

„Vysvětlení nechám na poručíku Rembrandtové,“ čelil jí Lex. „Teď zaříd' ty hovory, a až budeš hotová, tak mi dej vědět. O. K?“

„Jasně. Matka končí.“

Lex zachytil Trooperův pohled a pokývl na něj. „Musím odtud na pár minut vypadnout. Kdyby se ukázala Dee Dee nebo někdo jiný, pověš se na ně, dokud se nevrátím.“

„Kam jdeš, Lexi?“ ptal se mladík.

„Neznám kameramana,“ vysvětloval herec. „Ale určitě znám Dee Dee a ta si nenechá ani napudrovat nos bez smlouvy. Naštěstí jich náhodou pár mám nahoře ve svém pokoji.“

„Skutečně?“

„Nikdy neopouštím domov bez nich, hochu, dokonce ani kdybych je měl nakonec použít pouze pro doporučení.“ Lex mrkl. „Jak můžeš vidět, není nikdy jasné, kdy tvůj příští job může vybuchnout.“

V krátkosti se schůze rozdrobila do několika malých skupin, které si vypracovávaly detaily vlastního postupu při operaci. Konverzace plynula a vířila, jak se různé argumenty prolamovaly jednou nebo jinou zvláštností, ale to bylo rychle vyřízeno. Přes různé rozdíly byli všichni zajedno v jednom — osvobodit svého kapitána dřív, než se mu přihodí nějaká újma — a prostě nebyl čas na hašteření.

„Vím, že to má díry,“ řekl Lex Dee Dee. „Právě jsem uvažoval, že bys asi chtěla nějakou smlouvu. Jestli chceš, můžeme to udělat na čestné slovo.“

„To nehrozí,“ řekla hvězdička. „Ale vážně Lexi, tahle smlouva je na seriál, ne na film.“

„Je to rychlá kopie mé poslední smlouvy,“ vysvětloval herec, „která náhodou byla na seriál. Nemáme čas dávat dohromady novou smlouvu od začátku. Ber to jakoby pro seriál filmů.“

„Za tyhle ceny? To, zatraceně, ne,“ odfrkla Dee Dee.

„Lásko, pořád ti říkám, že tady nejde o skutečný film. Chceme udělat trochu hluku a zmatku, takže turisté si budou myslet, že natáčíme film.“

„Dokonce i tak jsem desetkrát dražší, než se tady nabízí.“ Lex po ní hodil širokým úsměvem.

„Ó, pokračuj, kačenko. Možná, že luza tomu bude věřit, když to budeš hodně opakovat v rubrikách, ale my oba víme, že kdybys chtěla mít tyhle ceny, nedělala bys teď vůbec nic.“

„Ty jsi takový kus bastarda, Lexi,“ řekla hvězdička a vycenila zuby.

„Podívej, neber to jako podřadný film, ber to jako přeplacené hodinové pózování. A teď — chceš v tom být, nebo ne? Můžeme před kameru vystrčit někoho jiného, ale já bych byl raději, kdyby to byl někdo, koho obyčejní lidi poznají.“

„No tak dobře!“ brblala Dee Dee a naškrábala své jméno na smlouvu vedle Lexova. „A teď, co garderoba? Co se kolem toho čeká?“

„Představujeme si to zhruba podle scénáře se zápornou hrdinkou — jen ty jsi nevojenský typ, takže dostaneš dokonce i kulomet nebo tak něco. To bude vysvětlovat všechny ty uniformy a smrtící zbraně, které navěšíme kolem dokola.“

„To není špatné,“ řekla herečka rozvážně. „S Lorelei v pozadí bychom to mohli nazvat 'Dlouhá střela'. Řekni, znamená to, že dostanu jednu z těch uniforem, co nosí všichni, ostatní?“

Většina tohoto rozhovoru nakonec upoutala pozornost několika legionářů v místnosti. Sledující Lexovu reakci, všimli si, k jeho kreditu, rychlého znechucení, které se mihlo jeho tváří, než se vzchopil a přinutil se ke svému důvěřivému úsměvu.

„A schovat tvé sladké křivky v pytlovitých hadrech?“ řekl měkce. „Ani náhodou, lásko. Chceme něco, co bude ukazovat všechno, za co veřejnost platí, aby viděla. Co takhle ten sexy přiléhavý dres, který jsi měla na zkouškách?“

„Myslíš můj starý leopard?“ hvězdička se zamračila. „Je na tom pár slz a nosí se to až k ěadrům..., někdy docela odhaleným ěadrům.“

„Skvělé,“ Lex zářil. „Jistě, dáme ti nějakou špinavě vypadající výzbroj a možná nábojový pás..., seržante Harry?“

„Jo, Lexi.“

„Můžeš Dee Dee vybavit nějakou velkou, ošklivou zbraní? Něčím, co vypadá těžké, ale je to dost lehké, aby s tím mohla zacházet?“

„Můžu,“ řekl zásobovací seržant a očima přelétl její tvary. „Jen budu muset nechat hochy oddělat spoušť, jen pro jistotu, aby nedošlo k nehodě.“

„Tak. Vidíš?“

„Ale...“

„Jen s ním mazej, lásko, a přines si zpět ten dres. Myslím, že se brzo budeme moci začít hýbat.“

+ + + + +

Mezitím měl Čokoládový Harry vlastní problémy. Mezi jedním z jeho hochů a velkým Voltroňanem, Zubcem-Ananim, vrcholilo malé přetahování.

„Nech toho, Zubče,“ řekla Tiplice a snažila se svého partnera odradit. „Můžeme jít s něčím jiným.“

„Ted’ mi dej zbraň!“ vyžadoval Voltroňan a malou legionářku ignoroval, zatímco znovu tahal za zbraň, kterou zásobovač držel, ale jen ho celého zvedl asi stopu od země.

„Přestaň, Zubče,“ řekl C. H. a vložil se do toho. „Kde je problém, Jasone?“

„Chce použít jeden ze zásobníků Rotující Bouře,“ vysvětloval úředník, stále rudý ve tváři od argumentování a snahy, „ale nemá k tomu kvalifikaci.“

„Ty to chceš vážně použít, Zubče?“ řekl seržant a ani se nesnažil zakrýt své překvapení. „To opravdu není tvůj styl.“

Zásobníky brokovnice byly opravdu jedny z nejsmrtonosnějších zbraní zastoupených ve výstroji roty. Upřímně řečeno, pro pacifistického Voltroňana to opravdu byla neobvyklá volba.

„Kapitán potřebovat pomoc. Toto bude pomoc!“ mumlal Zubec, aniž by povolil svůj stisk na zbrani.

„Dej mu to,“ řekl C. H. k zásobovači.

„Ale seržante...“

„Dej mu to. Budu ho osobně hlídat.“

S pokrčením ramen zásobovač pustil zbraň a sledoval odcházejícího Zubce-Aniniho, který ten hnus opatrně choval v náručí.

„Řekni mi,“ pronesl tiše seržant. „Umíš si v téhle partě představit někoho, kdo by s tou zbraní uměl zacházet líp než Zubec? Má to zpětný ráz jako kráva.“

„No dobře, ale...“

„Kromě toho, neříkala ti maminka, že není zdravé hádat se s něčím, co tě převažuje asi o tunu?“ dokončil Harry. „Ti řeknu, Jase, pořád se musíš moc učit, když chceš přežít.“

S tím se otočil, aby odešel, ale cestu mu blokovala plukovnice Battleaxová.

„Řekni mi, seržante, teď, když jsme relativně sami. Ta malá příhoda, co jsme měli předtím, ty bys mě opravdu střelil?“

Harry vyhlížel poněkud zahanbeně.

„Chystal jsem se, plukovníku,“ připustil. „Pravda, trochu jsem se snažil vystrašit vás, ale kapitán říkal nějaké pravidlo o bití důstojníků.“

+ + + + +

„Promiňte, ...poručík Rembrandtová?“

„Ano, Beekře?“

„Mohla byste mi věnovat chvilku svého času?“

Poručice přehlédla místnost, aby se ujistila, že vše probíhá hladce — nebo tak hladce, jak se dalo čekat — a pak přikývla.

„Jistě, Beeku! O co jde?“

„Pochopil jsem správně, že jste téměř připraveni zahájit svou záchrannou misi?“

„Ano, myslím, že jsme připraveni asi tak jako obvykle,“ připustila Rembrandtová.

„Všiml jsem si, že nejsem zahrnut v žádném z vašich plánů,“ řekl komorník, „a opravdu to oceňuji. Myslím, že můj zaměstnavatel by byl maximálně poděšen, kdyby se domníval, že se snažím zaujmout místo ve velení roty.“

Poručice se usmála. „Nedělejte si starosti. Tentokrát jste striktně považován za nebojového civilistu.“

„Docela, ...tedy, ne docela,“ zamračil se Beeker. „To je to, o čem s vámi chci mluvit. Rozumíte, cítím, že můj vlastní směr je v této situaci naprosto jasný, ani to není, že by mě chtěl někdo odradit. Přesto si však myslím, že byste měla vědět o tom, co přesně zamýšlím udělat, abyste s tím mohla ve svých plánech počítat, případně to dokonce profázovat.“

Komorník se nahnul blíž a začal vysvětlovat svůj návrh. Rembrandtová se napřed mračila, slabě potřásala hlavou, ale jak Beeker pokračoval, její tvář se pomalu rozléval široký úsměv.

Jak už jsem zmínil v průběhu této zprávy, byla má role v tomto tažení rozsáhlejší než obvykle, a nikdy tak pozoruhodná jako při této záchranné akci. Přesto bych rád objasnil, že to neznamenal, že jsem se zapojil do Vesmírné legie, dokonce ani na okamžik, a nepodléhal jsem proto jejich velení ani kontrole. Jsem komorník a jsem zavázán loajalitou k jednomu vybranému jedinci a myšlenka přijetí vyhrazené autority mi vždy byla odporná. Když nic jiného, dávám přednost myšlence, že Vesmírná legie se dočasně připojila ke mně.

Maxine nesdílela Lavernin vkus pro holovizi, místo toho v příležitostných volných chvílích dávala přednost čtení. Nyní se této zábavě oddávala, protože měla k zaplnění velký kus času, takže se skrčila na pohovce, s lampou svítící přes ramena na knihu, kterou četla. Maxine dodávala apartmá ovzduší téměř domácí pohody. To však přesto kazili dva pistolníci, kteří byli v pokoji s ní. Se zbraněmi v podpažních pouzdrech se střídavě procházeli kolem místnosti, vyhlíželi z oken mezerou v zatažených závěsech a spíš, než aby četli, jen neklidně listovali obrázky v časopisech.

Max v místnosti zaznamenala zvláštní pohyb, který byl dráždivým rušením, ale nezmněla se o tom. Její strážce by to mohlo v tuto chvíli učinit mrzutými a zasmušilými.

Pravdou bylo, že teď byli všichni trochu stranou. Charakter jejich operace obvykle Maxine a jejím pomocníkům umožňoval volný pohyb kasinem a promenádami Lorelei. Těsné omezení, jako bylo tohle, bylo pro ně neobvyklé, a přestože záměrně držela počet strážů na čtyřech, zjistila, že mít ve svých obytných místnostech jisté lidi je nečekané utrpení. Ve chvílích nečinnosti s ironií uvažovala nad tím, že tak jako jejich nezvaný host, i ona a její lidé jsou touto situací uvěznění.

Max vzhlédla, když do místnosti dveřmi z ložnice vstoupila Laverna a tiše za sebou zavřela.

„On ještě spí?“ ptala se, vděčná za vyrušení.

„Určitě,“ odpověděla její poradkyně a potřásla hlavou. „Přisahám, někdy si myslím, že mu prokazujeme laskavost. Od té doby, co se natáhl, nemá starosti.“

Po příchodu do Maxina apartmá bylo první Phulovou žádostí, zda by si nemohl na pár minut lehnout, a od té doby spal. Zjevně nevzrušený nad svým zajeťím, využíval situace ke dlouhému, neplánovanému odpočinku.

Laverna zachytila jednoho ze strážů.

„Tvůj kamarád tam chce někoho, kdo na něj bude chvíli mluvit,“ řekla. „Říká, že už mu vadí vysedávat ve tmě a nedělat nic, kromě sledování spánku našeho přítele.“

Jeden z hlídačů pokrčil rameny a vykročil ke dveřím do ložnice, ale Maxine na něj kývla.

„To nebude nutné,“ řekla. „Myslím, že náš host už spal dost dlouho. Laverno, vzbudila bys pana Phula a požádala ho, aby se k nám připojil?“

„Ne, paní.“

Náhlá divokost v jejím hlase Max překvapila téměř stejně, jako to výjimečné odmítnutí.

„Co to má znamenat, Laverno?“ zamrkala, spíše se na chvíli zastavila, aby si utřídila své myšlenky, než aby skutečně žádala opakování.

„Řekla jsem 'Ne, paní',“ opakovala Laverna a zavrtěla hlavou. „Obvykle stojím mimo tuto stránku obchodu a jen obracím stránky a vím, že ho dříve nebo později asi zabiješ,“ upřela na Maxine tvrdý pohled, „ale nechci, abych musela říct Beekerovi, že jsem měla podíl na špatném zacházení s jeho pánem, když byl v naší péči. A tak říkám, když ten člověk chce spát, tak ho nech spát! Nebo pošli někoho jiného, aby ho vzbudil. Já to dělat nebudu.“

Než Maxine dospěla k rozhodnutí o tom, co s touto otevřenou rebelií, záležitost se vyřešila sama. Dveře do ložnice se otevřely a objevil se Phule, uniformu lehce zmačkanou, ale kromě toho vypadal odpočatý a svěží.

„Není třeba bojovat, dámy.“ Usmál se, oči mu jiskřily pobavením. „Už jsem vzhůru. Jinak vám děkuji, Laverno. Jsem si jist, že vaši důvěru Beekerovi zmíním, až — chci říci jestliže — ho ještě uvidím.“

Ignoroval strážce, který se zjevil ve dveřích za ním, aby se znovu přidal k ostatním, zatímco stráž ignorovali konverzaci v místnosti.

„Posaďte se, pane Phule,“ řekla Maxine, odložila svou knihu a pokynula mu na křeslo.

„Mám za to, že jste vyslechl Lavernin nešťastný komentář o možnosti vaší eliminace.“

„Ano,“ připustil Phule a usedl na vyhrazené místo, „ale abych k vám byl poctivý, nepřekvapuje mne to. Od začátku soudím, že jsem udržován na

živu, dokud je to nutné, abych hovořil se svým otcem a on vám uvěřil, že jsem v pořádku. Jakmile bude výkupné zaplacené..." Ušklíbl se a nedokončil.

„Tak vy si myslíte, že zaplatí?“ naléhala Max. „Odpusťte, ale je to poprvé, co s někým jednám o postoji vašeho otce.“

„Skutečně nevím,“ řekl legionář klidně. „Upřímně o tom pochybuji, ale už několikrát mě překvapil.“

„Jestli vám to nevadí, pane Phule,“ řekla Maxine, „zdá se, že to berete velmi chladně.“

„Beru to jako cenu za hloupost,“ odpověděl Phule s lehkým úšklebkem. „Byl jsem tak zaujat snahou ochránit komplex a Gunthera Rafaela a své lidi, že jsem naprosto přehlédl možnost vlastního ohrožení, dokud jsem neotevřel dveře a nespatriil vaše pomocníky, jak na mne míří mými zbraněmi. Mimochodem, byli velmi dobří.“

Odmlčel se a uklonil se směrem ke strážcům, ale ti si ho nevšimli.

„Jinak,“ pokračoval, „jak už jsem řekl, bylo to stupidní přehlédnutí a stupidita na mé úrovni je neodpuštělná. Je také obvykle fatální, jak fyzicky, tak i finančně. Zasloužil bych si být mrtev, už když jsem otevřel dveře bez předchozí kontroly, a veškerý čas potom považuji spíše za bonus než za čas k dumání, zahořknutí nebo snaze o nějaké beznadějně hrdinství, než se setkám se svou případnou demisí. Myslím, že každý jednou zemře.“

„Pravda,“ připustila zamyšleně Maxine, „přesto jsem ale nikdy nebyla tak nějak schopná přijmout to tak filozoficky, jak se zdá, že to berete vy. Mimochodem, vraťme se na chvíli k vašemu otci..."

„Prosím,“ řekl velitel a zvedl ruku, „jestli to bude dlouhá diskuse, rád bych nejdřív něco vypil. Připadám si po tom spánku poněkud dehydrovaný. Je nějaká šance, že tu máte kávu nebo džus?“

„Já to zařídím,“ řekla Laverna a zamířila do kuchyňky v apartmá.

„Promiňte,“ řekl náhle jeden z hlídačů. Stál u okna a právě lehce rozhrnul závěsy, aby mohl vyhlédnout. „Slyšel někdo požární poplach?“

„Ne,“ řekla Maxine k celé místnosti. „Proč se ptáš?“

„Dole je velký dav lidí, postávají tam a zírají na kasino. Vypadá to jako požární cvičení. Je tam několik z těch černých uniforem, které udržují prostor před vchodem čistý.“

„Ukaž,“ řekl druhý pistolník a připojil se k němu. „Ne, to budou zprávy nebo něco takového. Podívej, ty reflektory, a támhle je kamera!“

Max ucítila nejasné hryznutí poplachu. Skutečně nevěřila na časovou shodu a zpravodajský tým, který se vynořil, zatímco oni zadržovali megamilionové rukojmí...

„Hele, koukni na to kotě! Určitě natáčejí nějaký reklamní šot.“

„Fakt?“ řekl třetí střelec, který náhle zpozorněl. Dosud odolával tomu, aby se připojil ke svým kolegům, a zůstával na svém místě na opačné straně pokoje. „Jak vypadá?“

„Nevidím ji tak dobře,“ dostal odpověď. „Myslím, že to na sobě má jenom nalíčené. Pojď sem a koukni se.“

Ostré zaklepání na dveře všechny zmrazilo do překvapeného obrazu. Strážci u okna nechali závěs klesnout zpátky a strnuli, ruce na zbraních, v očekávání rozkazů.

Klepání se ozvalo znovu a strážce nejbliž ke dveřím se tázavě podíval po Maxine, která tiše kývla.

Plíže se podél zdi vedle dveří hlídač vytáhl zbraň, pak zvedl ruku a položil ji na kukátko ve dveřích. Byl to starý trik a běžné opatření proti tomu, kdo by střílel přes dveře, když vidí tečku světla, viditelnou z druhé strany, která zmizí, když se skrz ni někdo podívá.

Nic se nestalo.

Strážce opatrně otočil knoflíkem dveří a pak je s trhnutím otevřel.

„Dobrý večer. Jmenuji se Beeker. Promiňte, že se vnučuji, ale já jsem... ó, tady jste, pane.“

Strážce bezmocně zíral, jak kolem něj komorník prošel do pokoje.

„Nazdar Beeku!“ zvolal Phule na pozdrav. „Jsem překvapený, že ti trvalo tak dlouho, než ses ukázal.“

„Rád vás zase vidím, pane,“ řekl Beeker bez emocí. „Mohu-li říct, vypadáte dobře.“

„Beekře, co tady děláte?“ řekla Laverna, která vyšla z kuchyňky.

„Ach, nazdar Laverno,“ blýskl komorník rychlým úsměvem. „Byl jsem prostě...“

„Jestli mohu rušit,“ přerušila je Maxine, hlas ukapávající chladný sarkasmus, „mohl by někdo toho člověka prohledat kvůli zbraním, a kdyby to příliš neobtěžovalo, zavřít dveře!“

Její slova narušila kouzlo a probudila strážce k činnosti. Dveře do chodby byly rychle zavřeny a jeden strážce komorníka pečlivě proklepal, zatímco druhý stál vedle s připravenou zbraní.

„Je čistý,“ řekl hlídač, ale nevšiml si pohledu, kterým ho jeho oběť zpražila.

„A teď, pane Beekře,“ broukla Maxine, „věřím, že budete schopen vysvětlit, co tu děláte.“

„Aha, vy jste určitě paní Pruet,“ usmál se Beeker. „Už jsem o vás tolik slyšel, ale je mi skutečně potěšením, že vás konečně poznávám. A jsem prostě 'Beeker', kdybych mohl prosit,“ a lehce se směrem k Max uklonil. „K mé přítomnosti,“ pokračoval, „myslel bych si, že to bude samozřejmě — alespoň pro slečnu Lavernu. Jsem komorník pana Phula, madam, a moje místo je vedle něj, bez ohledu na okolnosti. Zkrátka, dámo, když trváte na společnosti mého zaměstnavatele, získáte nás oba. Zatím se omlouvám, jestli vám to způsobí nečekané potíže, ale obávám se, že tu musím zůstat. Je to osud.“

„Já... uhm... myslím, že bys měl trochu slevit ze své svědomitosti, Beeku,“ řekl Phule s úsměvem, přestože se ho to týkalo. „Tvá přítomnost je skutečně nežádoucí — nebo nevhodná. Navrhuji ti, abys odešel.“

„Nesmysl, pane,“ hádal se komorník. „Pokud si vzpomínáte, v podmínkách naší smlouvy jste definoval mé povinnosti, ale metody, kterými je provedu, jsou ponechány mému úsudku.“

„Mohl bych tě vyhodit,“ navrhl velitel, ale komorník znovu zavrtěl hlavou.

„Zcela nemožné, obávám se. To by vyžadovalo písemnou výpověď, nehledě na...“

„Tak jako tak je příliš pozdě,“ řekla Maxine a utřala tak tuto výměnu názorů. „Víte, pane Phule, teď, když už se... Beeker... připojil k nám, obávám se, že...“

Prerušilo je další zaklepání na dveře.

Důkazem toho, jak byli zmateni, bylo to, že strážci otevřeli dveře bez jakýchkoli předešlých příprav.

„Úklidová služba.“

„Obávám se, že se mýlíte,“ řekl hlídač. „Nic jsme si neobjednali.“

„Obávám se, že já ano,“ prohlásil Beeker. „Odpusťte, ale dovolil jsem si objednat jídlo pro pana Phula. Sem prosím!“

Malý, tmavý, bíle oblečený číšník vmanévroval prostřený pojízdný vozík do pokoje, míjeje nešťastného hlídače.

Laverna se zamračila. „Co to znamená, Beekře? Copak si myslíte, že jsme ho nenakrmili?“

„Ano?“ zeptal se komorník a zvedl obočí.

„Tedy, vlastně... chci říct, že spal...“, zakoktala se, ale komorník jí přišel na pomoc.

„Není třeba se omlouvat,“ řekl. „Jsem obeznámen se stravovacími návyky pana Phula, takovými, jaké jsou. To je ve skutečnosti to, co mě podnítilo objednat jídlo bez předchozí kontroly. Některé věci prostě mohou být brány téměř jako samozřejmé.“

„Dobrá, mohu požádat, aby někdo prohledal toho číšníka?“ ozvala se Maxine, nesnažíc se skrýt svou rozmrzelost. „A mohli byste prosím zavřít ty dveře?“

Strážci spěchali provést její příkaz.

„A když už jste v tom, zkontrolujte, jestli něco není mezi jídlem, na těch příkrytých talířích.“

Strážce, který právě prohledával číšníka, začal sahat na jednu z kovových poklic na stolku, ale číšník ho v náhlém hněvu klepl přes ruku.

„Nesahejte na to jídlo,“ zavrčel. „Je to pro kapitána. Tady... ukážu vám talíře.“

Překvapen tím strohým projevem strážce couvl.

„Tak moment!“ řekla Maxine a vstala. „Řekl jste, že jste připravil jídlo. A jak jste věděl...“

Slehla pohledem ke dveřím na chodbu. „A mimochodem, nepředpokládá se, že stráž by měla být přede dveřmi? Mohl by někdo prosím zkontrolovat...“

Přerušil ji náhlý hluk.

Všechny oči se obrátily k Beekerovi, zatímco komorník hleděl na svůj náramkový komunikátor, z něhož se zvuk šířil.

„Obávám se, že na to je příliš pozdě,“ řekl chladně, pečlivě si přidržel puky na kalhotách a sedl si na podlahu. „Vlastně bych důrazně navrhoval, aby nikdo v místnosti nebyl nad úroveň pasu, až ten zvuk přestane. Kdybyste se ke mně připojil, pane.“

Phule bez váhání sklouzl ze svého křesla a vedle číšníka, který už dřepěl vedle servírovacího stolku.

„Co se, pro všechno...“

„Ten člověk řekl dolů, Max!“ křikla Laverna a hodila sebou na podlahu.

„No tak dobře,“ bručela Max a opatrně se položila na podlahu.

Strážce už neměly čas položit se na koberec, protože pokoj zřejmě vybuchl.

BA—AM—BAM—BAM—AM—BAM—BAM—AM—AM—

Prodejci Phule — Proof Munitions prohlašovali, s jistým ospravedlněním, že pouhý zvuk jednoho z jejich zásobníku Rotujících Bouří stačí zastrašit většinu oponentů. Přesto však málokterý, pokud vůbec někdo z nich, zvážil nebo dokonce připustil účinek čtyř těchto zbraní pálících v uzavřeném prostoru.

AM—BAM—AM—BAM—AM—AM—

Velké kusy vybuchovaly ze zdi, která oddělovala obývací pokoj od chodby venku. Skrz díry, kdyby se někdo odvážil zvednout hlavu a podívat se, by mohl vidět Zubce-Aniniho, Moustache, Brandy a Čokoládového Harryho, stojící vedle sebe a střílející svými vražednými zbraněmi přes zed'.

BAM—BAM—AM—BAM—AM—AM—

Nespokojeno s děrami, pálilo kvarteto dál, otevíraje tak dlouhou roztřepenou trhlinu ve zdi. V místnosti popadaly obrazy, vybuchovaly lampy a rychle desintegrující stěnou dovnitř bez překážky proudilo stále více výbuchů řízených střel. Při tomto masakru se ze svých úkrytů v dolní části prostřeného servírovacího stolku vynořila Tiplice a Sinthian Louis, dva nejmenší legionáři roty, a se zbraněmi v rukou se překulili do palebných pozic, míříce na natažené zločince.

AM—BAM—BAM—AM—AM—BAM!!

Palba náhle ustala, ale ještě než ozvěna úplně zmlkla, venku se zvedla řada legionářů, kteří předtím leželi u stěny zvenčí, zatímco nad jejich hlavami létaly střely, a prostrčili své zbraně zničenou zdí, aby tak ohrozili celou místnost.

„Nikdo se ani nehne!“

Hlas Rembrandtové lehce práskl a zdál se žalostně slabý v porovnání se smysly otřásajícím rámem, ale nikdo se nerozhodl nic namítat. Ironicky, vzhledem k rozevřené díře ve zdi, někdo zevnitř otevřel dveře, aby dovnitř vpustil vojáky.

Když odzbrojili zločince včetně Maxiny rukávové pistole, rozhrnuli závěsy a zamávali na dav dole.

„Máme ho! Je oukej!“ volali a zespodu jim odpovídal pokřik.

Maxine z jednoho křesla shrnula nějaké trosky a pak se opatrně posadila s rukama na stole, pod pečlivým dohledem davu legionářů.

„Dobrá, kapitáne,“ pronesla, „Vypadá to, že jsme vás zase podcenili.“

„Ve skutečnosti myslím, že jste podcenila mé vojáky,“ opravil ji Phule s mrknutím na legionáře, kteří se na něj šklebili. „Je, a samozřejmě, Beekera.“

„Samozřejmě,“ řekla Maxine a vyslala ke komorníkovi temný pohled. „Na jeho roli v tom určitě nezapomenu. Dobrá, příště budu chytřejší.“

„Příště?“ zamračil se velitel legionářů. „Já si opravdu nemyslím, že bude nějaké příště, paní Pruet. Věřím, že obvinění vznesená proti vám vás nějakou dobu udrží mimo.“

„Nesmysl, kapitáne,“ řekla Maxine a oblažila ho nadřazeným úsměvem. „Myslíte si, že je to náhoda, že jsem nikdy nebyla uvězněna? Laverno, přines mi, prosím, nějaký papír a pero.“

„Vy si skutečně myslíte, že odsud můžete prostě odejít?“ řekl Phule a nedůvěřivě zakroutil hlavou.

„Tady není nikdo s dostatečnou autoritou, komu byste mohla napsat, aby vás zachránil před kriminálem.“

„A co by to mohlo dokonat, pane Phule?“ řekla Maxine, zatímco přijala papír a pero od Laverny a začala psát. „Potenciál pro zločin na Lorelei je příliš velký, než aby mohl být nevyužit. Pokud já budu přesunuta ze své řídicí pozice, vše, co se stane, je, že mé místo zaujme jiná osoba nebo skupina — někdo, jako třeba ta organizace, za jejíhož člena se vydával ten váš člověk. Věřte mi, kapitáne, jsou to oni, kdo budou mnohem méně příjemní než já. A že zde není nikdo, kdo by mě zachránil před vězením? Mýlíte se. Je zde jedna osoba, pane Phule. Vy!“

„Já?“

„Jistě. Pokud si zvolíte neotisknout důkazy nebo nepřivádět pozornost úřadů či médií k mé aktivitě, budu ve své operaci moci pokračovat.“

„Čekáte snad ode mně, že se k tomu, co jste se snažila dělat, budu stavět slepým? Jen proto, že jste civilizovanější než většina obíhající kolem vašeho syndikátu?“

„Ne, kapitáne. Očekávám, že seriózně zvážíte návrh vzájemné dohody výhodné pro nás oba — úplatek, jestli chcete. Nejprve však dovolte, abych vám připomněla, že váš záměr nebyl vyřadit mě z oboru, ale spíše mi zabránit převzít kontrolu nad Tučnou Šancí. Jsem připravena nabídnout to jako protihodnotu za svou svobodu.“

„To je od vás překvapivě slabá nabídka, paní Pruet,“ řekl Phule přísně. „Výměnou za své uniknutí mi nabízíte písemný slib, že se nebudete snažit

získat kontrolu nad Tučnou Šancí — něco, co jste nebyla schopna provést a co by bylo z vězení mnohem těžší?“

„Nebud'te hloupý, pane Phule,“ řekla Maxine, ozdobnými tahy podepsala papír před sebou a položila pero vedle. „Co zde mám, je dokument převádějící mou smlouvu s panem Rafaelem na vás, nebo spíše na vaši rotu Vesmírné legie. To popře můj zájem, nehledě na mou původní zbraň, o převzetí tohoto místa. Nechtě mne odtud odejít a můžete s panem Rafaelem sjednat výhodnější platební podmínky, přijmout platební kalendář nebo jeho dluhy úplně eliminovat.“

Zvedla papír a podala ho veliteli.

„Nuže, kapitáne?“ usmála se. „Co říkáte? Uzavřeme dohodu?“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Deník 250

Kapitulace Maxine Pruet úspěšně zakončila tento úkol. Všechno, co bylo ještě třeba, bylo vyjasnit několik podrobností a ovšem běžné povinnosti.

Každý, kdo věřil, že konec palby, složení zbraní a léčení automaticky znamená konec nepřátelství, však selhal dokonce i v nejslabších znalostech vojenské historie nebo i obecné historie lidstva.

Setkání v Phulově apartmá bylo původně myšleno jako informační brífing s jeho důstojníky. Plukovnice Battleaxová přišla na zahájení s velkou lahví výtečné brandy a shromáždění rychle nabralo spíše oddechovou, společenskou atmosféru.

„Jednu věc vám musím přiznat, kapitáne Jestere,“ řekla plukovnice a pozvedla sklenici, zatím poslední z několika, v žertovném přípitku. „Věci kolem vás rozhodně nikdy nezahálí.“

„Slyšte, slyšte!“ souhlasila poručice Rembrandtová a pozvedla svou vlastní sklenku. Konečně si odpočinula od svého úkolu velitele roty a kombinace brandy a oddechu jí dala poněkud soví vzhled.

„Ze všech možných výsledků tohoto debaklu,“ pokračovala Battleaxová a potřásla hlavou, „jednu věc jsem si nikdy nepředstavovala. Že bych viděla Maxine Pruet, jak vás doporučuje — na hvězdné síti, ničem menším — s vděčností Asociace vlastníků kasin na Lorelei za úspěšnou ochranu před „organizovaným zločineckým převzetím kasina Tučné Šance!“

Krátce se zasmála, až si téměř rozlila pití.

„Myslím, že to vyřešila docela dobře..., když vezmeme v úvahu všechny okolnosti,“ řekl Phule s úšklebkem. „Vlastně, bylo to od ní logické. Myslím, ona je prezidentem té asociace, což není nic

překvapujícího vzhledem k tomu, že vlastní lví podíl na všech kasinech vesmírné stanice, kromě Tučné Šance. Získala velkou publicitu. Je to starý ostřílený pták, to jí musím nechat. Ó, a Jennie konečně má svůj exkluzivní příběh.“

„Pravda,“ řekla plukovnice. „Ovšem při způsobu, jakým věci glosovala s polopravdami a překrucováním, to před sebou může mít budoucnost jako autor populární fikce. Já jsem měla problémy si to přebrat, a to jsem tam byla — alespoň většinou.“

„Jenom jedna věc mě mate, kapitáne,“ řekl Armstrong ze svého místa na pohovce. „Co to bylo za řeči o tom přivítání vás v Asociaci vlastníků kasin?“

Velitel roty udělal obličej, a než odpověděl, znovu si usrkl brandy.

„Jednu chvíli jsem se tam chystal sedět,“ řekl, „ale mohli bychom být spokojeni s částečným vlastnictvím Tučné Šance.“

Poručík se zamračil. „Jak to? Myslel jsem, že náš podíl vrátíme Rafaelovi, jakmile splatí půjčku.“

„To je ten problém,“ řekl velitel. „Měl jsem s Guntherem schůzku a zdá se, že by tu půjčku mohl nebýt schopen splatit.“

„Proč ne?“ dožadovala se Battleaxová. „Řekla bych, že vy a vaše těžké případy jste udělali všechno, abyste zabránili pustit kasinu žilou.“

„To jsme udělali,“ řekl Phule. „Potíž je v tom, že nebyl tak velký počáteční zisk; Guntherův velký plán bylo přitáhnout zákazníky na Lorelei nabídkou vyšších sázek než v ostatních kasinech. Bohužel byly pro hosty tak příznivé, že jeho ziskový podíl nebyl téměř žádný. Z toho důvodu nemohu nic říct a stále se snažím vytvořit plán, jak z toho ven. Máme mu prodloužit půjčku, nebo pokračovat a získat 49 % vlastnictví?“

„Možná byste mohl něco zvážit, kapitáne,“ řekla plukovnice s pohledem na svou sklenku, kterou točila v rukou. „Pan Rafael možná nechce odkoupit vaše podíly zpět. Vidím pro něj určité výhody v tom, když vás drží jako tiché společníky, kteří mají zájem na další prosperitě Tučné Šance.“

„Je směšné, že to říkáte,“ usmál se velitel hořce. „Beeker poukazoval na totéž. Možná bych měl provést rychlý audit Guntherových knih. Alespoň bych mu chtěl usnadnit snížení sázek, dokud nebudou v relaci s ostatními kasiny.“

„Mimochodem, kde je Beeker,“ řekla Rembrandtová a rozhlížela se po místnosti, jako by čekala, že se komorník vynoří odněkud zpoza nábytku.

„Má volno,“ řekl Phule. „Vlastně si myslím, že má schůzku.“

„Myslíte, že zase s Ledovou Čubkou?“ zamračila se Rembrandtová. „Nevím, proč ho nezkusíte odradit, kapitáne. Ta ženská mi připadá záludná.“

„Počítám, že jak ji vidí Beeker, je jeho vlastní věc,“ řekl kapitán. „Ale když už se ptáte, myslím, že dnes večer je s Dee Dee Watkinsovou.“

„Teď je to tedy zmatené,“ ušklíbla se poručice a znovu si nalila.

„Vidíš něco špatného na tom, že hvězdička projevuje zájem o našeho skromného komorníka?“ řekl Phule a jeho hlas lehce ochladl.

„Ne... chci říct, že nevím, co na ní vidí.“

„Já ano,“ uculil se Armstrong.

Rembrandtová na něj vyplázla jazyk.

„Když už mluvíme o Watkinsové,“ řekl Armstrong, „je zde situace, o které byste měl vědět, kapitáne.“

„Co?“

„Tedy, pane,“ mrkl Armstrong po straně na Rembrandtovou, která se na oplátku ušklíbla. „Víte o falšování holofilmu, který jsme podvrhli jako omluvu pro evakuaci komplexu? No, zdá se, že jsme dostali řadu telefonátů jak od lidí, kteří by chtěli investovat do filmu jako sponzoři, tak od skupin, které chtějí nabídnout exkluzivní distribuční práva. Matka právě eviduje jejich jména a čísla, ale někdo jim bude muset zavolat a říct, že se tu nic nenatáčí. Remmie a já jsme to už probrali a já souhlasím že jste logicky osoba, která by to měla zařídit, pane.“

Velitel se zamračil. „Proč?“

„No, abych pravdu řekl, vzhledem k tomu, že máte větší zkušenosti s jednáním s finančníky, je tu skutečnost, že...“

„Ne,“ přerušil ho Phule, „myslím, proč jim vykládat, že se tu nefilmuje?“

„Pane?“

„A proč nezaložit filmovou společnost a natočit film?“

„Mezi příznivci a distributory už máme hlavní složku — peníze. Když nic jiného, zní to, že by to mohla být vhodná příležitost, jak investovat fond rotý.“

„Ale my nevíme nic o natáčení filmů,“ protestoval Armstrong.

„Tak najměte lidi, kteří to pro nás rozjedou,“ řekl velitel.

„Lidi jako... řekněme herce a kaskadéry? Možná snad i kameramana? Vsadím se, že nejsou schopni pokrýt všechny stránky tohoto průmyslu, ale budou znát někoho, kdo to dovede.“

„Můj bože!“ řekla Battleaxová a začala se nekontrolovatelně smát. „To je tak hnusné, že by to mohlo vyjít.“

„Není důvod, proč by nemělo,“ řekl Phule. „Dostalo to mnohem víc proto, aby to šlo, než většina společností, které jsem koupil nebo založil, když jsem začínal. Sakra, vždyť my dokonce máme s Dee Dee Watkinsovou podepsanou filmovou smlouvu.“

„Až to zjistí, bude chtít vraždit,“ řekla Rembrandtová. „Chci být ta, kdo jí to řekne, kapitáne, prosím.“

„Nejdřív to znovu projdu s Lexem,“ naléhal velitel. „Myslím, že budeme muset sjednat přijatelnější podmínky. Nejde to, mít dlouhodobou smlouvu, díky které budou nevrlí a zahořklí, protože si budou myslet, že je využíváme.“

„Ó, to není žádná legrace,“ řekla Rembrandtová, předstírajíc hněv.

Phule se ušklíbl. „Divila by ses, poručíku. Neříkám, že bychom jí měli dát supernabídku — jen něco lepšího, než co už podepsala. Když nic, může být opravdu těžké sjednávat novou smlouvu s někým, kdo už podepsal špatnou dohodu, zejména pokud ví, že když nebude souhlasit s novými podmínkami, stará dohoda zůstane platná. Jestli chceš, můžeš zařídit první kolo rozhovoru o tom.“

„Děkuji, pane,“ zazářila poručice a poslala mu vzdušný polibek.

„Víte, kapitáne Jestere,“ řekla Battleaxová, „čím déle to poslouchám, tím víc uvažuji o tom, že bych do toho dala nějaké vlastní peníze, pokud ještě berete nové sponzory. Můžeme to probrat u večeře — to a ještě pár dalších věcí.“

„A pár jiných věcí, jako co, plukovníku?“ řekl Phule opatrně.

Battleaxová váhala, pohlédla na oba poručíky a pak pokrčila rameny. „Domnívám se, že není na škodu alespoň se o tom teď zmínit,“ usmála se. „Poté, co jsem viděla vaše poddůstojníky v akci, myslím, že je na čase prodiskutovat jejich další povýšení. Pokud se mnou souhlasíte, myslím, že jsou právě tak připraveni vydávat své vlastní rozkazy.“

Překvapení tímto nečekaným obratem hovoru si poručíci vyměnili pohledy.

„Já... to opravdu není nutné, plukovníku,“ zakoktala Rembrandtová. „Nemohu hovořit za poručíka Armstronga, ale já jsem úplně spokojená právě tam, kde jsem.“

„Kdybych si mohl vybrat, madam,“ řekl Armstrong, „dal bych přednost pokračovat ve výcviku pod kapitánem Jesterem.“

„Uvidíme,“ řekla plukovnice. „Mezitím...,“ zamračila se, když Phulův komunikátor začal naléhavě pípát. „Skutečně, kapitáne, není nějaký způsob, jak na té věci nastavit 'NERUŠIT'?“

„Co se toho týče, udělal jsem to,“ řekl Phule, zatímco otevřel kanál. „Tady Jester!“

„Čau, Velký Tatko,“ zašvitořil k němu Matčin hlas. „Sorry, že tě otravuji, ale mám na lince generála Blitzkriega. Chceš s ním mluvit, nebo mu mám říct, že jsi přes noc zavřený?“

„Vezmu si to,“ řekl velitel. „Zavěs na chvíli.“

„Máme odejít, kapitáne?“ navrhl Armstong a začal se zvedat.

„Nedělej si starosti,“ řekl Phule. „Možná bude lepší, když se všichni přesunete na vzdálenější konec místnosti, takže vás kamery nezaberou.“

Chvíli počkal, než jeho návštěvníci posbírali sklenice a postavili se ke zdi, a pak znovu otevřel kanál. „V pořádku, Matko,“ řekl. „Propoj ho na řádnou linku.“

„Máš ho, tady je.“

Phule se postavil před komunikační konzolu, která byla součástí vybavení jeho stanu anebo kanceláře, ať se hnul kamkoli, a o pár vteřin později se před ním zhmotnil obraz generála Blitzkriega.

„Dobrý večer, generále,“ řekl.

„Zachytil jsem vaše vystoupení pro média, kapitáne Jestere,“ zavrčel generál bez pozdravu nebo úvodu. „Vypadá to, že jste z toho zase vyšel beze šrámu.“

„Děkuji, pane,“ řekl Phule v rozpacích. „Bylo to...“

„Jistě,“ pokračoval generál, ignoruje odpověď, „také jsem viděl nějaké šoty, o nichž se čeká, že z nich budou nové filmy, natočené na Lorelei..., až na to, že tam byli vaši muži a v celém komplexu, který měli hlídat, nadělali neuvěřitelné škody.“

„Nic, o co by bylo nutné se starat, generále,“ řekl Phule jemně. „Obyvatel dotyčné místnosti souhlasil s tím, že zaplatí veškeré nutné opravy a renovace.“

„Proč by to dělal?“ zamračil se Blitzkrieg. „Je jasné, že je to vaše banda, kdo to způsobil.“

„No, je fakt, že kdokoliv si pronajme pokoj, je zodpovědný za všechny škody na příslušenství,“ řekl Phule, „i když mí muži způsobili škody, je pravda, že byli pozváni obyvatelem pokoje — a je to ona, ne on. Vlastně je to ta žena, kterou jste viděl představovat mě a mou jednotku.“

„Pozvala?“ zamračil se generál, který se chytil opatrného názvu. „Rád bych o tom slyšel více podrobností, pokud vám to nevádí. Za prvé: chci vědět, proč se vaši muži objevují ve filmu v uniformách Vesmírné legie.“

„To je celkem snadné, pane,“ řekl velitel. „Jak jste sám řekl, byl to pouze předběžný šot. Mí muži zrovna stáli v úhlu záběru. Mohu generála ujistit, že v konečné verzi nebudou, když to bude vymazáno.“

„Rozumím,“ řekl Blitzkrieg zamračeně. „Dobře, kapitáne, když už s vámi hovořím, je zde několik dalších záležitostí, o nichž bych chtěl něco vědět. Například...“

„Dobrý večer, generále,“ řekla Battleaxová, která opustila své místo u zdi a stoupla si před kameru.

Generál zíral. „Plukovníku Battleaxová, co vy tam děláte? Myslel jsem, že jste...“

„Na dovolené?“ zapředla plukovnice. „Já byla..., jak velmi dobře víte. Je jen náhodou, že můj itinerář zahrnuje i zastávku na Lorelei. Dovedete si představit mé překvapení, když jsem tu narazila na kapitána Jesteru a jeho muže, zejména proto, že jsem o tom před svým odjezdem nic neslyšela.“

„Ehm... ano, jistě,“ zamumlal Blitzkrieg, zjevně ne ve své kůži. „Takže vy jste byla ve službě, když se to všechno stalo?“

„Ne tak docela,“ usmála se Battleaxová, „Jsem pouhý turista na dovolené. Vlastně byla vynaložena značná snaha, aby všichni věděli, že zde nejsem v subordinaci.“

„Já...“

„Není třeba se omlouvat, generále,“ pokračovala plukovnice. „Chápu váš zájem, který by mohl nezanedbatelně zasáhnout vaši moc, ale ujišťuji vás, že vy jste stále zodpovědný za vše, co kapitán Jester a jeho muži při této misi učinili.“

„Co to znamená?“ generál vypadal zaraženě.

„Jen připomínám, že vy jste ten, kdo tuto misi kapitánovi Jesterovi nařídil, a že po tu dobu jste jeho přímý nadřízený, a tedy nejzodpovědnější za cokoli, co mohl pod vaším přímým velením udělat nebo nařídít,“

vysvětlila Battleaxová. „Ovšem, pokud nebudou žádné požadavky a nikdo z civilních nebo legijních autorit se nebude otevřeně ptát na jeho činnost, pak se nic mimořádného neobjeví ani v záznamech a celá mise bude splněna jako rutinní. Chápete, co chci říct, generále?“

„Ano, chápu,“ zavrčel Blitzkrieg.

„Myslela jsem si to. A teď, protože momentálně není nic dalšího urgentního, nevadilo by vám, kdybychom zakončili tento rozhovor? Kapitán Jester a já si právě v jeho pokoji vychutnáváme klidný drink.“

Generál vypadal překvapeně. „Ach, nevšiml jsem si. Ovšem, nic, co by nemohlo počkat na vhodnější dobu. Dobrou noc, plukovníku..., kapitáne. Rozhodně mi dejte vědět, až dorazí nováčci.“

„Moment. Nováčci?“ Phule byl náhle zděšen. „Promiňte, generále, ale myslel jsem, že jste pozdržel přesun všech nováčků, dokud nedám svůj oddíl do pořádku.“

„To ano,“ řekl generál se zlým úšklebkem. „Ale nemyslím, že byste je odmítl — alespoň většinu z nich. Ostatně, nemůžete odmítnout.“

„Mohl byste to blíže specifikovat, pane?“

„No... nechci se vnucovat, tak to vezmu zkrátka. Dostáváte trio Gambolťanů..., víte, kočky. Jsou to první Gambolťané, kteří kdy vstoupili do Vesmírné legie, místo toho, aby připojili svou jednotku k Pravidelné armádě — což je plus pro nás — ale podepsali pod podmínkou, že budou zařazeni do vaší jednotky. Zdá se, že vaše vystoupení v médiích konečně přineslo nějaké ovoce.“

„Předpokládám, že pokud...“

„Ten další vlastně není nováček,“ pokračoval generál. „Je to pozorovatel poslaný Zenobiánci studovat naši taktiku a etiku, vzhledem k jejich dohodě s námi. Vzpomínáte si na Zenobiánce, že, kapitáne? Ty malé ještěrky, se kterými jste se zapletl na Haskinově planetě?“

„Jistě, pane. Já...“

„Protože jste první člověk, který se s nimi kontaktoval, vláda cítila a souhlasila s nimi, že byste byl logická volba pro jednání s jejich pozorovatelem. Kromě toho, on si vás pamatuje. Dokonce se po vás ptal jménem..., pamatoval si vás jako kapitána Klauna.“

„Chápu,“ zamračil se Phule. „Je to vše, pane?“

„Ne zcela,“ ušklíbl se generál. „Ten poslední, koho vám posílám, je na vaši žádost.“

„Na mou žádost, pane?“

„Ano, právě ji mám tady,“ Blitzkrieg držel kus papíru. „Udělal jsem si čas, abych vám vyhledal toho pravého legionáře, který by vyhovoval vašim požadavkům. Kapitáne, vím, jak jste vybíravý, ale myslím, že mám to, co potřebujete. Žádal jste o kněze pro svou rotu a já vám jednoho posílám. Nikdy neříkejte, že velitelství nepečuje o své muže. Blitzkrieg končí.“

Několik okamžiků důstojníci mlčky zírali na prázdné místo po generálově obrazu.

„Pane?“ řekl Armstrong konečně. „Kněze?“

„To je dlouhý příběh, poručíku,“ řekl Phule a škrábal se na čele. „Abych byl upřímný, úplně jsem na to zapomněl.“

„Na vašem místě bych si dávala pozor na to, co dělám, kapitáne,“ radila plukovnice. „Generálova nelibost vůči vám se s časem zjevně nezmenšuje.“

„To zvládneme,“ řekl velitel. „Přesto, k jeho cti a na oslavu mise bych rád pronesl přípitek. Je to křiklavé, ale připadá mi to vhodné.“ Pozvedl sklenici ke svým kolegům.

„Na čestné nepřátele a nečestné přátele.“

+ + + + +

V restauraci kasina někde na Lorelei probíhal jiný rozhovor naprosto odlišného druhu.

„Musím přiznat, Max,“ řekla Laverna, „že to bereš mnohem líp, než jsem čekala.“

Maxine se zamračila. „Beru co?“

„Víš..., ustoupit před Willardem Phulem a jeho rotou. Víím, že je ti proti srsti házet ručník do ringu.“

„Nebud' směšná, Laverno,“ usmála se Max. „Jsem daleka udělat to v případě mladého Phula. Myslela jsem si, že sis toho všimla.“

Laverna překvapeně zvedla hlavu. „Bereš zpět své slovo? Takovou tě neznám, Max.“

„Kdo říká, že беру zpět své slovo?“ řekla hlava zločinu. „Vše, co jsem slíbila, bylo zanechat snah o získání kontroly nad Tučnou Šancí — plán, který — pokud si vzpomeneš, už jsme vzdaly. Ovšem, ty a já vííme, že jen proto, že je Tučná Šance v bezpečí přede mnou, ještě neznamená, že je v bezpečí. A co víc, neříkala jsem nic o opuštění pana Phula a jeho roty.“

„To je pravda,“ připustila Laverna.

„Zdá se mi, že spousta lidí, dnes viděla ten přenos, kde jsem oznámila, že Tučná Šance je mimo sféru mého vlivu.“

„Ty si myslíš, že to mohly vidět jiné klany?“

„Nebo Yakusa,“ oznámila Maxine. „Nezapomeň, obě jsme shledaly příběh, který vyprávěl náš falešný Jonesy, dostatečně pravděpodobný, abychom mu uvěřily. Ve skutečnosti právě pro případ, že by si toho nevšimli, jsem jim poslala kopii nahrávky s osobní zprávou. Dokonce i když nemají zájem na Tučné Šanci, jsem si jistá, že je zaujmou zprávou, že se někdo vydával za jejich zástupce. Také jsem zahájila pátrání po tom, zda jistý barman skutečně někdy jezdil se vznášedlovým klubem Psanců, a pokud ano, za jakých okolností opustil jejich společnost.“

Laverna se opřela v křesle a zírala na svou zaměstnavatelku. „Skutečně za sebou pálíš mosty, že?“

„Jak jsi poznamenala, Laverno, nerada házím ručník do ringu. Přesto to vypadá, žeš úplně pominula nejnejistější tah, který jsem provedla. Skutečně mě to nepřekvapuje. Mladý Phule vypadá, že si toho taky nevšiml.“

„A to je co?“

Maxine zúžila oči pohledem do dálky.

„Přemýšlej chvílku, Laverno. Když nikdo jiný, ty bys měla vědět o nesmírném zájmu a podezření daňových úředníků co se týče kasin a jejich vlastníků. Takže to odpolední vysílání nejen upozornilo naše kolegy, co se týče příležitostí v Tučné Šanci, ale také varovalo některé z našich obvyklých protivníků, že pan Phule je nyní v řadách vlastníků kasin..., a já si nemyslím, že by si vůbec všiml, co na něj mají v zásobě.“

Oprava - Davis